

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

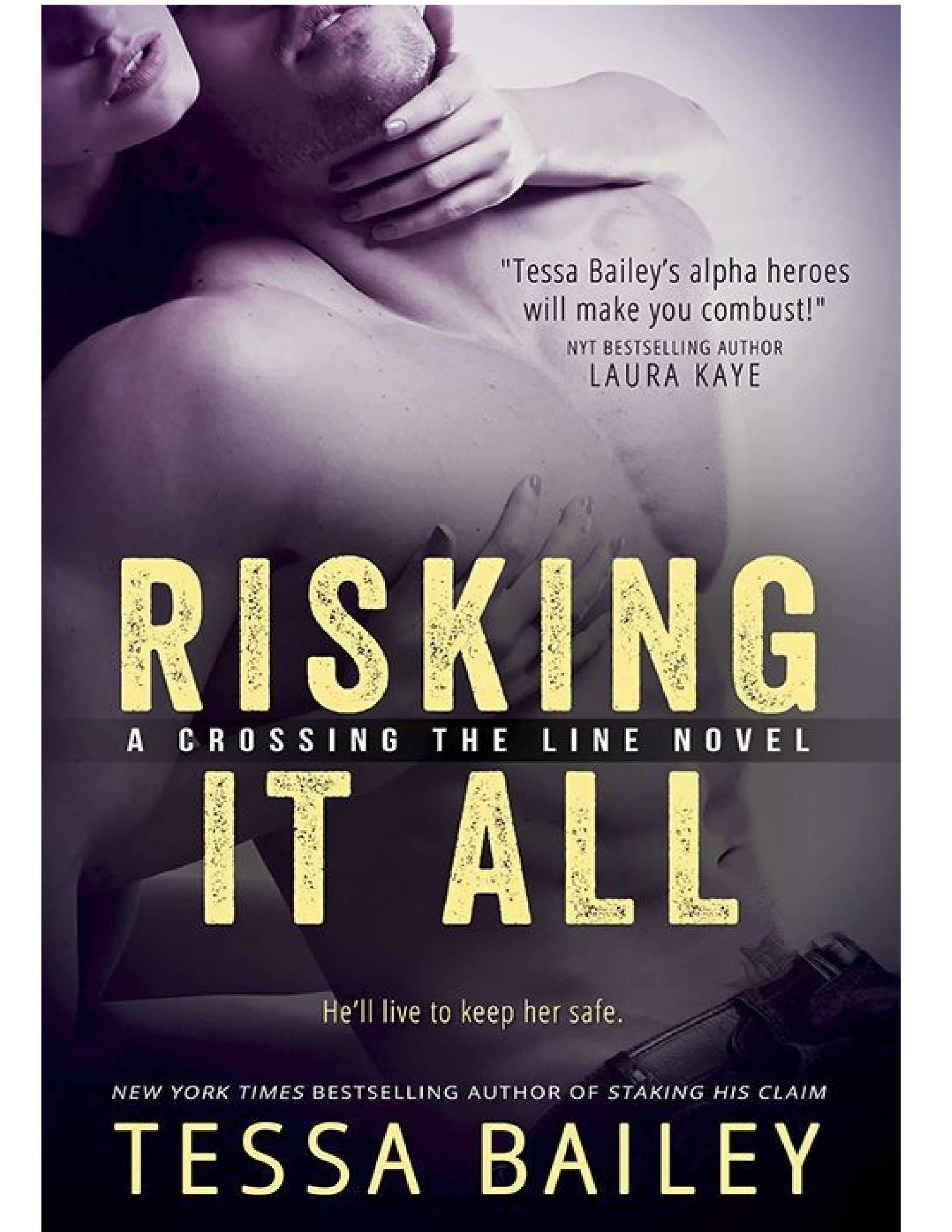
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Tessa Bailey's alpha heroes
will make you combust!"

NYT BESTSELLING AUTHOR
LAURA KAYE

RISKING

A CROSSING THE LINE NOVEL

IT ALL

He'll live to keep her safe.

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF *STAKING HIS CLAIM*

TESSA BAILEY

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

RISKING A CROSSING THE LINE NOVEL IT ALL

TESSA BAILEY

OceanofPDF.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2014 Tessa Bailey tarafından. Herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltma, dağıtma veya iletme hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Yan haklarla ilgili bilgi için lütfen Yayıncı ile iletişime geçin.

Entangled Publishing, LLC
2614 South Timberline Road
Suite 109
Fort Collins, CO 80525

www.entangledpublishing.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

Heather Howland tarafından düzenlendi
Kapak tasarımı Heather Howland ve Amber Shah Fotoğraf
Shutterstock'tan

Ciltsiz ISBN 978-1-62266-564-8
Ebook ISBN 978-1-62266-565-5

Amerika Birleşik Devletleri'nde üretilmiştir

Birinci Baskı Ocak 2015

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltı](#)

[Bölüm Onyedinci](#)

[Bölüm Onsekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmi](#)

[Bölüm Yirmi Bir Bölüm](#)

[Yirmi İki Bölüm Yirmi Üç](#)

[Bölüm Yirmi Dört Bölüm](#)

[Yirmi Beş Bölüm Yirmi Altı](#)

[Sonsöz](#)

[Dumanlar İçinde](#)

[Teşekkür](#)

[Tessa Bailey'nin çok satan Line of Duty serisi ile her şeyin nerede başladığını öğrenin...](#)

[Kendi Memurunun](#)

[Sınırları Dışında Olanı](#)

[Korumak](#)

[Hikaye, heyecan verici yeni Crossing the Line serisinde devam ediyor...](#)

[Alacağı Risk Çok](#)

[Yakında](#)

[Dumanlar İçinde](#)

[Daha fazla Seksi, gerilim dolu okuma için, göz atın...](#)

[Honor Reclaimed by Tonya Burrows](#)

[Rules of Protection by Alison Bliss](#)

[Convicted by Dee Tenorio](#)

[Tawna Fenske'den Kiralık Nişanlı](#)

[Linda Bond'dan Beş Vakitte Hayatta](#)

[Avery Flynn'den Yüksek Topuklu Mucize](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Mackenzie için.
Her şey *Mackenzie için.*

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

İşte köften. Tıka basa ye.

Seraphina Newsom müşterinin masasından uzaklaşırken ihtiyatlı bir şekilde haç çıkardı ve iyi bir önlem için hızlı bir Hail Mary mırıldandı. Adam kışına spesiyaller menüsündeymiş gibi davrandı diye ölümsüz ruhunun şeytana gitmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Adamın çimdikleyen parmaklarının acısını hâlâ hissedebiliyordu ve o anda, hayatının geri kalanında garsonlara fazla bahşış vermeye yemin etti. Yüzde otuz ya da baskın.

Sera derin bir nefes aldı ve Dooly'nin mutfağına açılan çift kapıyı itti. Portatif bir radyodan yayılan yüksek sesli, teneke Yunan müziği, kazınan gümüşler ve sıcak, sabunlu suya batırılan bulaşıklar gibi onu karşıladı. Aşçı tam zamanında iki tabak daha yağlı köfteyi ezik metal rafın üzerine fırlattı ve zili çaldı, oysa o zaten orada bekliyordu. Omuzlarını dikleştirerek, hemşirelik diploması olan ve kolluk kuvvetlerinde kariyer yapmak isteyen bir kızın neden Brooklyn'in Bushwick bölgesinde önlük giydiğini kendine hatırlattı.

Kardeşinin katiliyle yakınlaşmak için oradaydı. "Neden benim köftemi hiç denemedin, garson?" diye sordu aşçı.

ağır aksanlı İngilizce.

"Gluten alerjisi mi?"

"Herkesin bahsettiği bu gluten de ne?"

Cevap vermeye başladı ama durdu. "Muhtemelen sadece bir efsanedir. Noel Baba ve rahat tangalar gibi." Adamın kaşlarını çatmasından ve

Sera ona köftenin yol leşine benzediğini söylemekten kaçınarak iki tabağı da aldı ve kapıdan geri döndü.

Ölüm sessizliğindeki yemek odasına.

Mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde, sessizliğin ortasına doğru baktı. İki tabure ötede Trevor Hogan oturuyordu. Kardeşini vuran adam.

Hogan, küçük çaplı işlere başlamış, hayatı boyunca buralı olmuş biriydi. Araba çalıyor, şarküteri soyuyor, kavga ediyordu. Hırsı onu doğru zamanda doğru yere getirmişti ve metal bir beyzbol sopasının yardımıyla Hogan patronun güvenini kazandı ve koruma işini devraldı. Tefecilik, yerel işletmeleri haraca bağlama, aklınıza ne gelirse, Hogan'ın iki açgözlü eli de bu işin içindeydi. Hogan işlerini b ü y ü t m e y e başladığında kardeşi Colin New York Polis Teşkilatı'nda çaylaktı ve iki başarılı gece kulübünü finanse edecek kadar büyük bir yasadışı kumar operasyonu yürütüyor, suç etkisini daha da artırıyordu. Colin ne kadar deneyimsiz olsa da Hogan'ın davasının yakınında bile olmamalıydı. Çok gençti, çok ukalaydı. sahadaki ilk yılında büyük bir tutuklama yaptı.

Ama amcanız polis komiseri olduğunda, ne kadar ölümcül olursa olsun istisnalar yapılırdı.

Kardeşi öldüğünde Boston'daki Massachusetts General'da acil servis hemşiresi olarak çalışıyordu. İronik bir durum. İnsanların hayatını kurtarmak için yemin ettikten sonra, en önemli hayatı kurtaramamıştı.

Sera başparmağını boynunda asılı duran Aziz Michael tılsımının üzerinde gezdirdi. Newsom'ların lanetli olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdi ama... tamam, oldukça lanetliydiler. Babası da dahil olmak üzere Newsom'ların son üç nesli görev başında öldürülmüştü. Geriye bir tek amcası kalmıştı ve o da şehri demir yumrukla yönetiyordu. Bu şehrin insanlarına göre o yoktu. Geride bıraktığı küçük *ailesi* için de yoktu. Seraphina Newsom bir hayaletti.

Ona göre, bu görünmezlik onu gitmek için mükemmel bir aday yapıyordu.

ve Hogan'ı     r boyu hapse attırarak önemli kanıtları bulacaktı. Hogan'ın çirkin i   ilişkilerini içeren bir deftere dair söylentiler uzun süredir karakol koridorlarında dolaşıyordu. Dedikodular, Hogan'ın iptal edilen cinayet davası sırasında mali kayıtları mahkeme celbiyle istendiğinde gösterdiği şiddetli muhalefetten kaynaklanıyordu. Hogan'ın çok ukala olduğu ve düşük seviyeli muhbirlerin defteri gördüklerini bildirdikleri gerçeği de eklenince, defterin var olduğunu *biliyordu*. Sırları o sayfalarda yazılıydı.

Onu sokaklardan kurtaracak sırlar değil. En azından geleneksel yolla değil. Bu mahallede bilgi değerliydi ve o defterdeki isimleri kullanarak Hogan'ın operasyonunu baştan aşağı     kerte bilirdi.

Defteri ele geçirmenin Colin'in katilini ortaya çıkarmanın anahtarı olacağından yeterince emin olur olmaz, kardeşinin   l  m  n  n yaklaşan üçüncü yild  n  m  n   gerekçe göstererek i  ten bir hafta izin almıştı. Ve amcasından doğrudan bir emir almadan gizli göreve gitmi  tı.

Bu i   bittiğinde, bir daha asla rozet takamayacaktı. Ama bir katili yakalamış olacaktı.

Ve sonra ortadan kaybolurdu.

Sera iki tabak köfteyi, daha önceki gürültülü sohbetleri Hogan'ın ortaya çıkmasıyla sessizliğe bürünen iki iri yarı erkek müşterinin önüne koydu ve Hogan'ın g  r     alanından çıkmasına asla izin vermedi. O geldiğinden beri Dooly'nin canlı vızıltısı bir ampul gibi s  nm    , müşteriler yemeklerini dalgın dalgın kurcalıyordu. Görünüşe bakılırsa kalabalığın üzerine çıkmış olan karamsarlığı umursamayan Hogan, bir kolunu sandalyesine atmış, eski televizyondaki UFC ma  ına odaklanmış bir şekilde oturuyordu.

Hogan'ın dört kişilik ekibi bara girdiğinde, ailesinden gelen altıncı his *pır pır etti*. Hogan bara yaslanmış, hareketli bir şekilde el kol hareketleri yapıyordu.

barmenle konuşurken. Arkadaşları sırayla güldü ve bazı müşteriler rahatlamaya başladı. Yakışıklılığıyla birlikte gençliği de solmaya başlayan Hogan bir kadeh viskiyi geri fırlattı. Bardağı barın üzerine bırakırken döndü ve yemek odasının zemininde kızla göz göze geldi. Sera onun ilgisinden çekinmek yerine gülümseyerek karşılık verdi ve adamın sert bakışlarının farkında olarak mutfağa doğru ilerledi.

Bundan sonra her şey çok hızlı gelişti. Dooly'nin ön kapısı tekmelenerek açıldığında büyük bir gürültü duyuldu. Bir adam içeri girdi, eşofmanının kapüşonunu yüzüne doğru çekti, silahını kaldırdı ve Hogan'a doğrulttu. Bardaki tüm müşteriler sanki ortaokulda deprem tatbikatı yapılıyormuş gibi yere yığıldı. Sera orada olmayan bir silah için kalçasına doğru uzandı.

Hogan kendisini ona katılan dört adamdan birinin arkasına attı, tam zamanında adam onun yerine kurşunu yedi. Yaralı adam şok olmuş bir küfürle yere yığıldı, hâlâ Hogan'ı koruyordu, Hogan da onu takip ederek ahşap zemine indi ve silahını almak için çabaladı. Hogan'ın diğer adamları hiç vakit kaybetmeden kendi silahlarını çıkarıp, onlar tek bir el bile ateş edemedi kapıdan çıkmayı başaran silahlı adama tehditler savurdular.

Az önce neye tanık olmuştu? Hogan'a yönelik bir suikast girişimi mi? Bir an için olduğu yerde donup kaldığını hissetti, Hogan'ın hayatının neredeyse kendisinden çalındığı gerçeğiyle sarsıldı. Colin için adalet bu kadar kolay bir çıkış yolu içermiyordu. Hayır, bu kabul edilemezdi. Yıllar süren kalp ağrısı, aylar süren çalışma... hepsi bir hiç uğruna. Çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı.

Kanın görüntüsü Sera'yı sersemlikten kurtardı. Kan her yerdeydi. Barın arkasındaki aynaya, yere, göğsünün üst kısmını tutarak sırtüstü yatan adama sıçramıştı. Sera, bilinçli zihni hareketlerini değerlendirmeden önce, işe yaramaz seyirci grubunu bir kenara iterek adama doğru ilerledi. Polis olmak için hemşireliği bırakmış olabilirdi ama ettiği yemin, birinin ölümüne seyirci kalmasına izin vermiyordu. Hele ki

bunu engelleyebilirdi. "Bana barın arkasındaki ilk yardım çantasını getir." Kanayan adamın yanına diz çöktüğünde kimsenin kıpırdamadığını fark etti. "Şimdi. Ve bir ambulans ağırın."

Ayakları Sera'nın etrafında kıpırdadı ve ona birinin gerçekten dinlediğini söyledi. Gözleri kısa bir süreliğine yaralı adamın yüzüne takıldı. Genç, esmer, bariz acıdan dişleri sıkılmış olmasına rağmen şaşkırtıcı derecede yakışıklıydı. Onu ne dava dosyasından tanıyordu ne de bu ekipte onun gibi birini bekliyordu. Sertleşmiş, evet, ama diğerleri gibi kurtuluşun ötesine geçmiş gibi görünmüyordu. Hızlı bir hareketle adamın elini yarasından çekti, deri ceketini iterek açtı ve beyaz tişörtünü yakasından eteklerine kadar yırttı.

İlk yardım çantası onun yanında yere düştü. "En azından önce ona yemek ısmarla."

Hogan. Onunla daha sonra ilgilenecekti. Yaranın adamın kalbini yaklaşık iki santimle ıskaladığını görünce rahatladı. Yine de subklavyen arterine isabet etmiş olabilirdi. Adamı yardım gelene kadar hayatta tutabilirdi ama yardımın hemen gelmesi gerekiyordu. Mümkün olduğunca nazik bir şekilde elini omzunun altından geçirdi ve bir çıkış yarası hissettiğinde rahatladı. En azından mermi açıktan gitmişti. Önlüğünü yırttı, nişastalı malzemeyi topladı ve yaraya bastırdı. Cehennem gibi acıyor olmalıydı ama adam neredeyse hiç irkilmedi.

Başını kaldırıp Hogan'ın gözlerine baktı. "Ambulansı aradın mı?"

Bara yaslanmış, bir kokteyl pipetini çiğniyordu. Yüzündeki endişesizlik Sera'ya bir canavarla karşı karşıya olduğunu hatırlattı. Kardeşinin katili. Hogan omuz silkerek Sera'nın dişlerini gerdi. "Kendi başına harika bir iş çıkarıyorsun. Üniformalılara gerek yok."

Sera dehşetini gizleyemedi. "Tıbbi müdahale yapılmazsa ölebilir. Şimdiden ne kadar kan kaybettiğine bir bakın." Kanlı avucunu üniformasının gömleğine silerek farkında olmadan meramını anlatmaya çalıştı.

Gözlerini kısarak elindeki kokteyl pipetiyle onu işaret etti. "Neden ona ne istediğini sormuyorsun?"

Tekrar yaralı adama baktı. "Ambulans yok," dedi adam dişlerini sıkarak ve yüzü soluklaşarak. "Kan kaybından ölmeyi tercih ederim."

Hogan'ın yüzü eğlenceyle aydınlandı. "Ve işte böyle." Barmene bir içki daha getirmesini işaret etti. "Bir adın var mı Florence Nightingale?"

Hayal edebileceğimden daha soğuk.

Sera derin bir nefes aldı ve onun sorusuna odaklandı. Sahte kimliğini en ince ayrıntısına kadar planlamıştı. Hogan'a gerçekten kullanabileceği kadar yaklaşırsa kullanacağı ismi ve gizli hikâyeyi. Yine de bu kadar erken, özellikle de bu tür bir durumda kullanmayı hiç beklemiyordu.

"Sera."

Viski kadehini geri fırlattı. "Onu iyileştirebilir misin, Sera? O benim kuzenim. Ölürse annemi kızdırır."

Evet. Onu kurtarabilir. Hayır, onu kurtaracaktı. Yaralı adamın kardeşinden çok farklı olmasına rağmen, Hogan'ın hayatındaki varlığı yüzünden başka bir insanın ölmesine izin veremezdi. Buna ister mantıksız deyin, ama bir bakıma bu adamı kurtarmak, kardeşi soğuk kaldırırda ölürken iki yüz mil uzakta olmasını bir nebze olsun telafi edebilirdi. Ancak bunların hiçbirisi Hogan'a anlatılamazdı. Yoksa kendi boynunu riske atardı. "Onu iyileştirmek mi?" İnanmayan bir kahkaha attı. "Doktorlara ihtiyacı var... bir hastaneye. Ben garsonum."

"Öyle mi? Garson gibi konuşmuyorsun."

"Spesiyalleri falan dinlemek ister misin?"

Hogan'ın kahkahası barda yankılandı ama aynı hızla ayıldı. Bir süre ona dikkatle baktıktan sonra arkadaşlarına başıyla işaret etti. "Connor'ı arka koltuğa bindirin. Ve Tanrı aşkına, önce yere bir havlu koyun." Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, "O da bizimle geliyor." diye ekledi.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

Bowen Driscol, iki polis memuru ellerini arkasından tutup onu ekip arabasının kaputuna doğru iterken yanan sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırdı. Kaldırımdan geçen bir grup mahalleli kız aval aval bakmayı bıraktı ve onlara göz kırptığında kıkırdadılar. Memurun kürek kemikleri arasındaki eli onu yerinde tuttu, diğer üniformalı beline soktuğu parçayı çıkarıp onu kelepçelediğinde soğuk metal şingırdadı. Sırtındaki el biraz fazla bastırınca Bowen iç çekerek teslim oldu ve sigarasını kaldırıma tükürdü.

"Bak, ben de herkes kadar sert severim ama birbirimizi çok az tanıyoruz."

"Kapa çenenin, Driscol."

"Neden tutuklandığımı açıklayacak mısın?" Kelepçeler derisini ısırırken bir hırıltı yuttu. "Yoksa tüm randevularını böyle mi alıyorsun?"

"Annen aldırıyor gibiydi." Memur onu kaputun üzerinden kaldırıp arka koltuğa oturttu, az önceki hakaretiyle canını acıttığından habersizdi. "Seni neden içeri aldığımıza gelince?" Omuz silkerek kapıyı çarptı. "Bir şey seç," diye seslendi camdan.

Memurlar büyüdüğü Bensonhurst sokaklarından geçerken Bowen endişesiz ifadesini hiç bozmadı. Muhtemelen öleceği yerde. Her köşeyi, her ara sokağı ve her dükkân sahibinin adını biliyordu. Burası onun eviydi. Sevdığı kadar nefret de ediyordu. Tanıdık olduğu için seviyor, o günden beri hapishaneye dönüştüğü için nefret ediyordu.

isteksizce onun mirasını kabul etti.

Ellerini kullanamadan bir polis arabasının arkasında sıkışıp kalmak işkence olsa da, rahatlama hissini inkâr edemezdi. Sonunda onu yakalamışlar mıydı? Sonunda onu hapse atacak kadar bilgi toplamışlar mıydı? Tanrım, büyük bir kısmı öyle olmasını umuyordu, bu kendini beğenmiş pisliklere itiraf etmeden önce ölecek olsa bile. Sokakta yürürken lanet olası omzunun üzerinden bakmaktan, bugün birinin patronluk saltanatını sona erdirmeye çalışacağı gün olup olmayacağını merak etmekten bıkmıştı. Bu işi hiç istememişti ama babası Rikers Adası'nda yargılanmayı beklerken, bu iş omuzlarına bir ton tuğla gibi çökmüştü. Evet, başlangıçta hiçbir zaman bir aziz olmamıştı ama şimdi insanlar sokak kavgalarına olan tutkusuyla ilgisi olmayan nedenlerden dolayı ondan korkuyordu. Artık ödenmemiş borçları yüzünden bacaklarının kırılmasından endişe ediyorlardı. Onu gördüklerinde sanki Ölüm'ün ta kendisiymiş gibi kuyruklarını kıstırıp kaçıyorlardı.

Kendisini neyin sıkıştırdığını anlamaya çalışırken beynini zorladı. Elbette ona söylemeleri gerekiyordu ama NYPD asla kurallara göre oynamazdı. Ona karşı değil. Güney Brooklyn'i onun yönettiğini biliyorlardı, ama hiçbir suçun izini ona kadar sürememişlerdi; bu da onları çok kızdırıyordu. Kalbini tam olarak ne kadar ısıtıyordu. Bugün her şey değişecek miydi? Sessizlikleri en hafif tabirle alışılmadıktı. Başka bir gün olsa, onu azarlama fırsatını kaçırmazlardı.

Yerel karakolun sapağını atlayıp Manhattan'a doğru ilerlediklerinde Bowen kaşlarını çatı. "Nereye gidiyoruz çocuklar?"

"Merak etme," dedi arabayı süren kişi.

"Endişelendiğimi hiç söylemedim." Bir sigara yakmak istedi. "Sadece evdeki bitkilerimi sulayacak biri için ayarlama yapmam gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

Polisler bakıştılar. "Bitkileriniz var." "Ne yani?"

Ben size bakıcı bir tip gibi gelmiyor muyum?"

Bowen dikiz aynasında kendini gördü ve gülmek zorunda kaldı. Mor-siyah bir göz ve kesik bir alt dudakla besleyiciliğin tam tersi gibi görünüyordu. Aslında, iki kez ezilmiş bir bok gibi görünüyordu. Yeni bir şey değildi. Yüzünde bir tür yara olmadan aynadaki yansımasını gördüğünü hatırlamıyordu. Yine de gözlerindeki mutlak yorgunluk... bu yeniydi. Hemen pencereden dışarı baktı ve onları Brooklyn Köprüsü'nden geçerken buldu. Manhattan'da ondan ne istiyorlardı ki?

"Biliyor musunuz, sizin bu yeni gizemli havanıza bayılıyorum. Çok seksi."

Cevap vermek yerine, onu susturmak için telsizin sesini açtılar. Birkaç dakika sonra NYPD merkezine girdiklerinde memurları daha fazla sorgulamamak için tüm iradesini kullanması gerekti. Onu arka koltuktan çıkardıklarında kalbi göğsünde çarpıyordu ama sıkılmış görünmek için elinden geleni yaptı.

Buraya kadar. Benden bu kadar.

Artık korku aşılacak, kendisine borçlu olunan parayı tahsil etmek için şiddete başvurmak yok. Artık pişmanlık duymayı bilmeyen ruhsuz adamlara emir vermek yok. Hepsi bitti.

Memurlar onu girişe doğru götürürken her kafadan bir ses çıktı; düşmanlık ve tiksinti her yönden onu hedef alıyordu. Bowen, kesik dudağındaki acıyı görmezden gelerek kendisini dinleyenlere sırtıttı. "İyi günler, beyler." Keşke şapka takıyor olsaydım da bahşiş verebilseydim dedi. "Bugün hava çok güzel. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok."

Öfkeli tepkiler duyma zevkine erişemedi çünkü memurlar onu bir koridordan çekerek ilk sorgu odasına soktular. İtilip kakılmaktan duyduğu öfke boğazını tırmalıyordu ama bunu gösterme zevkini onlara tattırmadı. Eğer kelepçeli olmasaydı, çoktan onlara saldırmış olurdu ve bunu biliyorlardı. Ayrıca ikisini de kolayca alt edebileceğini ve kazanabileceğini de biliyorlardı. Dövüşmek onun kanında vardı. O bunu yaptı.

sık sık ve iyi yapardı. Bu yüzden kelepçeleri çıkardıklarında şaşkınlığını gizleyemedi. Hatta bu durum onu öfkesinden uzaklaştırmayı bile başardı.

"Pekâlâ. Pes ediyorum. Ne oluyor lan?"

"Oturun." Onları oraya götüren memur, kollarını kavuşturarak duvara yaslanmadan önce metal sandalyeyi tekmeledi. "Yakında öğreneceksiniz."

Ayakta kaldı, sorgu odasının kapısı tekrar açılıp yaşlı bir adam içeri girdiğinde hafifçe döndü, ciddi görünüyordu. Adamı tanıdığında Bowen'ın kaşları havaya kalktı. Polis Komiseri Newsom.

Adamı sayamayacağı kadar çok kez televizyonda basın toplantısı yaparken görmüştü. Yaptığı şey buydu. Kitleleri rahatlatmak için ses ısınkıları. Halkla ilişkiler. Brooklyn'li sokak kabadayılarını sorgulamadığı kesindi. Newsom metal masanın üzerine bir dosya attı ve ona başını salladı. "Neden gözün morarmış, Driscoll? Yetki sende olduğuna göre kirli işleri senin için yapacak adamların yok mu?"

Ona sürekli moraran gözleriyle ilgili gerçeği söylemesine imkân yoktu. Ona, borçlarını tahsil etmeye gittiğinde ve para hazır olmadığında, adamlarını mesajın geri kalanını iletmeleri için bırakmadan önce her zaman diğer adamın ona bir yumruk atmasına izin verdiğini söylemeyecekti. O tek darbeye gelen acıyı memnuniyetle karşılar, hatta can atardı. Son zamanlarda ona hayatta olduğunu hatırlatan tek şey buydu. Bazen paranın *bulunamayacağını* bile umuyordu, tıpkı dün gece olmadığı gibi. Bowen kapısında belirdiğinde adamın çaresiz gözlerini hatırlayınca ağzı acıyla doldu.

Bana para yok, ha? Devam et, beni vur. Vur. Bir saat sonra benden nefret ederek uyandığında bunu yaptığina memnun olacaksın.

"Neden buradayım?" Bowen, Newsom'ın sorusunu yanıtlamadan sandalyeye çöktü. "Bu mükemmel misafirperverliği takdir etmediğimden değil."

"Şimdiden ukala olarak nam salmaya başladın." Newsom oturdu ve yorgun elini bıyıklı yüzünde gezdirdi. "Bakın, buraya sizinle saçma sapan oyunlar oynamaya gelmedim, bu yüzden aynı nezaketi göstermenizi rica ediyorum."

"Yeterince makul." Bowen bir sigara yaktı. "Ateş et."

Newsom'ın çenesi sertleşti. Arkasındaki iki polis memuru kıpırdandı ama Newsom elini kaldırıncaya durdular. "Bir sorunumuz var ve bize yardım edebilecek konumda olduğunuzu öğrendim."

Bowen ikinci nikotin içişinin ortasında durakladı. "Yardım etmek mi?" Komiser ona öylece bakınca yüksek sesle güldü. "Her an uyanabilirim, değil mi?"

"Hayır, korkarım değil." Newsom dosyayı çevirerek açtı ve içindekileri taradı. "Merak ediyorsanız söyleyeyim, bir yılı aşkın süredir yakalamaya çalıştığımız bir serseriden yardım istemek ilk tercihim değildi."

"Yağcılıkla hiçbir yere varamazsınız." Sigarasından derin bir nefes çekti ve dumanını çatık kaşlı memurlardan birine doğru üfledi. "Pekâlâ. Ne konuda yardımınıza ihtiyacınız var? Sizi geri çevirmeden önce en azından ayrıntıları bilmek isterim."

"Oldukça emin konuşuyorsun."

"Güzel. Ben de bunu hedefliyordum."

Newsom nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama Bowen'ın tek çıkarabildiği "hata" kelimesiydi. "Sana siyah ve beyaz olarak anlatmama ne dersin, sonra karar verirsin?"

Bowen sessiz kaldı ve bir duman bulutunun içinden Newsom'ı izledi.

Komiser yorgun bir şekilde iç çekti. "Gizli görevdeki bir memurla bağlantımızı kaybettik. Klişe olma riskini göze alarak söylüyorum, haydutluk yapmışlar. İzinsiz içeri girmişler." Bir an ellerini düşündü. "Öncelikle hayatta ve iyi olduklarını teyit etmek için memurla temas kurmanızı istiyoruz. Onları bu durumdan zarar görmeden kurtarmamız gerekiyor."

"Gizli görev." Bowen ensesinde bir karıncalanma hissetti. "Kimi soruşturuyorsun?"

"İşbirliği yapmak için imzaladığınız anlaşma olmadan bir ismi açıklayacağımı mı düşünüyorsunuz?"

Bowen cevap vermedi, "işbirliği" kelimesi havada asılı bir çöp gibi duruyordu.

"Memur kanıt arıyor," diye devam etti komiser. "Açıkçası, *ihtiyacım* olan kanıt bu. Bu şekilde elde etmek istemezdim ama artık *içerideler*."

"Neyin kanıtı?"

"Yolsuzluk. Aşına olmanız gereken bir şey." Parmaklarıyla bir çan kulesi oluşturdu. "Bu da beni ikinci görevinize götürüyor. Eğer subay gerçekten hayatta ve iyiye, göreve devam etmeleri için onlara küçük bir zaman aralığı tanıyın. Eğer verimli olur ve aradığımız şeyi ortaya çıkarırlarsa, o kanıtı kaybetmeden ya da öldürülmeden *önce* bana getir." Başını iki yana salladı. "Lanet olası bir çaylak polis. Oyunun bu kadar derinlerinde ne işim var?"

"Bu fikir her geçen dakika daha da cazip hale geliyor." Bowen iki dalkavuğa doğru sivri bir bakış gönderdi. "Polisler iyi günümde pek bana göre değildir. Ölüm arzusu olan deneyimsiz bir çaylak mı? Bunu neden kabul edeyim ki?" "Çünkü Bay Driscoll, aksi takdirde hayatı sizin için çok zorlaştırabiliriz.

Babanızın hapsedilmesini çevreleyen koşulları biliyoruz." Newsom sanki bu ifadenin kafasına iyice yerleşmesini beklermiş gibi durakladı. Bowen, kanına işleyen şoku ele vermemek için yüz hatlarını dikkatle düzeltti. Bunun olacağını tahmin etmemişti. Milyon yıl geçse de bunu tahmin edemezdi. "Babanızın tutuklanacağından haberdar olduğunuzu ve onu uyarmadığınızı biliyoruz çünkü bu size çok yakın birini tehlikeye atabilirdi. Sanırım bazı ortaklarınız kız kardeşinizin gayri resmi bir muhbir olarak çalışmasını ilginç bulacaktır, değil mi?"

Sigarasını ayakkabısının altında söndüren Bowen kendini hasta hissetti. Suçlulukla, korkuyla. "Bunu kanıtlayamazsın."

Newsom espri yapmadan gülümsedi. "Buna gerek yok. Sadece bu öneri bile sırtına bir hedef tahtası koyar. *Onun sırtına.*" Komiser, bu dehşet verici ifade kafasına dank edince durakladı. "Şimdiye kadar kaynaklarımızı sizin küçük krallığınızı sona erdirmek için tam olarak kullanmadık. Bu çok kolay bir şekilde değişebilir. Top oynamanı öneririm, Driscoll. Sonunun tıpkı sevgili babam gibi parmaklıklar ardında olmasını istemiyorsan tabii."

Bu ifadenin etkisi Bowen'ı sandalyesine geri gönderdi, ama son anda bunu sıradan bir şeymiş gibi gösterdi. Tıpkı babası gibi. Şu anda bunu düşünemezdi. Hele de bu polisler ona bir bilim projesi gibi bakarken. Çocukluğundan beri Ruby'nin arkasını kollamıştı ve bunun tersi de geçerliydi. Ruby asla polise ona karşı kullanabilecekleri bir koz vermezdi. Başka bir canlıya söylemesi için cehennemde soğuk bir gün olması gerekirdi. Tabii...

"Dur tahmin edeyim." Bowen bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Troy Bennett şu camın diğer tarafında. Hizmetlerimi nezaketle teklif eden kişi o."

Newsom'ın dudakları kıpırdadı. "Çabuk anlıyorsun. Hiç teşkilata katılmayı düşündün mü?"

Arkasındaki memurlar sanki onun bir suçludan başka bir şey olduğu fikri bile histerikmiş gibi gülüyorlardı. İlk kez onları gerçekten suçlamadı. Bowen iki yönlü cama doğru döndü ve orta parmağını gösterdi. Ruby'nin erkek arkadaşı, bیلardo dolandırıcısını doğru yola sokmayı başaran adam, ilk günden beri başının belası olmuştu. Ruby bir polisle birlikte olduğunda bunun kaçınılmaz olduğunu anlamalıydı.

Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve Troy elinde bir fincan kahveyle içeri girdi. "Bowen."

Selamına karşılık vermedi, onun yerine Newsom'a çenesini salladı.

"Önceden cevabım hayırdı. Şimdi ise, *kesinlikle hayır*."

Troy'un ağzı gerildi. "Onunla biraz konuşabilir miyim, Komiser?"

Newsom kaba bir şekilde başını salladı ve iki uşağı tarafından takip edilerek odadan çıktı. Bowen bir sigara daha yaktı ve çakmağını masanın üzerine fırlattı. "Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

"Neden kız kardeşinin telefonlarına cevap vermiyorsun?"

Soru onu şaşırttı, sonra tekrar dönüp onu kızdırdı. "Bu da ne böyle? Aile terapisi seansı mı?" Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı. "Bir zamanlar beni onun yüz metre yakınına bile yaklaştırmak istemezdin."

"Seni özleyiyor." Troy omuz silkti. "O mutsuz olduğunda, ben de mutsuz oluyorum."

Bowen göğsündeki bıçaklanma hissini görmezden geldi. "Öyle mi? Beni özlemek için tuhaf bir yolu var. Polis sevgilisine beni mahvedebilecek tek şeyi söylüyor."

"Bu seni mahvetmeyecek, çünkü bize yardım edeceksin."

"Olmayacak. Olmayacak."

Troy metal masaya doğru yürüdü ve dosyayı çevirerek açtı. Bowen onun bazı kâğıtları karıştırıp bir resim çıkarmasını izledi. "Yardım etmeyi kabul edene kadar bunu sana göstermemem gerekiyor ama yine de göstereceğim. Neden biliyor musun?"

"Daha az umursayamazdım."

"Çünkü sana güveniyorum," dedi Troy. "Newsom'ı senin kurtarılabilir olduğuna ve bu davada bir fark yaratabileceğine ikna edecek kadar. Söz konusu olan benim de kığım."

Sana güveniyorum. Bowen bu sözleri duymak istemedi. Ona hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı. Ona güvenilmemeliydi. Yapmak zorunda kaldığı şeylerden sonra değil. Öz babasının hapse girmesine izin verdikten sonra olmazdı. Kız kardeşinin neredeyse öldürülmesine izin verdikten sonra. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama

"Sırtımda bir hedef tahtası ile şansımı deneyeceğim."

"Burada başka seçeneğimiz yok dostum. Sen de bu dünyanın bir parçasısın ve eğer alternatif Newsom'ın Ruby'ye bir kuruş vermesi ve seni hücreye tıkmak için bir neden bulmasıysa, bunu yapmak zorundasın." Troy başını salladı. "Kız kardeşini koruyacağımı biliyorsun. Bu şehri terk edip bir daha geri dönmememiz anlamına gelse bile. Uğruna çalıştığı her şeyi geride bırakması gerekse bile. Ama istediğinin bu olduğunu sanmıyorum." Troy bir küfür savurarak fotoğrafı masanın üzerine fırlattı. Bowen kararlı bir şekilde gözlerini yukarıda tutarak bakmayı reddetti. Troy fotoğrafı işaret etti. "Bu senin yaptığın pislikleri telafi etmek için bir şans. İyi bir şey yapma şans. Ruby senin içindeki iyiliği görüyor. Onun yanıldığını kanıtlayacak mısın?"

"*Siktir git,*" dedi Bowen dişlerinin arasından, zayıflığını kendisine karşı kullandığı için Troy'dan vücudundaki her hücreyle nefret ediyordu. Bu dünyada pek çok şeyi önemsemiyordu ama kız kardeşini önemsiyordu. Bu yüzden de onu hayatından tamamen çıkarmıştı. "Hazır konu açılmışken, onu benden uzak tut. Onu mahallede görmek istemiyorum."

"Hâlâ onu koruyor musun?" Troy sessizce sordu. "İkimiz de bunun artık benim işim olduğunu biliyoruz."

"O zaman yap. Onu Brooklyn'den uzak tut."

Troy düşünceli bir şekilde başını salladı, hâlâ onu dikkatle izliyordu. Bu gözlemden kaçmak isteyen Bowen gözlerini kaçırdı ve bakışları yanlışlıkla fotoğrafa takıldı.

İçindeki her şey hareketsiz kaldı. Daha yakından bakmak için fotoğrafı eline aldığı anda beyni bu hareketi kaydetmişti. "Kim bu?"

"İrtibatı kaybettiğimiz memur bu. Bir hafta oldu." Troy sesini alçaltarak sırtını çift yönlü cama dayadı. "Trevor Hogan'ı soruşturuyor."

Bowen şaşkınlığını gizleyemedi. "Bu kız mı? Çilli ve boynunda tespih olan bu kız mı? O gizli görevde

Hogan'ın ekibi mi?" Troy sadece başını salladığında Bowen nefesinin altından küfretti. Fotoğrafa verdiği tepkiyi anlamamıştı ama içindeki istenmeyen koruma duygusunu da inkâr edemiyordu. Güzel bir esmer ona gülümsüyordu, gözlerini kısarak güneş ışığına bakıyordu, elleri göğsündeki haçın etrafındaydı. Kısa süre önce Kuzey Brooklyn'i ele geçiren acımasız Hogan'ın yanına ait değildi. Ondan bir an bile şüphelenirse tereddüt etmeden öldürürdü.

Bowen Troy'un bilmediği bir şey biliyordu. O ve Hogan'ın dokuz Mayıs'ta gerçekleşecek bir anlaşması vardı. Bir haftadan biraz fazla bir süre kalmıştı. Çalıntı bir bilgisayar donanımı sevkiyatı, hırsızlık operasyonunu denizaşırı ülkelere taşıyan Brooklynli bir sığınmacı sayesinde tarafsız bölgeye inecekti. Bağlantılarının isteği üzerine, Hogan'la birlikte Kuzey ve Güney Brooklyn arasında bir iyi niyet göstergesi olarak donanımı ortadan ikiye böleceklerdi, çünkü mallar için savaşmak yakalanma şansını artıracaktı. Bowen polisle işbirliği yapmak istiyorsa, bunu yapmak için mükemmel bir fırsatı vardı.

İşbirliği *yaparsa* mı? Tanrım, bunu gerçekten düşünüyor muydu? Dalgınca parmağını resmin üzerinde gezdirdi. "Adı ne?"

"Seraphina." Troy boğazını temizledi. "Hogan kardeşini öldürdü ve yürüdü. Bana öyle geliyor ki bir kardeş için en iyisini istemeyi anlayabilirsin. Ama o bu şansı elde edemedi."

İçinden bir sempati dalgası geçti. Bunu yapabilir miydi? Muhbir olabilir miydi? İçeri girip bu kızı -Seraphina'yı- koruyarak kendini hapisten uzak tutmuş ve kız kardeşinin yeni parlak hayatına devam etmesine izin vermişti. Ve kahretsin, *birinin* bu düşüncesiz çaylak polisi eve getirmesi gerekiyordu, değil mi? Bu eski bir fotoğraf olabilir, ama o masumiyetin bir zerresini bile korusaydı, Hogan onu kahvaltıda yerdi.

Kimi kandırıyordu? Başka seçenek yoktu. "Onu çıkarmak için ne kadar zamanım var?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi. En fazla bir hafta."

Mükemmel zamanlama. "Bana ne aradığını söylemek zorundasın. Bu işe körlemesine girmeyeceğim."

Troy sesini alçalttı. "Mali kayıtlar. Bir defter." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Adamlar daha önce Hogan'la birlikte gizli göreve gitmişler. Çok uzun sürmedi ama işlerini elle takip ettiğini doğrulayacak kadar uzun süre iletişimde kaldılar."

Bowen o lanet şeyi kendisinin de gördüğünü söylemenin akıllıca olmayacağına karar verdi. Sigara paketini almak için tekrar kot pantolonuna uzandı. "Hadi şu işi bitirelim. Evrak işlerinden nefret ediyorum."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sera bu adamdan ilk görüşte nefret etti.

Ama başka birinden nefret etmek günah olduğu için, bunun yerine ondan kesinlikle hoşlanmamaya karar verdi. Beş dakika önce Hogan'ın gece kulübü Rush'a girmiş ve gözlerini ondan bir kez bile ayırmamıştı. Barda bir bardak viski içerken, bir şekilde hem ortama uyuyor hem de göze çarpıyordu. Morarmış bir gözü vardı ama kapıdan içeri, gözlerini alan değil dağıtan bir adamın özgüveniyle girmişti. Uzun boylu ve geniş omuzlu, çalışan bir erkeğin kesilmiş kaslarıyla hem kadınların hem de erkeklerin dikkatini çekiyor, takdir ve endişe dolu bakışları üzerine çekiyordu. Hareket ediş biçimi, bağırarak söylediğinden daha yüksek sesle, *benimle uğraşmayın* diyordu. Koyu sarı saçları, sanki bir kadın can havliyle saçlarını tutuyormuş gibi kasıtlı bir şekilde karıştırılmıştı.

Sera kendini silkeledi ve ona açıkça kaşlarını çattığını fark etti. Bunlar normalde sahip olduğu türden düşünceler değildi. Parmaklarıyla bir yabancının saçlarını kavrayan, kendinden geçmiş bir kadını hayal etmemeliydi.

Kendisine yönelttiği mırıltılı bir uyarıyla tepsisini aldı ve yabancıyı görmezden gelmeye karar vererek döndü. İki haftadır Hogan'ın gece kulübünde garsonluk yapıyordu ve onu suçlamaya hiç yaklaşmamıştı. Ona üst katta bir oda vermiş ve durumu kötüye gitmeye başlayan kuzenini iyileştirmesini emretmişti. O da

Adamın hayatta kalmak isteyip istemediğini bile merak ediyordu. Hogan'a onu hastaneye götürmesi için yalvarmış, bu hareketin onu aşağı indirme şansını mahvedeceğini biliyordu. Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, Hogan tıbbi yardım almayı reddetmiş ve her şeye rağmen birkaç gün sonra hastayı stabilize etmeyi başarmıştı.

Onu makul bir şekilde rahat ettirdikten sonra, Hogan'ın onu göndereceğini düşünmüştü. Bunun yerine ona bir önlük fırlatmıştı. İyileştirme becerilerinin ileride işe yarayabileceğine mi karar vermişti yoksa onunla ne yapacağını mı bilmiyordu, karar veremiyordu. Cevap bulamamak onu yıpratmaya başlamış ve gerginleştirmişti. Hatta burada kalmaya hevesli görünmemek için birkaç kez ayrılıp eve dönmesine izin verilmesini talep etmişti ama adam onu oyalamaya devam etmiş, yaralı kuzenini onu orada tutmak için bir bahane olarak kullanmıştı. Sera onu birkaç kez yüzünde düşünceli bir ifadeyle, sanki onun kaderine karar veriyormuş gibi onu izlerken yakalamıştı. Bu soğuk hesaplama onu tedirgin etmişti ve adamın temkinli tavrı araştırmasına pek yardımcı olmamıştı ama dün sabah erkenden deftere bir göz atmıştı. Ona karşı olan şansını kaybetmeyi reddetti.

Umarım, tüm bu oyalanmaları yarın sona erecekti. Dün Hogan'ı kendi bölümündeki masalardan birinde otururken telefonda konuşurken duymuştu. Jersey sahilinde sahibi olduğu başka bir gece kulübünün işlerini kontrol etmek için bir haftalığına şehir dışına çıkacaktı. Kuzenine bakmak için geride kalmasına izin verirse, sonunda her zaman kilitli tuttuğu alt kattaki ofise girme şansına sahip olacaktı.

İradesi dışında, bakışları yine bardaki adama takıldı. Adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama bu hissin nedenini bulamıyordu. Daha önce onu izlerken değer biçiyordu; şimdi ise sadece kızgın görünüyordu. Kafası karışmıştı.

"Tatlım, burada susuzluktan ölüyorum."

Sera yapmacık bir gülümsemeyle döndü ve üç adamın boş bira bardaklarını temizledi. "Yine aynı tur mu?"

Homurdanmalar onun cevabı oldu. Sera başını sallayarak siparişlerini bardan almak için masaların arasından süzüldü.

Bir Cuma günü akşamın erken saatlerinde Rush dolmaya başlamıştı ve sınırlı deneyiminden bile müdavimlerin talepkâr olduğunu biliyordu. Rush'ın gittiği gece kulüplerine benzer bir yanı yoktu, ki bu sayı kuşkusuz çok azdı. Gösterişli, yüksek fiyatlı içkiler ya da havalı, sofistike müşteriler yoktu. Burada, kendisi de dahil olmak üzere yeni gelenlere karşı kaba ve şüpheliydiler. Birkaç vardiyadan sonra, onu sadece Hogan'la birlikte olduğu için kabul etmiş görünüyorlardı.

Sera, barmen kan çanağına dönmüş gözlerle onu tarayana kadar dirseklerini ahşap bar kapağına dayadı. "İki şişe Bud, bir Carlsberg."

"Tamamdır, tatlım." Adam biralarını buzdan çıkarmak için barın diğer ucuna doğru ilerlerken, Sera kendisine bakan adamın yaklaştığını hissetti. Adamın ona doğru yaklaşması ve acele etmemesi Sera'yı rahatsız etmişti. Onunla konuşmak istemedi ve yorgun barmene siparişini acilen getirmesi için sessizce ısrar etti. Ama öyle bir şansı yoktu. Adamın hayatında tek bir şey yapmak için bile acele etmediğine bahse girmeye hazırdı.

"Biliyor musun, bahşiş için çalışıyor olsaydım, daha fazla gülümseyebilirdim."

Sözler boynuna o kadar yakın söylenmişti ki ensesindeki küçük tüyler kıpırdadı ve sırtından aşağıya hınzır bir ürperti gönderdi. Damarlarında patlamadan önce karnında alışılmadık bir kıpırdanma meydana geldi, sıcak ve sıvı gibi. Dudakları küçük bir solukla aralandı. Onun cüretkârlığına mı? Bu yabancıya verdiği tepkiye mi? Bilmiyordu.

Birlikte hareket edin. Rolünü oyna. Dudaklarının uçlarının yukarı kıvrılmasına izin vererek ona şakacı bir karşılık vermek için döndü ama kelimeler dudaklarında kayboldu. Az önce o ana kadar gördüğü en çarpıcı yakışıklı erkek yüzüne bakmıştı. Gri gözleri fark edilir derecede yorgundu ama yoğun bir şekilde ona odaklanmıştı, ağzı sırtarak eğilmişti. Uzaktan bakıldığında, o haliyle bile çekici görünüyordu.

acı veren siyah bir göz. Yakından... onu etkiledi. Hem de çok. Oyun yüzünü sağlam tutması gerekirken kesinlikle göze alamayacağı bir şey.

Sera ondan bir adım uzaklaştı. "Bana bakıldığı zaman gülümsemekte zorlanıyorum."

"O zaman pek gülümsemiyor olmalısın, çünkü sen lanet olası bir afetsin."

Vay be. Huh? Midesindeki cinsel çekimin uzun süreli çekimi bir şok olarak geldi. Bu cümle gerçekten de onun üzerinde işe yaramış mıydı? Daha önce Brooklyn aksanlarından hiç hoşlanmamıştı ama adamın stunner'ı *stunna* gibi telaffuz *etmesi* içini tuhaf bir şekilde etkilemişti. Ya da belki sesindeki samimiyet bunu yapmıştı. *Ciddiymiş* gibi söylemişti. Şimdi onu izlerken sergilediği kararlı tavırla birleştiğinde, bu etki çok güçlüydü. Fiziksel bir çekim hissettiği ilk erkeğin, gizli görevdeyken ortaya çıkacağını anlamıştı.

Burada bir şey yapamazsın. Uzaklaştır onu.

Barmen biralarını barın üzerine bıraktığında onu öpmek istedi. "Affedersiniz. Burada çalışmaya çalışıyorum. İçkiye ihtiyacı olan müşterilerim var."

"Öyle mi?" Viskiden bir yudum aldı, boğaz kasları çalışıyordu. "Şimdi bana da bir tane lazım."

"Benim bölümümde değilsin."

Sera yanlış bir şey söylediğini çok geç fark etti. Boş bardağını bardağın üzerine bırakarak onun yanından geçip masaların dizili olduğu kulübün arka tarafına doğru yürüdü. Sera'nın kendi bölümü olduğunu inkâr edemeyeceği kadar erkek masasına yakın olan ilk boş sandalyeye oturdu ve beklentiyle ona baktı. Barmene dönüp kaba adamın viskisini yeniden doldurmasını istedi ama adam viskiyi çoktan kapağın üzerine bırakmıştı. Anlaşılan istediği zaman hızlı hareket *edebiliyordu*.

Rahat görünmek için dişlerini sıkan Sera, önce üç erkeğe servis yaparken gülümseyen koçunun homurdanmasına aldırmadan dört içeceği de tepsisine yerleştirdi.

"Yeterince uzun sürdü," diye yorum yaptı içlerinden biri. "Birisi konuşmalı

Hogan. Şımarık kışının altında bir ateş yakmasını sağla."

Arkasında bir sandalye öyle bir güçle arkaya sürtündü ki, kız birkaç santim havaya sıçradı. Masadaki üç adam da dondu kaldı, hayranı sıkılı yumruklarından destek alarak masalarına doğru eğildiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şimdi ondan özür dile."

İçlerinden biri ayağa kalktı, elini uzlaştırıcı bir hareketle uzattı. "Kahretsin, seninle olduğunu bilmiyordum. Ben... o-"

Bir yumruk masaya çarparak taze biralardan birini devirdi. "Özür dilemeni istemiştim. Dayanamadığım bir şey varsa, o da bir şeyi iki kez istemektir."

Hemen bir özür korosu yükseldi, ama tek yapabildiği başını sallayarak kabul etmek oldu. *Kimdi* bu adam? Üç adam onu gücendirdikleri için dehşete düşmüş görünüyordu, sanki hayatları tehlikedeydi. Yavaşça doğruldu ve masasına geri dönerek sandalyesine yerleşti. Kulüpteki herkes ölüm sessizliğine bürünmüştü ama o bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi. Başka ne yapacağını bilemeyen Sera, dolu viski bardağını onun önüne koydu. Sera uzaklaşmaya çalıştığında, adamın eli yılan gibi uzandı ve bileğini kavradı.

"Şu gülümsemeyi şimdi alabilir miyim?"

"Eğer sana vermezsem ne olur?" diye sordu, sesinde amaçladığından biraz daha fazla çelik vardı. "Gülümsemem için bana bağırarak mısın?"

Başparmağı avucuna bir daire çizerek masaj yaptı ve onu yakından izledi. "Dikkatli ol Uğur Böceği, beneklerini gösteriyorsun."

Bu da ne demek şimdi? Elini geri çekti. "Belki de gülümsememi sadece erkek arkadaşım için saklıyorumdur."

Yavaşça arkasına yaslandı ve viskisini yudumladı, tüm eğlence izleri kaybolmuştu. "Eğer bir erkek arkadaşın varsa, fena halde hayal kırıklığına uğramak üzere."

"Nedenmiş o?"

"Paylaşma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım."

Sera şok içinde ona baktı. İçgüdüsel olarak, arkasında oturan ve her kelimesi merakla beklenen adamların önünde ona meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Bir sebepten ötürü ondan korkuyor gibiydiler ve işin iç yüzünü öğrenene kadar olay çıkarmanın ona bir faydası olmayacaktı. Tepsisini yere bıraktı ve sesini fısıltıya indirdi. Yine de bu yorumun yanına kâr kalmasına izin veremezdi. Onu paylaşmak mı? Sanki bir kutu kolaymış gibi? "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

Bakışları kızın dudaklarına kaydı. "Bu gece seni öpecek olan adam benim."

"Cehennem dibine kadar yolun var," diye mırıldandı ve kendini tutamayıp istavroz çıkardı. "Adını bile bilmiyorum."

Tek bir kaş yükseldi. "Az önce haç mı çıkardın?"

Ayaklarının üzerinde kaydı. "Sana denemeni söyledim ama görünüşe bakılırsa senin söz konusu olduğun yerde din için çok geç."

"Burada tartışma yok." Ellerini dizlerinin arasında kavuşturarak öne doğru eğildi. Başını yana eğiş şekli muhtemelen çoğu kızı ciyaklama krizine sokmuştur. Hâlâ adını söylememiş olması dikkatinden kaçmamıştı. "Seninle bir anlaşma yapalım-"

"Oh hayır." Başını iki yana salladı. "*Dateline NBC'nin* her bölümü böyle başlar."

"Ah, tatlım," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki zar zor duyabildi. "Buraya nasıl geldin?"

Sera onun kafa karıştırıcı sorusundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu, bu yüzden tepsisini aldı ve bara doğru geri dönmeye başladı, ancak sesi onu kısa sürede durdurdu.

"Eğer seni gülümsetebilirsem, o öpücüğü alırım." Ayağa kalktı ve tepsiyi yavaşça kadının elinden aldı. "Anlaşma bu. Senin için yeterince zararsız mı?"

"Seninle ilgili hiçbir şey zararsız değil." İfade bir fısıltıyla ağzından kaçtı. "Öpebileceğin başka kızlar yok mu?"

"Elbette var." Bakmadan tepsiyi masanın üzerine fırlattı. "Ama hiçbir 'lanet olsun' dedikten sonra kendini kutsamıyor ya da gülümsemelerini görmek beni deli etmiyor."

"Ne olursa olsun deli gibi görünüyorsun."

Dudakları kıpırdadı. "Ne dersin o zaman? Eğer o kadar deliysem, anlaşmamızda bir sakınca yok. Gülümseme yok, öpücük yok."

Hafif bir tereddüt onun hatasıydı. Kız itiraz edemedi, adam elini tuttu ve onu barın arkasına doğru çekti. "Bekle. Bekle. *Bekle*. Müşterilerim var."

"Yaşayacaklar." Adamın nasırlı parmakları kadınınkilere dolanarak onu arka koridora, tuvaletlerin yanından geçip mutfağa götürdü. Siparişleri getiren aşçı ve yardımcısı başlarını kaldırıp baktılar, kızın çılgın bir müşteri tarafından mutfakta sürüklendiğini görünce tamamen ilgisiz görünüyorlardı. Onu kaçıran kişi her ikisini de isimleriyle selamladığında, yardımlarını istemek için ağzını açtı. *Muhteşem*.

"Beni nereye götürüyorsun?" Sera kendini nasıl savunacağını biliyor olabilirdi ama hakkında hiçbir şey bilmediği bu adamla tek başına bir yere gitmek akıllıca olmazdı. Aşçıya umutsuz bir bakış fırlattı. "Durdurun onu!"

Kulübün arkasındaki ara sokağa çekilirken arkasından kahkaha sesleri geldi, mutfak kapısı arkalarından çarparak kapandı. Daha önce oraya hiç gitmemişti, bir an için etrafını kolaçan etti. Kapının üzerindeki yüksek sesli aspiratör uğulduyor ve uzaktan gelen sokak sesleri kulaklarını selamlıyordu. Daha önce yağmur yağmış, ardında nemli asfalt ve sokağın karşısındaki apartmanın gider borularından damlayan su bırakmıştı. Serin bir esinti geçitten aşağı doğru savrulurken Sera açıkta kalan tenini korumak için kollarını kendine doladı.

Onu kaçıran kişi hâlâ elini sıkıca tutuyordu ama yerden bir çakıl taşı almak için eğilmişti. Kız şaşkın bir sessizlik içinde onu izlerken, adam çakıl taşını yolun diğer tarafındaki binanın en yakın penceresine doğru fırlattı.

sokak.

"Ne yapıyorsun?"

Bir parmağını kaldırdı ve bir ışık pencereyi aydınlattığında gülümsedi.

"Bekleyin," dedi.

Pencere havlayan bir küfürle açıldığında, adamın eli Sera'nın elini sıkarak onu kendi tarafına çekti. Sera onun koluna doğru tökezledi, viski ve duman kokusu bir sis gibi etrafını sarmıştı. Üstlerinde, pencerenin önünde beyaz saçlı, ev ceketli bir kadın belirdi, gözlerini kısarak karanlığa bakıyor ve bu rahatsızlıktan pek de heyecanlanmamış görünüyordu. "Bayan Petricelli.

Petricelli, sen bakıyor ekstra güzel Bu Akşam." onu kaçıran bağırdı. "Bizim için şarkı söyler misin?"

"Sen, ha?" Bir yumruğunu kalçasına dayadı. "Bu bedava bir gösteri değil."

Boştaki elini göğsüne götürdü. "Sonsuz sevgim yeterli ödeme değil mi?"

Kadın saçlarının arkasını okşayarak süslenmeye başladığında Sera şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Daha önce kaçırılma olayına duyduğu kızgınlık yerini merak duygusuna bıraktı. Kendini adama bakmaktan alıkoyamadı ve bu şakacı adamın birkaç dakika önce yaşının iki katı olan üç adamın içine nasıl Tanrı korkusu saldıgını merak etti. Onu barda ilk gördüğünde, gözlerindeki yorgunluktan daha yaşlı olduğunu düşünmüştü. Şimdi, ağzının etrafında dolaşan çapkın bir sırıtişla, gözlerindeki yorgunluğun yerini alan bir pırıltıyla, önceki varsayımını değiştirdi. Otuz yaşından büyük olamazdı.

Değerlendirmesi, o güne kadar duyduğu en güzel sesin ara sokaktan süzülüp onu olduğu yerde yakalamasıyla kesintiye uğradı. Bayan Petricelli pencereden dışarıya doğru eğilmiş, Sera'nın Puccini'ye ait olduğunu anladığı bir opera şarkısı söylüyordu. Şarkı söylerken de hiç utangaç değildi. Titrek kollarını gece gökyüzüne doğru uzatmış, sesi öylesine unutulmaz bir mükemmellikte yükselip alçalıyordu ki, Sera geçici olarak nefes almayı bıraktı. Binanın pencereleri teker teker açılmaya başladı, komşular dinlemek için dışarı fırladılar, sevinçleri yüzlerinden okunuyordu.

yüzler. Bölgede kısa bir süre bile yaşamış olsa, sakinleri arasında sessiz saygının nadir olduğunu biliyordu, bu da onların mutlak sessizliğini neredeyse Bayan Petricelli'nin şarkısı kadar dokunaklı kılıyordu.

O anın bitmesini istemiyordu. Hayatında *hiç bu* kadar spontane ve harika bir şey yaşamamıştı. Kilisede geçirdiği onca saat boyunca, koroların şarkılarını dinlerken duyduğu hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı. Brooklyn'in bayat çöp kokan bir sokağında, tanıştıkları dakikalar içinde onu çileden çıkarmayı ve kendine çekmeyi başarmış bir adamla gerçekleşiyor olması ne kadar ironikti.

Sera başını kaldırıp ona baktı. Bayan Petricelli'yi izlemek yerine, sanki asıl ilgi odağı oymuş gibi onu izledi. "Gülümsüyorsun."

Parmakları ağzını çizmek için havalandı. Gülümsüyordu. "Uh-oh." "Evet. Uh-oh." Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Bunu çok sık yaşıyorum."

Adam vücudunu onunkine doğru eğip onu kollarının çemberinin içine çekerken kıpırdıyamadı. O anda işini unutmuştu. Gizli görevde olduğunu ya da bu adamın çözülmesi gereken bir muamma olduğu gerçeğini. Etraflarındaki serin havayı yaldızlayan opera ile, onunkine doğru inen erkeksi dudaklar tüm evreni haline geldi. Onun kendisini öpmesini istiyordu. Hem de çok. Hatta bunun hep hayalini kurduğu ama hiç kimsenin gerçekleştiremediği türden bir öpücük olabileceğinden bile şüpheleniyordu.

Şarkı ani bir notayla biterek büyüü bozdu. Sera sarsılarak ondan uzaklaştı. *Neyim var benim böyle?* Onu öpmesine izin vermek bir hata olurdu. Bundan emindi.

"Teşekkür ederim," diye seslendi Bayan Petricelli'ye, bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde mutfığa doğru koşmaya başlamadan önce. Kapı arkasından olması gerektiği kadar hızlı çarpmadı, bu da ona takip edildiğini gösteriyordu. Koridora girerken nefesi ciğerlerinde hızla gidip geliyordu. Biraz daha ilerlerse ondan uzaklaşacaktı.

Tam yemek odasına ulaştığında bir el dirseğine dolandı.

"Bu mahallede anlaşmalarla uğraşmak başını belaya sokabilir Uğur Böceği." Onu kendi etrafında döndürerek kaslı göğsüne doğru sertçe yaklaştırdı. "Bunu hatırlasan iyi edersin."

Elinde değildi. Bakışları adamın ağzına kaydı. "Seni öpmek daha büyük bir sorun gibi görünüyor."

"Evet, ama eğlenceli türden." Elini ensesinde gezdirerek saçlarını parmaklarının arasında topladı. Böylesine tescilli bir jest onu duraksattı ve vücudunda kıskırtıcı bir sıcaklık seli hissetmesine neden oldu. Adamın gözleri kızın yüzünde gördüğü şey karşısında parladı ve bundan faydalanmak için vakit kaybetmedi. Nefesinin altında bir kez küfrederek onu kendine doğru çekti ve ağızlarını birleştirdi.

Ohhh. Oh, wow. Sera'nın vücudu çekinceleriyle birlikte eridi, kıvrımları yaklaşma çabasıyla onun sert düzlemlerine uyum sağladı. Aralarındaki boy farkı nedeniyle Sera'nın başı agresif öpücüğü almak için geriye düşmüştü ama adamın dili dudaklarında gezinip onları ayırınca Sera ayak parmaklarının ucunda doğrulup adama coşkuyla yapıştı. Gırtlaktan gelen bir inilti onun hareketini karşıladı, adam onu koridorun duvarına yaslarken saçındaki el sıkılaştı.

Nefes almaya ihtiyacı vardı ama adam buna izin vermeye isteksiz görünüyordu. Onun işine yaradı. Nefes almak ona düşünmek için zaman kazandıracaktı ve ufacık bir netlik parıltısı bile onu bundan vazgeçirebilirdi ve bu çok *iyi* hissettiriyordu. Dili ağzının derinliklerinde çalışıyor, onu sahipleniyor, itiraza yer bırakmıyordu. Sonra, ah o *zaman*, kalçaları onunkilere oturdu ve dilinin ritmini taklit etmeye başladı. Aynı anda biraz çılgınca olan yavaş, ölçülü öğütmeler. Bacaklarının arasında bir uğultu oluşmuş, dayanılmaz hale gelmişti. Kadın inlediğinde, adam dizlerini büktü ve daha sıkı bir şekilde kalçalarının arasına girerek her santimini birbirine yapıştırdı.

Sonunda baş dönmesi başlayınca dudakları onunkileri terk etti. "Tanrım," diye homurdandı onun dudaklarına. "Öpücük dedim. *Becerilmek* için yalvarıyorsun."

Sözleri hâlâ zihnini kaplayan arzuya zar zor nüfuz etti. Çabuk

Nefes alış verişleri, onları çekerken kulaklarında daha da güçlenmiş gibiydi.
"Ben... Ben mi?"

Bir an için gözlerini onun gözlerine dikti, bakışları o kadar yoğundu ki neredeyse karnına bastırılan sertliği kaçıracaktı. Ama bir kez hissettiğinde... hiçbir şey yüzünün ısınmasını, kızarmasını engelleyemedi.

Bowen'ın bakışları kızarmış tenine kaydı ve acı dolu bir kahkaha attı. "Ah, tatlım, ben bakirelerle oynaşmam." Başını eğdi, dişleri kızın kulağına yaklaştı ve çekiştirdi. "Ama dizlerimin üzerine çöküp o el değmemiş amcığı bir orospu çocuğu gibi yiyeceğim."

"Kahretsin, Driscol. Görünüşe göre yeni garsonumla tanışmışsın."

Hogan'ın sesi Sera'nın çevresini kör edici bir parıltıyla ona geri getirdi. Kendisini duvara sabitleyen sert bedenin altından sıyrıldı, yaşadığı utanç onu bütünüyle yutmadan önce yemek odasına kaçmak istiyordu. Ama Hogan'ın sözleri onu olduğu yerde durdurdu.

Driscol. Bu ismi daha önce de duymuştu. Sayısız kez.

Sera'nın az önce kendisini kimin öpmesine izin verdiği aklına geldiğinde, olduğu yerde kalmamak için tüm iradesini kullanması gerekti.

Güney Brooklyn'in en acımasız suç örgütünün yeni varisi Bowen Driscol'la daha yeni öpüşmüştü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Duydunuz mu? Bu senin planının geri tepme sesi. İki kere.

Bowen, Hogan'ın ani gelişini umursamıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yaparak, patronunun sözlerini değerlendiren Sera'nın yüzünü izledi. Onun soyadını ve onunla birlikte gelen her şeyi. Sera irkilmediğinde bile neden bir gurur dalgası hissetti? Rush'a girdiğinden beri ona verdiği diğer tüm çılgınca tepkilerin üzerine bunu da ekleyebilirdi, çünkü kesinlikle hiçbir fikri yoktu. Sanal bir yabancıyı korumak için duyduğu şiddetli dürtüyü anlayamasa da, bir şey anında netleşmişti. Onu orada kendi başının çaresine bakması için bırakmayacaktı. Hiç şansı yoktu.

Polis merkezinde onu bilgilendirdiklerinde, onlara bu işi ya kendi bildiği gibi yapacağını ya da hiç yapmayacağını söylemişti. Polisten emir alması için cehennemde soğuk bir gün geçirmesi gerekecekti, bu yüzden ona güvenmeleri gerekiyordu. Newsom bu şarta karşı çıktığında, onu polisler Sera'ya ne kadar yaklaşırsa Sera'nın o kadar tehlikeye gireceğine ikna etmeyi başarmıştı. Ciddiydi de. Bu mahalledeki herkes birbirini tanıyordu. Tanıdık olanı arzuluyorlardı.

Sera'nın zamanının kısıtlı olduğunu bilmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Onun zarar görmesi fikri şimdiden boğazına yapışmıştı. Geldiği andan beri onu boğazından *yakalamıştı*. Kızın fotoğrafını gördükten sonra, içeri girdiğinde gözleri fal taşı gibi açılmış, ölümüne saniyeler kalmış bir izci kız bulmayı ummuştu. Bu beklentinin sadece yarısı gerçekleşmişti. Masumiyet vardı, hem de çok masumiyet, ama bunu saklamak için çok iyi bir iş çıkarmıştı.

altında dar bir kot pantolon ve bir bluz vardı. Bal rengine çalan zengin kahverengi saçları, tişörtünü kaldırdığında meme uçlarının görüneceğini bildiği yerlere dökülüyordu. Rush'a sık sık gelen kızların çoğu gibi doğal görünmeden uyum sağlayacak kadar makyaj yapmıştı. Sprey bronzluk ya da ışıltılı göz makyajı yoktu, sadece ellerinin tenine dokunmak için kaşınmasına neden olan pembe bir ışıltı vardı. Görür görmez onu o kadar etkilemişti ki ona bakmak canını yakarken, başka tarafa bakmak daha da çok acıtıyordu. Sonra dudakları ayrılmış ve o boğuk ses çıkmış, vücudunun her santimini okşamıştı.

O anda, oyun planı onu sıradan bir şekilde tanımaktan, herhangi birinin ona on adım yaklaşmasına cesaret etmeye dönüşmüştü. Ve onun güvenliğini sağlamanın en kestirme yolu, ona sahiplik damgası vurmaktı. Rush'ın tam ortasında.

Bu da planının boka sarmasıyla ilgiliydi. Onu tanıyan herkes Bowen'ın ilişkilerinin başladıkları kadar çabuk bittiğinin farkındaydı. Genellikle aynı gece içinde. Bir kızı onunla gitmeye ikna etmek için sadece birkaç fısıltılı kelime ve kapıya doğru bir baş sallama yeterliydi. Onları yemek salonunun ortasında, beyni nefes almaya zorlayana kadar ağzını onlarınkine kilitleyerek kuru kuruya becermediği kesindi. Sera'ya yaptığı gibi, onu kapıdan içeri girmeden önce olduğundan daha fazla merak ettiklerine şüphe olmayan birkaç mahalle sakininin önünde. Yani, evet. Şimdi *Bowen'ın son ilişkisi* yerine, olası bir hedef haline gelmişti.

Ama *Tanrım*. Tadı çok güzeldi. Mükemmelliği ile Kızın istekli dili onunkine karıştığında soğukkanlılığını kaybetmişti. O öpücük her şeyi allak bullak etmişti. Bakireymiş. Bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu; cevabı gözlerinde, bacaklarının arasına girdiğinde çıkardığı şaşkın sesi görmüştü.

Yine de şimdi bunu düşünecek zaman yoktu. Onunla olası bir ölüm arasında duran tek şey oydu. Hasar kontrol zamanı. Kendini

sırıttı ve Hogan'la yüzleştı. Tahmin ettiği gibi, adam şüpheli görünüyordu. "Sen ortalıkta yokken birinin garsonları hizada tutması gerekiyor, değil mi?" Bowen elini uzattı ve hafif bir tereddütten sonra Hogan elini sıktı. "Konuşmak için gelmiştim. Sanırım biraz dikkatim dağıldı."

Hogan hâlâ kuşkulu görünüyordu ama bir kez başını salladı. "Seni suçladığımı söyleyemem. Oldukça dikkat dağıtıcı bir kız."

Sera'ya şehvet dolu bir bakış **a t a n** Hogan'ı boğazından yakalamamak için Bowen'ın tüm kontrolünü kaybetmesi gerekti. "Neden onun işine dönmesine izin vermiyoruz?" Hogan'ın yüz hatları Bowen'ın pek de ince olmayan komutuyla gerildi ve Sera'ya olan bariz ilgisini geri çekmesi için onu uyardı. "Sana bir içki ısmarlayayım."

Hogan kasıtlı olarak çenesini ovuşturdu. "Pekâlâ, Driscol." Sert bakışlarını Sera'ya çevirdi. "Bu kadar aylaklık yeter. Sen aşağıda içki servisi yapacaksın."

Yumruklarını o kadar sıkımtı ki kemiklerinin kırılabileceğini düşündü, Bowen Hogan'ı bara kadar takip etti. Arkasını dönüp Sera'nın yüz ifadesini ölçme dürtüsüne bir şekilde karşı koydu. Hogan'ı hallededeceğine dair bir tür güvence vermek için. Ama Sera onun böyle bir güvence vermesini kabul etmediği gibi, onun kendi tarafında olduğunu da bilmiyordu.

Ve bunu bilemezdi. Soruşturmaya dahil olduğunu ondan saklamayı kabul etmişti. Newsom, yeğeninin inatçı yapısının, polisin onu izlediğini ve muhtemelen üzerine çullanıp fevri görevine son vermeye hazırlandığını bilmesi halinde acele kararlar vermesine neden olabileceğini açıklamıştı. *Kaybedecek bir şeyi yok, demişti. Kendi iyiliğini umursamıyor.* Bowen keşke bu şartı kabul etmeseydi de şimdi onunla konuşup aklını başına getirebilseydi diye düşündü.

Saatler önce boş bıraktığı koltuğa ulaştığında tabureye kaydđ ve bir viski için işaret etti. Buna ne kadar ihtiyacı olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Hogan onun yanındaki koltuğa oturdu, düşünceli görünüyordu. "Biliyor musun, ben

onu kendime almamaya karar verdim." Parmak eklemlerini teker teker patlattı. "O nasıldı?"

Sakin olun. Sakin ol. "Bilemem. İyi kısma gelmeden sözümüzü kestin dostum."

Diğer adam sıkıca gülümsedi. "Bir özür mü bekliyorsun?" Barmenin önüne koyduğu üst raf tekila shot'ını aldı. "Kulübüme gelmeden, garsonumla ilgilenmenden hoşlanıyor muyum bilmiyorum. Barışıyor olabiliriz ama bu açık kapı politikam olduğu anlamına gelmez."

Özür dilemek yerine tırnak yemeyi tercih ettiği için Bowen sessiz kaldı. Sonunda Hogan güldü ve sırtına bir tokat atarak kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Öyleyse konuşalım." Hogan yakınına eğildi. "Gelecek haftaki sevkiyat için her şey yolunda mı?"

Başını salladı, midesinde her zaman iş konuşurken oluşan o tanıdık çukur açıldı. "Her şey hazır. Ne tür bir insan gücü getirdiğinizi bilmem gerekiyor ki eşleştirebileyim. Bu kadar yük için yeterli sayıda adama ihtiyacımız olacak ama hepsi güvenilir olmalı. Son dakikada ekleme yapmak yok."

Hogan avuçlarını birbirine sürttü, yaklaşan skorun vaadiyle heyecanlanmıştı. "Sorun değil. Her birini özenle seçtim. Konuşurlarsa ne olacağını biliyorlar." Bir eliyle bara vurarak yemek odasına doğru baktı. "Bu seferkini şansa bırakmayacağım. Bu çok büyük. Bu yüzden umarım garsonu sisteminden çıkarmışsındır."

Bowen'ın kanı dondu. "Ne demek istiyorsun?"

Hogan'ın sesi alçaldı. "Onu yanımda tuttum çünkü birkaç hafta önce adamlarımdan biri kışından vuruldu. Ne yaptığını biliyor gibiydi ve benim de kimseye hemşirelik yapacak vaktim yoktu. Bu yüzden onu buraya getirdim." Omuz silkti. "Şimdi ayağa kalktı ve etrafta. Ve o da

tam olarak yılın garsonu. Aslında onda bir şeyler var..."

"O bacakların dışında mı?" Bowen, Hogan'ın dikkatini bu şüpheli düşünce tarzından uzaklaştırmak isteyerek araya girdi.

Bowen'ın yorumunu soğuk bir sırıtışla onayladı. "Çok uzun zamandır buralarda. Ne duyduğundan ya da gördüğünden emin olamam." Ses tonunda bir parça endişe vardı. "Her neyse, bir sonraki sevkiyata kadar işi şansa bırakmamak adına, bir yabancıyı gereğinden fazla etrafta tutmayacağım."

Bowen'ın boğazındaki tırmalama geri gelmişti. "Biraz aceleci görünüyor, değil mi?"

Yaptığı yorum omzuna bir yumruk yemesine neden oldu. Hogan, Sera'dan kurtulma kararından bu kadar rahatça bahsettikten sonra eğlenmiş gibi görünme cüretini gösterdi. "Bunu Sera'nın henüz sisteminizden çıkmadığı anlamına mı almalıyım?"

Söyleyeceği sözlerden nefret eden Bowen kayıtsız bir hareket yaptı. "Önce başladığımız işi bitirsek fena olmaz." Midesi altüst oldu. "Ondan sonrası beni ilgilendirmez."

Hogan taburesinde geriye yaslandı, gözleri keskin bir şekilde Bowen'a odaklandı. "Bak ne diyeceğim. Bir haftalığına Jersey'deki kulübüme gidip birkaç kafa patlatacağım. Ben dönene kadar, o senin sorumluluğunda." Omuzlarından biri kalktı. "Neden eğlenmene izin vermiyorsun?"

Bowen bir şeyleri kıracaktı gibi hissetti. "Bununla ilgili bir sorunum yok."

"Eminim bilmiyorsundur." Hogan döndü ve çarpık parmağıyla Sera'ya yaklaşmasını işaret etti. "Ama ne olur ne olmaz diye kuzenim Connor'a göz kulak olmasını söyleyeceğim."

"Bana göz kulak ol demek istiyorsun." Bowen ifadesinin sertliğini yumuşatamadı. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

"Bunu daha çok sigorta gibi düşün. Bu işin önünde hiçbir engel kalmayacak Driscoll, özellikle de senin tatlı kıçın. Bir haftan var."

Tanrım, aynı uyarıyı daha önce kaç kez yapmış olabilir?

Yön mü? Bir hafta. Görünüşe göre dünya bir hafta içinde sona erecek.

O sırada Sera geldi ve onunla Hogan arasında bir bakış attı. Eğer bir saniye sonra ortaya çıksaydı, Bowen yumruğunu Hogan'ın kendini beğenmiş suratına gömüp tüm operasyonu havaya uçurma dürtüsüne teslim olacağına kesinlikle inanıyordu.

"Evet?"

Hogan tekila shot'ını geri attı. "Sera, Bowen'la tanıştın, değil mi?" Kendi şakasına güldü. "Ben yokken sana o ev sahipliği yapacak. İçimde farklı bir hemşireyi oynayacağına dair bir his var." "Rüyalarında mı demek istiyorsun?" Bowen'ın sertleştiğini görmek yerine hissetti. Bu pek bir şey değ i ş t i r m e d i . Onun motoruna ciddi bir darbe vurmak üzereydi. "Ben karar v e r m e d i ğ i m sürece hiçbir yere gitmiyorum. Ne onunla ne de başkasıyla."

"Bundan emin misin?" Hogan'ın gözlerinde sert bir parıltı belirdi. "Şu anda kötünün iyisi o olabilir."

Sera'nın aklına aynı anda birkaç şey geldi.

İlk ve en rahatsız edici olanı, gözden çıkarılabilir olarak işaretlenmiş olmasıydı. Connor artık yarası için, arada sırada bandajlarının değ i ş t i r i l m e s i dışında, çok az tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyuyordu. Eğer Connor bu konudaki yararlılığını yitirmişse ve Hogan onun yokluğunda yanında bir bekçi köpeği olmadan geride kalmasına izin vermekten çekiniyorsa, o zaman ona güvenmiyordu. Onun yeraltı dünyasında güven çok önemliydi ve bunu kazanması için ona yeterince zaman verilmemişti. Güven eksikliği ancak onun üzerinde bir tür kozu varsa tolere edilebilirdi ve kadın ona hiçbir koz vermemişti.

Bowen bir şekilde Hogan'ı onu oyuncağı olarak yanında tutmaya ikna etmiş miydi? Bu düşünceye içgüdüsel bir tepki vermemeye çalıştı, ne kadar zor olsa da. Kutsal Melekler Akademisi'ndeki rahibelerin yatak partneri olarak takas edilmesine ne diyeceklerini hayal etmek bile onu ürpertiyordu.

Devam edelim.

Bu yeni gelişme, bulmacanın önemli bir parçasına ulaşmasını sağladı. Yaptığı tüm araştırmalarda, kardeşinin öldürüldüğü gece büyük suç aktörünün bulunduğu yer söz konusu olduğunda Bowen'ın adının yanında her zaman kocaman bir soru işareti vardı. Bowen orada mıydı? İhtiyacı olan cevaplar onda var mıydı?

Birkaç gün içinde Colin yirmi dokuz yaşında olacaktı. Ona cevaplar borçluydu.

Tanrım, az önce azılı bir suçlunun adını bile öğrenmeden kendisini titreyen bir kadın hormonu yığınınna dönüştürmesine izin vermişti. Gardını nasıl böyle indirebilmişti? Aylardır, Hogan'ın kardeşini soğukkanlılıkla öldürdüğü zamanı başlatırsanız yıllardır uğraştığı şey buydu.

Zihni, adamın şehrin büyük bir bölümünü ve yasadışı faaliyetlerini miras almış bir adam değil de sadece bir yabancı olduğu zamanlara, ara sokağa geri gitti. Operanın parlak, ısıtılı tınları serin havayı bölerken onun sıcaklığına yaslanmıştı. Ona nasıl baktığını. Sanki o anın en şaşırtıcı yanı ikinci kat penceresinden Puccini'yi seslendiren kadın değil de onun gülümsemesiydi. Sihir gibi gelmişti ama şimdi bunun sadece bir yanılsama olduğunu görüyordu. Bowen'ın kadınlarla olan kötü şöhreti kalın polis dosyasına bile girmişti ve o sadece kendisinin başka bir kurban olmasına izin vermişti.

Tabii...

Bunu kendi avantajına kullanabilirdi. Bir haftalık kişisel izni resmen sona ermişti, bu da amcasının yakında onu aramaya başlayacağı anlamına geliyordu - eğer henüz başlamadıysa. Olayların bu şekilde gelişmesini değerlendirmeli ve soruşturmanın lehine çevirmeliydi. İster kabul etsin ister etmesin, Bowen'ın ona olan ilgisi Hogan'ı araştırmaya devam etmek için ihtiyaç duyduğu değerli zamanı ona kazandırmış olabilirdi. Yani Bowen'la. Bu, bir amaca ulaşmak için bedenini kullanmak anlamına geliyordu. Buna hazır mıydı? Prensiplerini bir kenara bırakıp, Hogan için önemli bir şeyi vermeye değer miydi?

Kendinin bir parçası mı?

Ağabeyinin yüzü gözünün önünden geçti. *Evet, buna değerdı.* Colin bu iş için her şeyden vazgeçmişken bunu nasıl sorgulayabilirdi ki?

Bir heyecan kırıntısı kararlılığını kırdığında, Sera onu itti.

Kendisini ele vermemeleri için bu oyunu doğru oynaması gerekiyordu. Cesaretini korumak anahtar rol oynayacaktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Hogan'a, çünkü onun New Jersey seyahatini bilmemesi gerekiyordu. Ayrıca çalışanlarının genellikle onu sorgulamadığını da tecrübelerinden biliyordu. Ne yazık ki, tanıştıkları gece soğukkanlılığını kaybetmesi sayesinde Hogan onun omurgalı biri olduğunu biliyordu. Dikkatli davranabilirdi ama birdenbire uysal rolü oynamaya da başlayamazdı.

Dudakları kıvrıldı. "Ah, sorun ne? Beni özleyecek misin?"

Sera'yı şaşırtan bir şekilde, Hogan sanki yüzüne dokunacakmış gibi uzandı. Orada geçirdiği iki hafta boyunca Hogan ona asılmamış, hatta flört bile etmemişti. Neden şimdi? Bowen'ın eli, yüzüne ulaşmadan hemen önce Hogan'ın bileğini kavradığında sorusu cevaplanmış oldu.

Hogan başını geriye attı ve elini geri çekerken güldü. "Biri sana aşık olmuş, tatlı şey. Biri seninle aynı havayı soluma hatasına düşmeden önce onu yukarı çıkarsan iyi olur."

Sera, öfkesini yüzünden uzak tutmayı başaran Bowen'a baktı ama öfkesi yumruklarını sıkarak dışa vuruyordu. "Bir hemşireye ihtiyacı varmış gibi görünmüyor. Ama eğer onunla eve gideceğimi düşünüyorsa, belki de bir psikiyatrist daha iyi bir fikir olabilir."

Bu Hogan'ın tekrar ulumasına neden oldu ama Bowen'a odaklanmaya devam etti. Nedense hakareti onu sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Bu ne anlama geliyordu? "Dünyada beni anlayabilecek bir psikiyatrist yok, tatlım."

"Denemeden bilemezsin, *tatlım*."

Patronu taburesini geriye itti ve ayağa kalktı. "İyi şanslar, Driscoll. Buna ihtiyacın olacak." Onların yanından geçip çıkışa doğru ilerlerken Bowen'a bir kaşını kaldırdı ve sesini alçalttı. "Sana... onun hakkında bir şey söylemiştim. Omuzlarının üzerindeki kafayı kullan."

Sera duymamış gibi yaptı, kırıksıklıkları gidermek için bir eliyle önlüğünü düzeltti. "Ben işimin başına dönüyorum," dedi Bowen'a. "Vardiyam bittiğinde burada olmamanızı tercih ederim."

"Çok yazık. Sadece rahatlamıştım."

Gözlerini kısmıştı. "Dinle, Hogan'la nasıl bir anlaşma yaptığın umurunda değil. Zamanımı nasıl geçireceğime sadece ben karar veririm."

Viskisini yudumladı, yutmadan önce dilinin üzerinde yuvarladı. "Seni koridorun duvarına dayadığımda bana eşlik etmene aldırmadın."

Sera, adam kıkırdadığında yüzünün kızardığını biliyordu. "Bir anlık delilik," diye mırıldandı.

"Seni delirttiğimi mi söylüyorsun Uğur Böceği?" Göz kırptı. "Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yapma."

"Bitirdiğinde burada olacağım."

Adamın sesindeki çifte anlam o kadar barizdi ki neredeyse gülecekti. Neredeyse. Ne de olsa polislerle çalışıyordu. Cinsel imalara çok çabuk alışmıştı. Hiç katıldığından değil.

Vardiyasının kalan üç saati boyunca serinlemek için birkaç kez tuvalet molası vermek zorunda kaldı ve yüzünü ıslak kağıt havlularla sıvazladı. Pes edip Bowen'a baktığı anlarda, Bowen nabzını hızlandıracak şekilde ona bakıyordu. Alışık olmadığı bir şekilde terli ve sıcak hissediyordu. Dikkatinin dağılması hoşuna gitmemişti ama yine de bir süre sonra onun dikkatli bakışları altında poz vermeye başladı. Kendini ona doğru eğiyor, gerekli olmadığı halde sırtını kamburlaştırıyordu. Saçlarını onun üzerinden

bir aptal gibi omuz.

Evet, Bowen'ın beklenmedik gelişiyle amacı değişmişti. Aralarındaki bu çekimi kendi yararına kullanmaya karar vermişti ama Bowen'ın ellerinin tekrar üzerinde olması ihtimali onu ne kadar heyecanlandırdıysa o kadar gergindi. Hayatta kalmanın tek yolu kendini role kaptırmaktı. Polis Seraphina gibi düşünmeyi bırakıp sadece garson Sera olmaktı. Bowen onu istiyordu ve her ne kadar canını sıksa da onu geri istediğini kabul edebilirdi. Ne de olsa kardeşinin cinayetinde bir rolü olmadığına dair hiçbir garantisi yoktu. Bu bile başlı başına tüm uygunsuz cazibeleri ortadan kaldırmaya yetmeliydi. Peki neden?

Saat on olduğunda önlüğünü çözdü ve garson masasındaki dolabın içine attı. Güçlendirici bir nefes alarak döndü ve üst kata çıkan yangın merdiveninden çıkmaya niyetlendi. Bowen'ın duvara yaslanmış, onu beklediğini görünce kısa bir süre durdu.

Buraya kadar, Sera. Artık geri dönmek için çok geç.

Kapıyı çekti ve açtı. "Önden buyurun."

İlk hamleyi yapana kadar onu görmezden gelmeyi tercih eden Sera, loş merdivenleri çıkarken arkasındaki Bowen'ın fiziksel olarak o kadar farkındaydı ki boynu ürpertici bir sıcaklıkla karıncalandı. Sırtındaki açıkta kalan deri, orada dinlendiğini hissettiği bakışların altında yanıyordu. Her adımda inen iş botlarının sesi kapalı alanda yankılanıyor, kalp atışlarıyla eşleşiyordu. Onu odasına kadar takip edecek miydi? Muhtemelen. Yoksa neden arkasından merdivenlerden yukarı doğru bir yol izlesin ki? Birkaç dakika içinde Brooklyn'in en çok aranan suçlularından biriyle çırılçıplak kalabilirdi.

Kapısına vardıklarında cebinden anahtarı çıkardı ve kilide soktu. Kapıyı iterek açtığında yarısı ikiz yatakla kaplı küçük, penceresiz odası ortaya çıktı. Rush'ın garsonlarından biri tarafından kendisine ödünç verilen giysiler, köşede duran tekli sandalyenin üzerinde düzgün bir yığın halinde duruyordu.

Bowen dehşete düşmüş görünüyordu. "Tam olarak lüksün kucağı sayılmaz, değil mi?"

"İyi ki benden bir yorum kartı doldurmamı istemediler," diye mırıldandı içeri girerken. "Ama bu sadece geçici bir durum, Connor tekrar ayağa kalkana kadar."

Boğazından düşünceli bir ses çıkardı ve kapı kolunu test etmek için uzandı. "Bunu geceleri kilitli mi tutuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Evet."

"Güzel." Ellerini ceplerine soktu ve ona sertçe baktı. "Giderken arkamdan kilitte ve kimseye açma."

Gidiyor muydu? Aşağıda, onunla yatmak istediği izlenimini vermişti. Öyle değil mi?

"Bunu yapma, tatlım."

Gözleri onunkilere kayd. "Ne yapmak?"

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorum. Bu beni öldürüyor."

Kadın bununla alay etti ve adamın geçmesi için kapıyı geniş tuttu. "Şimdi kim geçici olarak delirmiş?"

"Deliliğimle ilgili geçici bir şey yok." Adam bir adım daha yaklaştı, *çok* yaklaştı ama kadın kendini tuttu. "Sabah geri döneceğim. Eşyalarını hazırla."

"Bunu neden yapayım ki?"

Kahkahasında sadece en ufak bir eğlence belirtisi vardı. "Hiç korkun yok, değil mi?"

"Senden mi?" Adam aralarındaki mesafeyi kapattığında yutkundu. "Senden korkmalı mıyım?"

Adamın ağzı kadınınkine indi, onu uzun uzun ve sertçe öptü. Dudaklar birbirine geçti, dişler birbirine sürtündü, diller birbirine karıştı. Geri çekildiğinde nefesi sert bir şekilde kesildi. "Neden senden kapıyı kilitlemeni istedim sanıyorsun?"

Kadın bir yanıt veremeden, adam koridorun sonunda kaybolup gitmişti.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bowen geceyi duvara yaslanarak geçirdiği üst merdivenden kendini yukarı çekti. Hogan'ın fikrini değiştirmesi ve onunla daha erken ilgilenmeye karar vermesi ihtimaline karşı Sera'yı bir an bile yalnız bırakmak istemediğinden, geceyi merdiven boşluğunda onun kapısını gözleyerek geçirmişti. Dün gece onu eve getirecek kadar kendine hâlâ güvenmiyordu. Onun için yanıp tutuşurken olmazdı. Odasından çıkmak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Eğer onu kendi evine götürseydi, hiç şüphesiz sırt üstü düşerdi. Dün gece onu saatlerce yemek odasında dolaşırken, o kot pantolonun içinde salınan sıkı poposunu, meme uçlarının boncuk boncuk olmasına neden olan klimayı izlerken, vardiyası sona erdiğinde o kadar gerilmişti ki, görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Tehlikeli bir bölgeydi. Özellikle de itirazlarına rağmen açıkça kalmasını istediği halde.

Metal merdivende pek de dinlendirici bir uyku çekmemişti, bu yüzden düşünecek çok zamanı olmuştu. Elbette, hayatını el altından iş çevirerek kazanıyordu ama soruşturmadaki rolünü bilmeden Sera'yla yatmak için ne tür bir sahtekârlık yapmak gerekirdi? Kendisi bile bunun için yeterli vicdana sahip değildi.

Daha da kötüsü, odasına girmesine bu kadar az itiraz ettikten sonra, onu baştan çıkararak bilgi almayı planladığından şüpheleniyordu. Ya da Hogan'ı takip etmeye devam ederken onu seksle oyalamayı. Onunla arasında hissettiği fiziksel bağın sahtesi yapılamazdı ama bunu ona karşı kullanma fikri onu inkar edilemez bir şekilde öfkeliendiriyordu.

Ateşli bir bakire. Bu sadece onun şansı değil miydi?

Deneyimsiz biriyle birlikte olmak hakkında ilk şeyi bilemezdi. Bir kadınla sert ve hızlı olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Onları tatmin eder etmez, zihinsel olarak çoktan yoluna devam etmiş olan kendi zevkini alırdı.

Bir elini sabah sakalına sürerek kızın odasına doğru ilerledi. Ya da daha doğrusu hapisane hücrelerine. Evine döndüklerinde onu nefes alabileceği bir odaya koymayı planlıyordu. Penceresi olan bir odaya. Tabii ki, dairenin diğer ucunda, aralarında bolca mesafe olacaktı. Bowen kendi kendine gülmek zorunda kaldı. Sanki bir önemi varmış gibi. Orada olduğunu, onun çarşafalarında uyuduğunu, onun banyosunda duş aldığını bilecekti. Çıplak olduğunu.

Bu uzun bir hafta olacaktı.

Bowen kapısına ulaştı ve hâlâ kilitli olduğundan emin olmak için kolu kontrol etti. Kapı biraz zorlamayla açıldığında, panik içine doldu ve onu boğdu. Kapıyı iterek açtı, yatağını boş bulunca kalbi durdu. Kıyafetleri hâlâ dün geceki gibi aynı yerde duruyordu; yatağında uyuyakalmış görünüyordu. Hangi cehennemdeydi?

Oh, Tanrım. Elinin topuğunu göğsüne sürttü ve dün gece onu buradan çıkarmadığı için kendine lanet okudu. Aklından ne geçiyordu?

"Sera!"

Topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı, ancak müzikal bir kahkaha sesiyle kısa kesildi. Bu neşeli notaları daha önce hiç duymamış olsa da Sera olduğunu hemen anladı. Sera'nın iyi olduğuna dair işaret onu rahatlattı. Bir yanı da onu kimin güldürmeyi başardığını öğrenmek istiyordu. Açık bir kapıya doğru sesi takip ederek paniği kovdu. Daha fazla değil. Onu bir daha gözünün önünden ayırmaması için cehennemde soğuk bir gün geçirmesi gerekecekti.

Panik hızlı, tüketen bir kıskançlığa dönüştü. Sisteminde sıcak bir rüzgâr gibi eserek mantıklı düşünceleri yok etti. Sera yatakta gömleksiz bir adamla bağdaş kurmuş oturuyor, kucagında bir bandajı katlıyordu. Ağzının uçları eksik bir gülümsemeyle eğilmişti, dün gece bir anlığına görebilmek için iki kat çalışmak zorunda kaldığı gülümseme. Kadın onu henüz fark etmemişti ama adam yastıklara yaslandığı yerden ona sabit bir bakış fırlattı. Adamın hayatını kurtaran tek şey Sera'nın tüm kıyafetlerinin üzerinde olmasıydı. Hayati tehlikesi olan yarası da ona zarar vermemişti.

"Sera," diye gürledi gömleksiz adam, Bowen'a doğru başını sallayarak. "Ha?" Gözleri onunkilerle buluştu.

"Ah."

Öyle mi?

"Yataktan kalk."

Aklı galip geldi ve onunla tartışmadı, neredeyse hemen ayağa kalktı. Ama emirlere uymaktan duyduğu öfke kendini korumanın yerini aldı. "Bana emir verme."

"Bir haftalığına benimsin. Yoksa unuttun mu?"

Elmacık kemiklerine öfkeli bir renk yayıldı. Söylemesi yanlış bir şeydi ama bir neden göremiyordu. Göğsüne yabancı bir sahiplenme duygusu yerleşmişti ve kadın gömleksiz adamdan uzaklaşana kadar hiçbir şey bunu kıramazdı.

Çenesini hastaya doğru salladı. "Gömleğin falan var mı dostum? Gözlerim kamaşmadı değil."

Shirtless onu görmezden geldi. "Sera'dan bizi tanıştırmasını isterdim ama öfkenize bakılırsa sanırım kim olduğunuzu tahmin edebilirim."

"Etkileyici." Kollarını kavuşturdu. "Gömlek."

Sera derin bir iç çekerek çekmecelerden birine doğru ilerledi ve bir gömlek çıkardı. Hangi çekmecedeyse olduklarını bilmesi adamın sinirini yatıştırmaya yardımcı olmadı. Yatağa doğru yürüdü ve kırmızı gömleği uzattı, adam ona teşekkür ettiğinde bir kez başını salladı.

"Bowen, bu Connor Bannon. Bay Hogan'ın kuzeni." İkisinin arasına baktı. "Bana deli diyebilirsiniz ama yeni filizlenen bir dostluk kokusu alıyorum."

İkisi de homurdandı.

Connor gömleğini kafasına geçirmeyi bitirdi. "Seni bu kadar erken beklemiyordum." Kara kaşlarından biri kalktı. "Burada uyumuş falan olmalısın."

Bowen, Connor Bannon'ı hafife almamayı aklına not etti. "Ya da başka bir şey." Dikkatini tekrar Sera'ya çevirdi. "Eşyalarını topla. Seni evime götüreceğim."

"Şüpheli," dedi Connor.

"Affedersiniz?"

"Şüpheli *dedim*." Connor yüzünü buruşturarak bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı. "Hogan'ın anlaşmamız hakkında seninle konuştuğunu biliyorum."

"Hogan onun gitmesiyle ilgili bir sorun yaşarsa benimle konuşabilir." Sera'ya yaklaştı ve elinin Sera'nın sırtının alt kısmında gezinmesine izin verdi. Yapmaması gereken bir sahiplenme jestiydi bu ama duracak gibi de görünmüyordu. "Yoksa seninle ilgilenen kızın bir süpürge dolabında uyuması seni rahatsız etmiyor mu?"

Connor'ın yanağında bir kas sıçradı. "Kararları ben vermiyorum."

"Öyle mi? *Tek* yaptığım bu." Sera'nın kendisini incelediğini hissetti ve ona baktı, yüzünü ilk kez gün ışığında gördüğü için biraz sarsıldı. O muhteşem büyük kahverengi gözler ona bir aparkat gibi çarptı, çillerin dağılması onu çok taze yapıyordu. Çok güzel. Bu dünyada yeri yoktu. Bakmayı bırakması gerekiyordu ama yüzündeki her nüansı özümsemek en büyük suç gibi görünüyordu. "Hey, Uğur Böceği."

"Bana 'hey Ladybug' deme."

Sırıltmasına engel olamadı. Kahretsin, başı beladaydı. Bakışlarını hâlâ ondan ayırmadan Connor'la konuştu. "O da benimle geliyor. Bizi kontrol etmek istiyorsan, bu sana kalmış."

Uzun bir duraklama. "Oh, buna güvenin."

"Harika." Bowen parmaklarını Sera'ninkilerle birleştirdi ve onu kapıya doğru götürdü.

"Geldiğinizde kıyafetlerinizi giymeye çalışın."

Sera, Bowen'ı dairesine çıkan üç kat merdiveni çıkarken takip etti, keşke gelirken bu kadar sessiz olmasaydı. Adam koridorda bekledi, Sera da eşyalarını iki market poşetine doldurdu ve on beş dakika sonra işçi sınıfı mahallesi Bensonhurst'teydiler. Birazdan Bowen Driscol'un evine girecekti, bilinen bir suçlu. Daha önce derinlere inmemiş olsaydı, oksijen tüpü olmadan okyanusun dibine batmış olurdu.

Buon Gusto adlı bir İtalyan restoranının üstünde oturuyordu. Bitişikteki girişe doğru yürürlerken, sigara molası veren iki hamal onu sanki bir savaşı kazandıktan sonra Olimpos'a dönen bir tanrıymış gibi karşıladı. Bowen elini omzuna koyup yüz hatları kararana kadar merakla onu izlemişlerdi. İki sigara da ayaklarının altında ezilmiş, aceleyle içeri daldıklarında restoranın kapısı çarpılmıştı. Bowen'a davranışları hakkında soru sormak istemişti ama onun sert duruşu konuşmaya pek davet etmiyordu.

Nerede durduklarını bilmemesi onu hayal kırıklığına uğratiyordu. Bir an yanına yaklaşan herkese hırlıyor, bir an sonra ona dokunmaktan kendini alıkoyuyor gibi görünüyordu. Dün gece onu tanıdığına yemin etmişti. Hogan dönene kadar onu "elinde tutmaya" hakkı olduğunu düşünen, kendini beğenmiş bir kadın avcısı. Ona kalırsa Hogan ve Driscol bir ve aynıydı. Sonra dün gece onu yalnız bırakmış, hatta giderken kapıyı arkasından kilitlemesi için onu uyarmıştı. Belki de Hogan'ın baştan çıkarma tarzı, avı mücadele edemeyecek kadar sersemleyene kadar kafasını karıştırmaktı?

Belli ki Bowen, Hogan dönene kadar ona göz kulak olmakla görevlendirilmişti ama Hogan hakkında bildiklerini bildiği için, eğer birinden şüphelenirse, ertesi sabahı görecektik kadar yaşayamazdı. Bowen onun adına müdahale etmişti. Ama neden? Eğer onunla bir kaçamak yapmayı planlamıyorsa, onu ne için istiyordu?

Bowen'ın anahtarının kilide girerken çıkardığı ses düşüncelerini dağıttı. Bir eli neredeyse gergin görünen bir hareketle adamın kalçasına vurdu. "Gündüzleri buraya kız getirmem. Geceleri de ışıklar hep kapalı kalır."

Şaşkınlığını gizleme zahmetine girmedi. "Bu beni rahatlatmak için miydi?" Nefesi telaşla kaçtı. "Hiçbir fikrim yok. Öyle miydi?"

"Hayır."

"Evet, pekala." Kapıyı iterek açtı. "Bu muhtemelen iyi bir şey."

Sera plastik market poşetlerini kollarında daha yükseğe kaldırdı ve onu içeri kadar takip etti. Eşiği geçer geçmez durdu.

Duvar resimleri. Her yerde. Apartman duvarının her santiminde gürültülü, girdaplı, kaotik renkler gözüne çarpıyordu. Sayamayacağı kadar çok renk tonu, kaleydoskopik bir rüya gibi boşlukta geziniyordu. Yavaşça, kaosun içinde bir desen bulmaya çalışarak bir daire çizdi. Çok fazla sahne, bakacak çok fazla şey vardı.

Bazıları, Brooklyn Köprüsü gibi şehrin simge yapılarının neredeyse çılgınca tasvirleri arasına sıkıştırılmış, dinamik tonlarda boyanmış soyut şekillerdi. Yankee Stadyumu. Bir metro treni. Her vinyette, mükemmel bir şekilde işlenmiş simgesel yapının yarısı sağlam kalırken, diğer yarısı alevler içinde kayboluyordu. Ne kadar çok sahne çekerse, tema o kadar belirginleşiyordu. İki çelişkili sonuç: duvar resimlerinin bölünmüş kişilikleri vardı. Duvar resimlerini yapanın kendisi olduğunu doğrulaması için ona ihtiyacı yoktu. Bu çok açıktı.

"Işıkları bu yüzden mi kapalı tutuyorsun?" Cevap bulmak için onun yüzünü aradı. Adamın yaydığı yoğunluk karşısında nefesi boğazında düğümlendi.

"Diğer nedenlerin yanı sıra."

Daha fazla kurcalama isteğini bastırarak, açık mutfak ile yatak odalarına gittiğini düşündüğü koridor arasındaki orta oturma odasına yürüdü. Plastik torbaları yere bıraktı, eli kendiliğinden uzanıp bir kadının yüzünün ana hatlarını çizdi. Kaşlarını çatarak,

Odanın etrafına bir göz attı ve her birkaç adımda bir aynı şeklin belirdiğini fark etti. Yüz hatları yoktu, sadece uzun kahverengi saçlı bir kafa şekli vardı. Saç telleri arasında sıcak pembe bir çizgi vardı.

"Kim-"

"Odan mutfağın arkasında." Adam kızın belini çimdikledi. "Hadi, aval aval bakmayı bırak."

Karıncalanan yeri ovuşturdu. "Aval aval bakmıyorum."

"Birinin hız cezası almasını izlemek için yavaşlayan sürücülerden birisin, değil mi?" Adam mutfağın hemen dışında, daha önce görmediği bir kapının içinde kayboldu. "Lastikçi."

"Sadece konuyu değiştirmeye çalışıyorsun."

Kadın odaya girdiğinde iç çekti. "Garson kızlar genelde bu kadar zeki olmaz Uğur Böceği."

"Senin gibi adamlar genelde duvar resmi yapmazlar."

Kız daha gözünü kırpamadan, adam ona doğru hamle yaparak sırtını duvara yasladı. "Benim gibi erkekler mi?" Avuçlarını kızın üzerine koydu ve nefesi dudaklarına değene kadar eğildi. "Peki sen benim hakkımda tam olarak ne biliyorsun?"

Sera yaptığı büyük hatayı fark etti. Onun şakacı yanı rahatlamasına izin vermişti ama kiminle uğraştığını hatırlaması gerekiyordu. Adamın kötü şöhretli öfkesini çoktan fark etmişti. "Hiçbir şey bilmiyorum," diye fısıldadı, gerçek korkusunun ortaya çıkmasına izin vererek. "Sadece şaşırdım."

"Şaşırdım," diye tekrarladı yavaşça. "Buradayken ne söylediğine ve kime söylediğine daha dikkat etmelisin. Bu tür yorumlar canını yakabilir. Ve sonra *ben de* o birinin canını yakmak zorunda kalırım. Bu çok çirkin olur, Sera. Anlıyor musun?"

Başını salladı, sonra adam kalçalarını onunkilere dayadığında nefesi kesildi. Adamın uyarılmışlığının çeliği kadının karnının yumuşaklığına baskı yapıyordu. Adam alt dudağını ısırды ve gözlerini kapattı, yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifade vardı. *Çekil*, kız

sessizce ona emretti. *Dokun bana.* Adam ona istediği sürtünmeyi sağlamayınca, ellerini kaldırdı ve adamın kalın, gelişigüzel dağılmış altın sarısı saçlarına daldırdı. Bir hırıltıyla bileklerini kavradı ve üstündeki duvara sabitledi. Kontrolünü kaybetmesi teninde bir heyecan yarattı. Bundan hoşlanmamalıydı. Bir polis olarak kendini savunma yeteneği her şeyden önemli olmalıydı ama teşhir edilmekle ilgili bir şey onu fazlasıyla ateşli hissettiriyordu. Baştan çıkarıcı.

Bakışları vücudunu taradı, göğüslerinin yükselip alçalmasına takıldı. Tişrtnn ince kumaşı hiçbir şeyi saklamıyor, ona tahrik olduğunu kelimelerle anlatmıyordu. Onun işin. Onun tarafından.

"Bunun işin bana yalvarmayı bırak." Sesi titriyordu. "Burada pamuk ipliğine bağlıyım."

Onun yalvarışını anlamamıştı. Belli ki onu istiyordu ve onun istekliliği daha net olamazdı. Neden kendini tutuyordu? "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Eğer hayır dersem..." Biraz teslim olmuş gibi görünerek dilini kadının alt dudağında gezdirdi ve "Bu seni durdurur mu?" diye inledi.

"Muhtemelen hayır."

"Belki seni susturmak işin öperim. Buna bayılırsın. Değil mi?"

Bu bir soru değil, bir ifadeydi. İşgdlerine güvenerek kalçalarını uzun ve yavaş bir şekilde salladı. "Yap şunu."

Keskin bir küfür savurdu. "Soruyu sor," diye kulağını tırmaladı.

"Bunun işin değilse beni neden buraya getirdin?" Başını eğdi, adamın ipucunu anlamasını ve onu oradan pmesini umuyordu. Adam hayal kırıklığına uğratmayınca boğazında bir inilti duydu. Adamın nemli dudakları przszdz, diğer yerleri ise sert ve przldyd. Kulağının altındaki deriyi şaşmaz bir doğrulukla takip ettiler, farkında bile olmadığı hassas noktaya odaklandılar. "Dün gece beni odama kilitledin... ve şimdi ayrı bir yatak odasındayım. Verimsiz görünüyor." Dişleri kızın kulağının etrafına dolandı ve kız inledi.

"Hogan sana bana dokunmamanı falan mı söyledi? Çünkü-"

"Ne?" Başını kaldırdı, onu duvara yaslayan elleri sertçe büküldü. "Beni dinle, eğer seni becermek isteseydim, yoluma çıkan herkesi ya da her şeyi bitirirdim. Hiçbir şey beni durduramazdı. Ne kilitli bir kapı. Ne bir serseri. Hiçbir şey."

"Eğer?" diye tekrarladı, utanç arzusunu soğutuyordu. "İstemiyor musun?"

Kahkahası sertti. "İstemek mi? *İstemek* mi?" Ellerinden biri gevşeyerek aşağı indi ve pantolonundaki şişkinliği kavradı. "Bu kadar ağrımasının mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Nefes almak bile acıtıyor, bebeğim."

Sıcaklık tüm gücüyle geri geldi. "O zaman anlamıyorum."

"Yapamam. Yapamayız." Alnını onunkine bastırdı. "Bak, ellerimi senden uzak tutmanın cehennemden çıkış yolumu satın alıp almayacağını merak ediyorum. Tanrı biliyor ya, cehennemin sunabileceği en kötü şeyleri çoktan yaşamış olacağım. Sence bana bunu ikinci kez yaşatır mı?"

Adamın sesindeki ıstırap kadının içini parçaladı. Burada cinsel hayal kırıklığından çok daha fazlası vardı, gerçi kesinlikle sağlıklı bir doz vardı. Onunla fiziksel ilişkiye girmesinin sonuçları olacağını düşünüyor gibiydi. Ama bu hiç mantıklı değildi. Sokakları korkuyla yöneten bir adam ne zamandan beri herhangi bir şeyin sonuçlarını önemsiyor? Bu adam istediğini aldı ve sonucuna da lanet etti. Öyle değil mi?

Hiç düşünmeden adamın bıraktığı elini tuttu ve alnındaki bir tutam saç taradı. Adamın vücudu sıvıya dönüştü, nefesini tutarken uzun dakikalar boyunca ona karşı eridi. "Kendini cehennemden kurtarmanın başka yolları yok mu?"

"Benim için değil."

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz biri kapıya vurdu.

ALTINCI BÖLÜM

Güvende. Onu güvende tut.

Bowen sarsılarak Sera'dan uzaklaştı, vücudu tam alarm durumuna geçti. Kimse önceden haber vermeden gelip dairesinin kapısını yumruklayamazdı. Bir adam dışında hiç kimse. Sera'nın yanına yaklaşmasına kesinlikle izin verilmemesi gereken bir adam. Sera'yı dolaba, bir yığın giysinin altına gömme dürtüsüne karşı çenesi sıkıştı. Bu ona huzur verebilirdi ama Sera'nın şüphelenmesine yol açabilirdi. Bunu ne göze alabilirdi ne de bunu istiyordu. Nedense onun yanında rahat olması önemliydi. Hem de çok.

Kadının kendisini ne kadar yakından izlediğini fark eden adam, rahat bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bazı işleri görüşmem gerekiyor. Rahatınıza bakın."

Dikkatle başını salladı ve yatağın kenarına oturdu. Tanrım, onu sırt üstü yatırıp kalçalarının arasına yerleşse ve ikisini de ter içinde bıraksa nasıl olurdu? Ona duyduğu ihtiyaç zerre kadar yatışmamıştı. Aslında, yakınlarda bir tehdit olduğu için daha da şiddetlenmişti. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin veremezdi. Kendisinin bile.

Arkasındaki duvarlarda ateş ve yıkımın hüküm sürdüğü bu yatak odasında çok eğreti duruyordu. O duvar resmini yaptığında, odada onunla birlikte bir polisin oturduğunu hiç hayal etmemişti. Bu fikre kahkahalarla gülerdi. Yine de orada oturmuş, kesime giden bir kuzu gibi görünüyordu. Başını çevreleyen alevler yerine, bir hale takmaya daha uygun görünüyordu. Kadın tavana baktığında, adam onun görüş hattını takip etti ve neredeyse kahkahalarla gülecekti. Adalet terazisinin bir kefesini

Bensonhurst'te uyuşturucu ticareti yapan bir çeteyle yaşadığı kötü bir olaydan sonraki gece, asla tahammül edemeyeceği bir şey yapmıştı. Şimdi gizli polis onların altında uyuyor olacaktı. Eğer bu ironi değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Hakkını yemeyelim, kaşlarını çatmaktan başka bir tepki göstermedi.

"Kapıya bakman gerekmiyor mu?"

Tanrım, kendini ona o kadar kaptırmıştı ki dışarıda bekleyen adamı tamamen unutmuştu. "Tamam," dedi huysuzca. "Hemen döneceğim."

"Bowen?"

"Evet," dedi omzunun üzerinden geriye bakarak.

"Harika sayılırlar." Saçlarını kulağının arkasına itti. "Duvar resimleri."

İçindeki ağır bir şey o kadar dramatik bir şekilde değişti ki, kadının buna tepki vermemesi onu şaşırttı. Çok az insan onun boş zamanlarında ne yaptığını görmüştü. Geçimini sağlamak için yaptığı işten başka bir şey düşünmek için zihnini meşgul etmekte kullandığı aracı değerlendirmişti. Bırakın yaptığı işin takdir edilmesini, bunu kimseye göstermeyi bile düşünmemişti. Dahası, söylediklerinde ciddi görünüyordu.

Burada durup ona bir saniye daha bakarsa, gurur ve minnettarlığın tuhaf karışımının ona ne yaptıracağından emin değildi, bu yüzden kendini toparlamak için derin bir nefes aldı ve oturma odasına doğru yürüdü, duvar resimlerine yeni gözlerle baktı. Sera'nın onlara baktığında ne gördüğünü merak ediyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü. Bu düşünceleri bir kenara iterek kapıyı açtı.

Babasının en eski iş ortağı Wayne Gibbs, ön cebinden o günkü yarış formunu çıkarmış, koridorda duruyordu.

"Wayne."

"İçeri girmeme izin verir misin? Burada üşütüyorum."

Onu geçmek için hamle yaptığında Bowen yolunu kesti. "Hadi konuşalım

Alt katta."

"Vaftiz babanı içeri davet edemez misin?" Dilini şaklattı. "Lenny'nin sana bundan daha fazla saygı göstermeyi öğrettiğini biliyorum."

Ses tonu alaycıydı ama Bowen altta yatan çeliği duydu. Tanrım, bu eski toprak adamlar saygısızlığı hafife almazlardı. Onları kahve içmeye davet etmeyi ihmal ederseniz kendi ölüm fermanınızı imzalamış olurdunuz. Dahası, Wayne her karşılaştıklarında babasından bahsetmeyi ihmal etmiyordu. Bowen onun iş ortağının tutuklanmasına yol açan olaylar konusunda şüpheli olduğunu biliyordu ama Bowen'ın rolü konusunda elinde somut bir kanıt olmadığı için her fırsatta onu iğnelemekle yetiniyordu.

Wayne'i içeri davet etmek istemiyordu ama bunu yapmaması da şüphe uyandıracaktı. İhtiyacı olan son şey, Sera koruması altındayken daha fazla dikkat çekmekti. Sera'nın arka yatak odasında gözlerden uzak durmayı bildiğini ummaktaydı.

Sıkı bir gülümsemeyle geri adım attı. "Kahve?"

"Yok, ben iyiyim. Ayrılmadan önce sadece bir dakikam var."

Ellerini ceplerine soktu ve Wayne'in boya kaplı duvarlara bakıp her zamanki gibi eğlenmesini görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Ne var ne yok?"

"Birkaç hafta önce Brooklyn'in merkezinde icabına baktığımız ekip geri döndü." Yaşlı adam eline bir boya fırçası aldı ve bıraktı. "Adamlarımızdan biri Kings Highway'de yine satış yaptıklarını söyledi. Ya çelik gibi taşakları var ya da harita okuyamıyorlar. Onlara kendi bölgelerinde kalmalarını söyledik ama dinlemiyorlar."

Bowen, Sera'nın arka odadan her şeyi duyabileceğini bildiği için içten içe ürperdi. İşbirliği yaptığı sürece polis karşısında dokunulmazlığı olması onun için önemli değildi. Ama dokunulmazlık suç işlemediği anlamına gelmiyordu. Sadece bedelini ödemeyeceği anlamına geliyordu. Bu kişisel mücadeleden kurtulur kurtulmaz, o ve NYPD eskiden olduğu gibi polis ve soyguncuları oynamaya geri döneceklerdi.

Onun suçlu statüsünün zihninde taze kalması en iyisiydi. Mümkin olduğunca sık, mesafesini koruması gerektiğinin hatırlatılması gerekiyordu. Adam buydu işte. Bir ressam ya da boynunu öpmesine izin vermesi gereken biri değil.

Bowen mutfak tezgahına yaslandı. "Bu gece onları ziyaret edip hatırlatacağız. Gerçi son seferden sonra onlara neyin ulaşacağından emin değilim." Wayne'in gözlerinde beliren beklenti ifadesinden nefret ediyordu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet." Wayne kıkırdadı. "Bizim Tony geçen haftaki Jets mağlubiyetinde aldığı büyük darbenin bedelini hâlâ ödemedi. Benden kaçıyor."

Bowen elinin topuğuyla gözlerine masaj yaptı. "Tanrım, bu adam hiç öğrenmiyor."

"Umalım da öyle olmasın. Bu şekilde para kazanıyoruz."

Bowen'ın ağzına ekşi bir tat doldu. "Kum torbası isteseydim spor salonuna giderdim. Hiçbir *zaman* zamanında gelmez. Neden sürekli onun bahislerini alıyoruz?"

Wayne ellerini açtı. "Eninde sonunda parayı alacağız, değil mi?"

Yorgunluk Bowen'ın üzerine çökmüştü. "Onu görmeye gitmeden önce düzelmesi için birkaç gün daha verin."

"Yumuşak davranamazsın," diye uyardı Wayne. "Sakin olursan, yumuşak olduğun söylentisi yayılır."

"Ben yumuşak değilim." Sesi sakinleşti. "Yumrukları senin attığını görmüyorum."

Dikkati dağılan Wayne eğildi ve Sera'nın oturma odasına bıraktığı plastik market poşetlerinden dantelli bir iç çamaşırı çıkardı. "Bu da ne?" Bowen tepki vermemeye çalıştı. "Artık kadın külotu mu giyiyorsun?"

"Bu soruyu bana gerçekten soruyor musun?"

Rahatsız görünen Wayne ayaklarının üzerinde kaydı. "Burada bir kız mı var?"

Bowen bir kez daha onu dolaba saklama ihtiyacını bastırdı, sonra da onu canı pahasına korudu. "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Beni ilgilendirmez mi?" Alçalttığı sesi titriyordu. "Burada konuşuyoruz

Senin o son kış parçan söylediğimiz her şeyi duyabilirken alışveriş mi yapacaksın? Bu kesinlikle benim işim gibi görünüyor."

Sera'dan bir pislik olarak bahsedildiğini duyunca öfkesi vücuduna yayıldı ama kendini kontrol etmeyi başardı. "Uyuyor," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, Sera'nın da duyup aynı şeyi yapacağını umarak. "Sabahı onu yorarak geçirdim. Bir kadına bunu yapmayalı uzun zaman oldu mu?"

"Alınganız, değil mi?"

Bowen soruyu duymazdan geldi. "Burada işimiz bitti mi?"

"Onun bir şey duymadığından emin olana kadar olmaz. İnsanlar çok fazla şey duyma talihsizliğine uğradıklarında ne olduğunu bilirsiniz."

Bir adım daha yaklaştı. Yaşlı adam bu hareket karşısında kaşlarını kaldırdı. Teknik olarak Wayne'den üstün olmasına rağmen ona çok nadiren meydan okurdu. Adamı çocukluğundan beri tanıyor, hatta bir zamanlar onu bir baba figürü olarak görüyordu. Sera'nın güvenliği söz konusuysen, şimdi rütbe atlamakta tereddüt etmedi. "Benim kararımı mı sorguluyorsun? Ben olsam bunu önermezdim."

Yaşlı adamın çenesi yukarı kalktı. "Bana ilk kez babanı hatırlattın. Neredeyse gözlerim yaşaracak."

Bowen'ın midesi bulandı. Yorum samimiyetsiz olsa da, yine de kendini hasta hissetmesine neden olmuştu. "O zaman Lenny'nin kendisini sorgulayan biriyle nasıl başa çıkacağını biliyorsun."

Wayne abartılı bir şekilde başını salladı. "Pekâlâ evlat. Eğer böyle oynamak istiyorsan."

Eski lakabını kullanınca Bowen'ın elleri yumruk oldu. "Gitme zamanı, ihtiyar."

Wayne kapıya doğru giderken başını geriye atıp güldü ama bu gülüşte bir tehdit vardı. "Her şey bir yana, vajinanın senin çöküşün olacağını hiç düşünmemiştim Bowen. En azından bu gece seni göreceğime güvenebilir miyim, yoksa onu bir Broadway gösterisine mi götüreceksin?"

Bowen'ın yanıtını beklemedi, kapıyı usulca arkasından kapattı.

onu. Bowen üç ölü sürgüyü de yerine taktıktan sonra nefesini tutarak misafir yatak odasına gitti. Gördüğü şey kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Yorganın altında yatan Sera belli ki onu duymuş ve uyuyormuş gibi yapmıştı, hatta o kadar ileri gitmişti ki yatağı seks yüzünden dağılmış gibi göstermişti. Şimdi ayağa kalkmış, duvar resimlerinden bahsederken gösterdiği zevkten o kadar farklı bir ihtiyatla onu izliyordu ki, yaşadığı mide bulantısı daha da arttı.

Bowen sessizlik içinde boğazını temizledi. "Bu gece kaçta çalışıyorsun?"

"Beş."

Başıyla onayladı. "Saat dört buçukta gitmeye hazır ol." "Tamam, tabii."

Hayal kırıklığı onu yakaladı. Ona bağırarak, boyundan büyük işlere kalkıştığını söylemek istedi. Eve gitmesi için ona yalvarmak ve sonuçlarıyla kendisinin uğraşmasına izin vermek istedi. Onunla birlikte yatağa girmek ve Hogan'ı alaşağı etmek için arkasından iş çevirirken onu mutlu etmek için hâlâ vücudunu kullanmayı planlayıp planlamadığını görmek istedi. İsteddiği ve asla sahip olamayacağı o kadar çok şey vardı ki. Sonunda tek yapabildiği uzaklaşmak ve onu orada, baştan çıkarmanın kişisel versiyonu gibi görünerek bırakmak oldu.

Sera bir tabak sıcak kanadı masanın ortasına bıraktı ve yükselen erkeksi teşekkür korosuna hafifçe gülümsedi. Bowen'ın bir gece önceki müdahalesinden bu yana, görünüşe göre düşük seviyeli bir ameleden saygın bir personel üyesine terfi etmişti. Bu durum garsonluğu kesinlikle daha keyifli hale getirse de, Bowen'ın tehditleri sayesinde temel insan onurunu kazanmış olması canını sıkıyordu. Sadece tehditler değil, diye düzeltti, barda oturmuş viskisini yudumlayan Bowen'a bir bakış attı, gözleriyle ona bulaşacak herhangi birine meydan okuyordu. Sürekli gözlem.

İnsanlar belli ki birlikte olduklarını düşünüyordu ve bu da onu merak etmelerine neden oluyordu. Buna ihtiyacı yoktu ve onun korumasını da istemiyordu. Onun amacı

başını eğmek ve bilgi toplamaktı. Onun gözetimi keşif için çok az fırsat bırakmıştı. Ve zamanı tükeniyordu. Öncekinden bile daha fazla.

Oturma odasında konuşulan her şeyi duymasına izin verirdi. *Her şeyi.* Yasadışı yollardan kazanılan kumar paralarını toplamaktan, uyuşturucu satıcılarına yönelik tehditleri yerine getirmekten bahsederken sesini alçaltmak için basit bir girişimde bile bulunmamıştı. Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Duyduklarını kimseye anlatmasına izin verecek kadar uzun süre onu yanında tutmayı planlamıyordu. Hızlı çalışması gerekiyordu.

O öğleden sonra yatağında yatarken, her şeyin çoktan bittiğini düşünmüştü. Bu farkındalık daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu ve bir daha o noktaya gelmeyecekti. Aslında Bowen'ın onun hakkında konuşma şekline, suçlayıcı bir konuşmayı duymasına karşı bariz kayıtsızlığına şaşırmıştı. *Aptalcaydı.* O aptaldı. Ve saftı, tıpkı amcasının onu her zaman suçladığı gibi. Bowen'ın içinde gördüğünü sandığı iyilik her ne ise, sadece bir dış görünüşü ve bunu hatırlamak hayatını kurtarabilirdi.

Dahası, Connor'la geliştirdiği geçici arkadaşlığın onu kayıtsızlaştırmasına izin vermişti. Bu dünyada kendini güvende hissetmesine. Hasta annesi ve Brooklyn'e gelmeden önceki hayatı hakkında yaptıkları kısa konuşmalar, Connor'ın çok önemli bir seçimle karşı karşıya kaldığında onu kurtaracağı anlamına gelmiyordu. Gardını bu şekilde düşürmek onun yapacağı bir şey değildi. Garip bir Stockholm sendromu vakası mı geliştirmişti? Connor'ı sağlığına kavuşturmuş olabilirdi ama bu dünyada önemli olan tek şey sonuçtu. Para kazanmak, hayatta kalmak. Çıkarlarını korumak. Kendinden başka kimseye güvenmemeyi erken yaşta öğrenmişti ve bir karar hatası hayatına mal olabilirdi.

Bowen'ın onu neden kendi dairesine taşıdığını anlamıyordu ama bunu düşünmek dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Wayne ile yaptığı konuşmaya bakılırsa, bölgesini istila etme cüretini gösteren yabancıları ziyaret etmek için bir noktada oradan ayrılması gerekecekti. Bu da

Hogan'ın ofisine girme şansını yakalamıştı ve bunu kullanmalıydı. Duvarların etrafını sardığını hissedebiliyordu. Bugüne kadar, varsayılan kimliği içinde kendini nispeten güvende hissetmişti. Şimdi her şey kulaklarının dibinde parçalanmaya başlamıştı.

Amcası ona hiç güvenmemiş, tüm güveni kardeşine vermeyi tercih etmişti. Babası uzun zaman önce görev başında öldüğünde, o daha bir çocuktur. Umutsuzca onaylanmaya, cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı. Kederinin onu korkunç bir gecede içki içmeye ve araba kullanmaya sürüklemesinin ardından annesinin ölümü, Sera'ya bunun için çok az kaynak bırakmıştı. Amcasının tepkisi, ona yeniden inşa edebileceği sağlam bir temel vermek yerine, onu uzaklara göndermek olmuştu. Bir yetişkin olarak, meşgul bir adamın neden iki çocuk yetiştirmekten vazgeçtiğini anlayabiliyordu, ancak bu reddedilme aynı zamanda ona kendini kanıtlama ihtiyacını da aşılamıştı. Herkese.

Şimdi odaklanın. Değiştiremeyeceğiniz şeylerin üzerinde durmayı bırak. Planın kanıtı bulmak, Hogan'ı ifşa etmek ve tekrar görünmez olmak. Tıpkı sonsuza dek olduğun gibi.

Masaya servis yapmayı bitirdikten sonra bara dönmek niyetiyle doğruldu. Doğruca Bowen'ın sert figürüne çarptığında, bir alarm çığlığı atmaktan kendini alamadı. Bowen iki eliyle dirseklerini tutarak onu sabitledi, bakışları şüpheyle kısılmıştı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, sadece orada dikilmeni beklemiyordum."

"Tamam." Kelimeyi uzattı. "Bir süreliğine ayrılmam gerekiyor, ama hemen döneceğim."

Çekiştirdi ve sıradan bir gülümseme takındı. "Sen yokken bardan bana kim ters ters bakacak?"

"Daha iyisi yok. Eğer biri varsa, bana söyle." İçsel bir tartışmadan sonra, sanki bu kadar uzakta olmasından rahatsız olmuş gibi bir elini kızın beline doladı ve onu tekrar kendine çekti. "Vahşi bir kediye dönüşmeden beni öpmeyi başarabileceğini düşünüyor musun?"

Dudaklarını sadece bir nefes ayırdı. "Daha önce aldırıyor gibiydin."
"Bebeğim, tam da kapıdan çıkıp gitmem gereken anda beni sertleştiriyorsun.

Bu çok rahatsız edici." Dudaklarını ıslak bir şekilde çekerek kızın ağzının tadına baktı. "Durma."

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, eli göğsünden yukarı kaydı ve saçlarının arasında kayboldu. Adam kolunu kadının vücuduna dolayarak sırtının alt kısmına yasladı ve onu kendine çekti. Çok yaklaştırdı. Ağızları bir iniltiyle birleşti. Şehvetli yıkım ayak parmaklarına kadar ulaştı, sonra bacaklarının arasına yerleşmek için geri kaydı. Bunu ona nasıl yapabiliyordu? Bir an için düşmanıydı; bir an sonra vücudundan tepkiler alıyor, beynini karıştırıyordu. Kendisi hakkında bildiği her şeyi sorgulamasına neden olmuştu.

Bowen bir küfür savurarak ağzını serbest bıraktı. "Seni çalışırken izlemek beni mahvediyor. Masanın üzerine eğilip gülümsemenin bana ne yaptığını biliyor musun? Eteğini yukarı çekip o gülümsemeyi bir çığlığa dönüştürmek istiyorum."

Adamın sözleri kadının sırtını titretti. "Her kızla böyle mi konuşuyorsun?" "Diğer kızlar için ışıkları bile açmıyorum."

Neden bir zevk kıvılcımı çaktı? Bu sadece başka bir çizgiydi. Bunu *biliyordu* ama yine de adamın ona bakışıyla birleşince kendini odadaki tek kişi gibi hissetti. "Bu sadece kötü bir davranış."

Gri gözleri parıldadı. "Sahip olduğum tek tür onlar."

"Kafamı karıştırıyorsun Bowen." Derin bir nefes aldı. "İşe geri dönmem gerekiyor."

Kadın kendini kurtarmaya çalıştığında, adam yerinden kıpırdamadı. "Adımı ilk kez söylüyorsun." Dudaklarını birbirine sürttü. "Kulağıma tekrar fısılda, sonra gideceğim."

"Sen bir delisin." Adam sadece bir kaşını kaldırdı ve kadın, ağzında dolaşan hain gülümsemeye sinirlenerek içini çekti. Omuzlarını tutarak

destek alarak ayak parmaklarının ucuna bastı ve ağzını onun kulağına dayadı. Onun dumanlı deri kokusunu içine çekmek için bir an durduktan sonra, adının dudaklarından dökülmesine izin verdi. "*Bowen*."

Gerçekten titriyordu. Belini saran kol sıkılaştı ve nefesi ciğerlerinden vınlayarak çıktı. Sonra aynı hızla onu bıraktı. "*Hemen döneceğim*."

Tek yapabildiği başını sallamaktı.

OceanofPDF.com

YEDİNCİ BÖLÜM

Bowen kafasındaki çığlığı ve midesindeki bulantıyı bastırmak için yanağının içini ısırđı. Parmak eklemleri ağrıyordu ve Sera'yı görmeden önce onları yıkaması gerekiyordu. Onu düşünmek yardımcı oluyordu, bu yüzden onun misafir yatağının ortasında yattığı görüntüsüne tutundu. Her an, az önce yedikleri dayakla övünen ahmaklarla dolu bu arabadan inecek ve onu tekrar görecekti. Ve belki de daha önceki gibi davranmasına izin verecekti. Belki onu öpmesine, ona Uğur Böceğı demesine ve o kadar da farklı olmadıklarını hayal etmesine izin verirdi. Belki, belki, belki.

Hayatında tek bir kesinlik bile yoktu, acı dışında. Acı vermek ve almak. Artık şiddet kullanımına göz yummadığı bir gün bile geçmiyordu. Gençken ve hatta yirmili yaşlarının başında bile dövüşmeyi severdi. Bunun için yaşadı. Kimsenin onu alt edemeyeceğı gerçeğini severdi; her durumdan kurtulmak için yumruklarını kullanabilirdi. O zamanlar çoktan geçmişti ve şimdi iş vardı. Hiçbir şey kaydedilmeyene kadar sizi parçalayan türden bir iş. Bir süredir uyuşukluğa doğru kaymalar yaşıyordu. Emir vermek her seferinde biraz daha kolaylaşıyordu. İnsanları yaşayan, nefes alan, ruhları olan varlıklar yerine dolar işaretleri olarak düşünmek biraz daha kolaydı.

Bir ruhla mı doğmuştu? Sık sık dik yürümenin, iletişim kurmanın ve hayatı sadece ruhunun nerede olması gerektiğı fikriyle yaşamamanın mümkün olup olmadığını merak ederdi. Daha da kötüsü, insanlar ondaki bu eksikliği görüyor muydu? Sonunda herkes bu yüzden mi gitmişti?

Saçları pembeye boyanmış bir kadın görüntüsü Sera'nın gözünde yerini aldı.

Ama yine de ona sarıldı ve gerçek hayatta yapmayı dilediği gibi sıkıca tutundu. Kadını, neden gittiğini ya da bunun engelleyebileceği bir şey olup olmadığını düşünmek istemiyordu. Farklı bir şekilde yapabileceği bir şey. Şu anda en azından bir amacı vardı. Sera'yı korumak. Ruby'nin babasının tutuklanmasına karışmasını gizli tutmak. Bu iki şeyi yapabilirse, belki bir gün geriye dönüp baktığında önemli bir şey yaptığını söyleyebilirdi. Kendi kışını hapishaneden uzak tutmanın yanında pek bir önemi yoktu ama bu da onu harekete geçiriyordu. Rikers Adası'ndaki kafeteryada babasının yanından geçerken yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi görmesine imkân yoktu.

Sonunda, bir sonsuzluktan sonra, araba onu Rush'ın dışındaki kaldırıma bırakmak için kenara çekti. Diğer yolcular hâlâ kendi hallerindeydi, bu gece sebep oldukları acı çığlıklarını taklit ediyor, bir dahaki sefere ne yapacaklarını konuşuyorlardı. Sinirden gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oldu, eğildi ve yolcu tarafındaki cama doğru eğildi. Herkes sustu, dikkatler onun üzerinde toplandı. "Dinleyin. Siz pislikler dışarı çıkıp aletlerinizi ıslatmak ve sarhoş olmak mı istiyorsunuz? Var mısınız? at o. Ama tutmak senin lanet olsun ağızlar Kapa çenenin.Sen hakkında bir çift Macy's geçit töreni şamandırası kadar göze çarpmıyor. Bu senin ilk kavgan değil ve son da olmayacak, o yüzden öyleymiş gibi davranmayı bırak. Utanç vericisin. Bu süreçte hem kendiniz hem de ben."

Şoför ellerini kaldırdı. "Tamamdır, patron."

Tanrım, böyle çağrılmaktan nefret ediyordu. Neyin patronu? Bir araba dolusu bok kafalının. Doğruldu ve arabanın tavanını bir kez okşadı. "Kızlara iyi davranın."

Bowen Rush'a doğru yürürken adamlarla dolu araba uzaklaştı ve fedaiye başıyla selam verdi. Bardaki kalabalığın arasından geçerken adının birkaç kez söylendiğini duydu. Seslerin bazıları kadın, bazıları erkekti. Hepsini görmezden geldi. Gözleri Sera'ya takıldığı anda, kafasının içindeki çığlık bir fısıltıya dönüştü. Yüzü kızarmış, saçları at kuyruğundan dökülmüş, biraz telaşlı görünüyordu. O gittiğinden beri mekân kalabalıklaşmıştı, tipik bir

cumartesi

gece kalabalığı kabarmak istiyordu. Elindeki içki dolu tepsinin pisti süslemesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

Tanrım, kız korkunç bir garsondu. Bu neden onu daha çok istemesine neden oluyordu?

Connor yoluna çıkıp onu yarı yolda bırakana kadar ona doğru yürüdüğüünün farkında bile değildi. "Driscol."

Bowen hızlıca başını salladı ve gözlerini Sera'dan ayırmamak için kendini eğdi. "Şu haline bak, tamamen giyiniksin. Özel bir durum mu var?"

"Hayır." Connor omuz silkti. "Sadece şu anda yatağında güzel bir kız yok."

Gözleri kıpkırmızı oldu. "Ben olsam ağzından çıkana dikkat ederdim. Bu kulübün kuzenine ait olması umurumda değil. Onun hakkında konuşma."

Connor, Bowen'ı neredeyse rahatsız edecek bir şekilde ona baktı. Bu tipik bir mahalle erkeği değildi. Gözlerinin arkasında çok fazla şey vardı. Adamın kolundaki lacivert dövmeyle hızlı bir bakış Connor'ın tüm hayatını diğerleri gibi Brooklyn'de geçirmediğini gösteriyordu. "Sadece şüphelerimi doğrulamak istedim."

"Kıçına tekmeyi basmak istediğim şüphesi mi?"

"Hayır." Heineken şişesini geri devirdi. "Hakkında o kadar çok şey duyduğum kadın avcısı adamın bir hatun yüzünden gittiğine dair şüphelerim var."

Bowen barmenden bir bardak viski aldı ve bunu inkâr etme zahmetine girmede. Sahiplenici davranışlarıyla zaten kendini mahvetmişti. "Ne olmuş yani? Gidip tırnaklarımızı boyamak ve bunun hakkında konuşmak falan mı istiyorsun?"

"Komik. Bu konuyu neden açtığımı biliyorsun." Şarkılar arasında müzik sustuğunda sesi kesildi. Bir başkası devreye girdiğinde tekrar konuştu. "Bir şeye kulak misafiri oldu. Duymaması gereken bir şey."

"Affedersiniz?" Bowen damarlarındaki kanın buza dönüştüğünü hissedebildiğine yemin etti. "Sera'dan mı bahsediyoruz?"

"Hayır, uğruna neredeyse boğazımı parçaladığın diğer kız." "Konuş," diye homurdandı.

Connor birasını bitirdi ve barın üzerine koydu. "Geçen hafta. Hogan odamın dışındaki koridorda bir telefon görüşmesi yaptı. Onun içeride bandajımı değiştirdiğini fark etmemiş." Omzunun üzerinden içki siparişi alan Sera'ya baktı. Geri döndüğünde kaşları aşağıya çekilmişti. "Sevkiyatın tarihiydi. Duymuş. Yeri belli değil ama kuzenimi endişelendirmeye yetti. Bu yüzden işaretlendi, dostum."

Hogan'ın Sera'nın gitmesini istediğini zaten biliyor olması bile bunun yüksek sesle söylendiğini duymanın etkisini hafifletmedi. Cesedini çiğnemedi bu sözler gerçekleşmeyecekti. "Asıl soru, bunu bana neden söylüyorsun?"

"O olmasaydı ölmüş olurum. Borçlarımı ödüyorum."

İtiraf etmesi ne kadar zor olsa da Bowen ona inanmıştı. Yalancılarla uğraşma konusunda çok deneyimi vardı ve bu adam onlardan biri değildi. İkincisi, Sera'nın insanın içine nasıl işlediğini, sadakatini nasıl sorgulattığını çok iyi biliyordu. Onun barmene sipariş vermesini izlerken boğazı sıkıştı. Dikkatini dağıtması gerekiyordu, yoksa onu omzunda taşıyarak oradan çıkaracaktı. "Buraya nasıl geldin?"

Connor bir kaşını kaldırdı.

"Donanmadan Brooklyn'de küçük çaplı bir oyun yönetmeye mi gidiyorsun?" Bowen omuz silkti. "Düşmek için oldukça uzak."

"Sağ ol dostum." Cebinden cüzdanını çıkardı. "Gidip tırnaklarımızı boyamak ve bunun hakkında konuşmak falan ister misin?"

"Yeterince makul." Bowen, Connor'ın barın üzerine yirmi dolarlık bir bahşış bırakmasını izledi. "Dinle," dedi, minnettarlığını ifade etmekten rahatsız olmuştu. "Sana bir borcum var. Ben de borçlarımı ödüyorum."

Connor gitmek için döndü, sonra durdu. "Onu görmeye gitmeden önce parmak eklemlerindeki kanı temizlemek isteyebilirsin."

Bowen hiçbir tepki göstermedi, viskisini yudumlamaya devam etti. Bakışları

Sera'yı kadehinin kenarında ararken Connor'ın veda sözleri kafasında yankılanıyordu. Nasıl bir adam sevgilisini görmeye gitmeden önce ellerindeki kanı temizlemek zorunda kalırdı? Ona dokunamayacak kadar lekeli bir adam. Onu yemek odasında hemen göremeyince bardak dudaklarında dondu. Hızla barı taradı, panik midesinde sıcak bir demir çubuk gibiydi. *Sakin ol, muhtemelen banyodadır.* Ama birkaç dakika geçip de kız ortaya çıkmayınca paniğin yerini korku aldı. Yanından geçip bardan ayrılmış olmasına imkân yoktu. Yürüdüğünü hissetmiş, onu görmüş olmalıydı. Barın içinde bir yerde olmalıydı.

Dikkati mutfağa takıldı, herhangi bir karar vermeden önce ayakları hareket etmeye başladı. Cuma gecesi sokağa çıktıklarında, mutfağın içinde bodruma indiğini tahmin ettiği bir kapı fark etmişti. Eğer oraya gittiyse, yalnız olması için dua etti. Kendi isteği dışında oraya götürülmemiş olması için. Tanrım, Connor'ın dikkatini dağıtmasına neden izin vermişti? Kasıtlı mıydı?

Aşçı mutfağa girerken ona seslendi ama Bowen onu duymazdan gelerek bodruma inen merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Kadının adı boğazını yakıyor, haykırmak için can atıyordu ama neyle karşı karşıya olduğunu öğrenene kadar kimseyi varlığından haberdar etmek istemiyordu. Aşağıya indiğinde başka bir kapıdan ışık geldiğini gördü. Bir ofis mi? Yaklaştı, dişlerinin arasına sıkıştırdığı el feneriyle bir çekmeceyi karıştıran Sera'yı görünce durdu.

Hogan'ın ofisi. Defteri arıyor.

Defteri götürmek zorundayım. Adımın kesinlikle içinde olduğu bir defter. Muhtemelen birden çok kez.

İlk içgüdüğü onu ofisten sürükleyerek çıkarmak ve gördüğü her şeyi unutmasını söylemekti. Ne kadar çok şey bilirse, hayatına yönelik tehlike de o kadar yakınlaşacaktı. Ya o değil de başka biri aşağı inip onu gördüyse? Üst katta yüzlerce müşteri vardı. Hogan'a sadık insanlar

Sera'yı ihbar ederek ona puan kazandırma fırsatını kaçırmayacak biriydi. Böyle aptalca bir riski nasıl alabilirdi?

Sonra mantık yeniden başladı. Bu onun işiydi. En başta bu yüzden oradaydı. O anda Sera'nın kendini ne kadar büyük bir tehlikeye attığı aklına geldi. Tanrım, eğer ona bir şey olursa...

Hayır. Buna izin vermezdi. Hogan'ı alaşağı etmek ve kardeşi için adaleti sağlamak gibi bir görevde olabilirdi ama bu görev onunla çelişiyordu. Onu hayatta ve güvende tutmak. Sera'yı korumadaki rolünü kız kardeşini korumanın bir yolu olarak gerekçelendirmişti ama onunla tanıştığı andan itibaren bundan daha fazlası olmuştu. Çok daha fazlası.

Her şeyim olmuştu.

Ağır bir yutkunmayla merdivenlerin başına kadar yürüdü ve kapıyı çarparak bir kez daha, öncekinden daha yavaş inmeye başladı. Adam bodruma girdiğinde, kadın elinde bir nesneyle gülümseyerek dışarı çıktı. Bir cep telefonu.

"Buldum," dedi. "Hogan cep telefonumu elimden aldı. Bana zorbalık yapmak için burada değilken geri almanın bir zararı olmayacağını düşündüm."

Bu zayıf bir örtbas hikayesiydi. O da bunu biliyordu. O da biliyordu. Bowen onun yüzündeki ifadeyi fark edince midesi bulandı. Korku. Ondandır. Yüzsüzlük etmeye çalışıyor olabilirdi ama yakalandığını düşünüyordu. Her şeyin bittiğini ve cezasını onun vereceğini düşünüyordu. Bunu onun geniş kahverengi bakışlarında, omuzlarının gerginliğinde görebiliyordu. Hayatı boyunca ününden, yaşadığı hayattan hiç bu kadar utanmamıştı.

Bir elini uzatarak ona doğru ilerledi. "Uğur Böceği-"

"Yukarı çıkmam lazım." Ofis kapısından içeri girdi ve adamın yanından geçerek merdivenlere doğru ilerledi. Eğer gitmesine izin verirse, kaçacak ve bir daha geri dönmeyecekti. Bu çok açıktı. Bir yanı ona izin vermek istiyordu. Geri kalanı ise onu bir daha asla görememe, kendisinden korkarak gitmesine izin verme fikrine isyan ediyordu. Bu bencilceydi ama yine de bunun olmasına izin veremezdi.

Sera merdivenlere doğru hızla ilerlerken adrenalın patlaması yaşadı ve Bowen'ın onu yakalama girişiminden kurtuldu. Çok çaresiz, çok düşüncesiz davranmıştı ve şimdi bunun bedelini ödeyecekti. Tabii bir şekilde merdivenleri çıkıp mutfaktan ara sokağa kaçmayı başaramazsa. Bowen'ı ve hayatını nasıl kazandığını bildiğinden, şansı çok azdı. Aralarında hayal ettiği bağ ya da paylaştıkları öpücükler ne olursa olsun, şimdi hepsi pencereden dışarı çıkacaktı. Bazı nedenlerden dolayı, bu fark ediş canını çok yakmıştı. Neden onu yakalayan o olmak zorundaydı?

Kahretsin, onu Connor'la konuşurken görmüştü ve en azından beş dakikası olacağını düşünmüştü. Beş dakikadan daha mı uzun sürmüştü? Keşfettiği şeyden sonra zaman bulanıklaşmış, sonra da durmuştu. Tek bildiği, orada durup Hogan'ın kara borç defterine inanmaz bir şekilde bakarken bir saatin geçmiş olduğuydu.

Bunun doğru olmasını istememişti. Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamamıştı. Ama siyah ve beyaz olarak oradaydı.

Kardeşi Colin, Hogan'dan para alıyormuş.

Daha sonra. Bunu daha sonra düşünecekti. Şu anda Bowen'dan uzaklaşmak zorundaydı. Eğitimini aldığı gibi onunla dövüşerek şansını deneyebilirdi ama silahsızdı ve Bowen'ın silahını taşıyıp taşımadığını bilmiyordu. Ayağı en alt basamağa indiğinde, sırtına saplanacak bir kurşunun beklentisiyle irkildi. *Lütfen ateş etmeyin.* Bunu defalarca tekrarladı, Aziz Mikail'i koruması için çağırdı, bunun ona hiçbir faydası olmayacağını bile bile. Onu gizlice izlerken yakaladıktan sonra canlı çıkmasına izin vermeyecekti.

Bir kol onu belinden yakaladı ve geriye doğru çekti. Bir saniye serbest düşüşteyken, bir saniye sonra Bowen'ın göğsüne sertçe çarptı. Hiç tereddüt etmeden, ayağını Bowen'ın ayağına indirmeye çalışarak deli gibi dövüşmeye başladı, ama Bowen hareketi önceden sezdi ve ayağını kaydırıldı. Dirseği Bowen'ın karnına çarpmayı başardı ama Bowen homurdanmanın dışında bir tepki vermedi.

"Çırpınmayı bırak." Sesi acı çekmiş gibiydi ve kafasını karıştırıyordu.
"Lütfen, sadece dur."

Sera yeniden mücadele etmek için gücünü topladı ama adamın ağzı kulağına değdiğinde hareketsiz kaldı. "Bırak beni."

"Keşke yapabilsen."

Gözyaşları boğazında toplandı. İşte bu kadar. Amcası haklıydı. Polis olmak için yaratılmamıştı ve her şey şimdi sona eriyordu. Ve az önce keşfettiği şeyden sonra, her şey bir hiç uğruna olmuştu. *Colin, bunu nasıl yaparsın?*

Bu düşünceler aklına geldikçe kendine kızmaya başladı. Kardeşine olan inancını nasıl bu kadar kolay kaybedebilmişti? Kendisinden bahsetmiyorum bile. Colin'in aldatmacasının bir açıklaması olmalıydı. Başka türlüsüne inanamazdı. Yenilenmiş bir enerji patlamasıyla Bowen'ın pençesinden kurtuldu ve dirseğini olabildiğince sert bir şekilde onun göğüs kafesine doğru fırlattı. Bowen'ın tutuşu bir an için gevşedi ve kadın merdivenleri tırmanmaya başladı. Neredeyse tepeye ulaşmıştı ki bir el bileğini kavrayarak ilerlemesini durdurdu.

"Lanet olsun, Sera." Adamın eli eteğinin kemerini kavrayarak güç kazandı, iri vücudu saniyeler içinde Sera'ninkini kapladı ve onu yan yatırdı. Nasırlı bir eli boynunun arkasından dolanırken nefesi kulaklarında bir rüzgâr fırtınası gibi çınlıyordu. "Sana zarar vermeyeceğim," diye homurdandı. "Yapacağımı nasıl düşünürsün?"

Sözleri korkunun yarattığı sis perdesini kısmen araladı. Cep telefonu açıklamasını kabul etmiş olması mümkün görünmüyordu. Bunun için fazla zekiydi, değil mi? "Biliyorum... Burada olmamam gerekiyordu. Hogan'a söylersin diye düşündüm."

"Hayır." Pozisyonlarını değiştirdi, böylece kızın poposu bir merdivene yaslandı, kalçaları kızın uylukları arasına sıkıştı. Ön kolu sırtını destekliyor, onu merdivenin sertliğine karşı yastıklıyordu. Adamın yakınlığı fark edildiğinde endişeleri azaldı. Bowen da aynı anda bunun farkına vardı çünkü nefes alış verişinin hızı artmıştı. "Bana bak. Sende hiçbir şey yok

benden korkmak için. Asla. Anladın mı?"

O an o kadar dürüsttü ki, sesi o kadar tutku doluydu ki, kendi gerçeğinin kaçmasına engel olamadı. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Başını yavaşça salladı. "Bebeğim, ben de bilmiyorum."

Kadın onun altında kaydı ve adam inledi. Bu çiğ ses, içinde alev alev yanan bir sıcaklık yarattı. Az önce öğrendiklerinden, inançlarını nasıl paramparça ettiğinden, ardından yakalanma, belki de öldürölme ihtimalinden sonra, içinde çarpışan duyguların bir çıkışa ihtiyacı vardı. *İşte şimdi*. Kalçalarının arasındaki sert vücudu, çok yakın olan ağzı dikkatini dağıtacak bir şey vaat ediyordu. Kendine karşı dürüst olsaydı, tanıştıklarından beri istediğı bir oyalanma. Bodrumun loş ışığında bile, adamın temel, aç cinsel çekiciliğı ondan yayılıyor ve onu altına çekiyordu. Kendiliğinden dizleri adamın kalçalarının iki yanında yükseldi, ayak bilekleri adamın sırtının alt kısmında kilitlendi.

"*Tanrım*, yapma bunu." Adamın eli kadının boynundan aşağı kayarak bacağına beline doladı ve sözleriyle çelişti. Sert parmakları kalçasının dışını okşadı, kalçaları boğuk bir küfürle bir kez yuvarlandı. "Az önce benden kaçtın. Seni yakalamam için beni zorladın. Böyle bir meydan okumadan sonra hayır diyebilir miyim bilmiyorum."

"Hayır deme."

Sanki söylediklerinden dolayı onu azarlayacakmış gibi ağzını onunkinin üzerine bastırdı ama hemen ardından dudakları yumuşadı ve ona derin, sıcak bir öpücük verdi. Kalçasının dış tarafında duran el yoluna devam etti ve poposunu kavradı, yoğurdu, sıktı. Ayrıldılar, yakın temastan dolayı nefes nefese kalmışlardı, yüz ifadesini hayal kırıklığı kaplamıştı. "İlk seferinin bir gece kulübünün merdivenlerinde olmasına izin veremem."

"Vücudumla ne yapacağıma karar verecek olan sen değilsin," diye karşı çıktı, hissettiğinden çok daha fazla güvenle. Evet, bu onun için yeni bir şey olabilirdi ama böyle hissetmekten vazgeçmek istemiyordu. Adamın ağırlığının, dokunuşunun onu terk etmesini istemiyordu. Bu ona düşünmek için zaman kazandıracaktı.

Gözlerinin arkasında ilkel, sahiplenici bir şey parladı. "Aletimi bacaklarının arasına sıkıştırmış durumdayım. Akıl sağlığım için, diyelim *ki* kararı veren benim."

Çakıl taşlı isteği, karnının alt kısmında sıvı sıcaklığının birikmesine neden oldu. Adamın ıslaklığı hissedeceğinden endişelenerek geri çekilip kalçalarını kapatmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. Neredeyse bir uyarı gibi, kalçalarını hızla itti ve kot pantolonunun sert fermuarını nemli ipek külotunun ortasına doğru sürükledi.

"Aman Tanrım." Arzu şimşek gibi çaktı, içinde hızlı ve sivri bir şekilde. Karnının alt kısmındaki çekiş kontrol edilemez hale geliyordu. Giderek artan ağrıyı dindirmek için kıvranmak istiyordu ama sürtünme onu daha da yukarı çekecekti ve yere basması gerekiyordu. Değil mi? Bowen'ın yüzünü boynuna gömüp nefesini teninde gezdirmesi de işe yaramamıştı. Dişleri boynunun yan tarafına battığında, ereksiyonunun göbeğine doğru bir başka kasıtlı sürüklenmesiyle birlikte, Sera ezici hisleri kucaklamanın durmasına izin vermekten daha iyi olduğuna karar verdi. *Hayır, lütfen durmasına izin verme.* Gözlerini kapadı ve kalçalarının açılmasına izin verdi, dua etti, tekrar yapması için yalvardı.

Onun izin verme hareketi içinde bir şeyleri serbest bırakmış gibiydi ve Ona karşı sallanmaya başladı, dili boynunun kenarını yalıyordu. "İlk kez içine girdiğimde nasıl bir ses çıkarırdın Sera? Benim için mi yoksa Tanrın için mi cığlık atarsın?"

Çaresizlik hissiyle, bir dayanağa ihtiyaç duyarak başını çevirip ağzını istedi ama adam onu bekliyordu. Ağızları ıslak bir dudak kaymasıyla birleşti, gırtlaktan tatmin sesleri yükseldi. Adam kemerinin tokasıyla uğraşmak için onun kışını serbest bıraktığında bir şaşkınlık hissetti. Az önce onu merdivenlerden indirmeyeceğini söylemişti. Fikrini mi değiştirmişti? Adamın ilerleyişini izlemek için gözlerini açtı, kot pantolonunun fermuarını açıp kalın ve uzun ereksiyonunu çıkardığında kalp atışları kontrolden çıktı.

"İçine sokmayacağım bebeğim, sadece ihtiyacım var..." Yumrukladığı ereksiyonunun başını külotunun dikişi boyunca sürükledi. "Sikeyim. Lanet olsun."

Klitorisiyile temas ettiğinde gözlerinin arkasında beyaz bir ışık parladı. "Bunu tekrar yap. *Lütfen* Bowen," diye yalvardı, kalçaları onu cesaretlendirmek için kalktı.

Dişlerini gıcırdatarak, ipeğin nemli ete yapışmasıyla, boyunun başını kadının etrafında tekrar tekrar döndürmek için kullandı. Kadın inledi ve yalvardı, sesler Bowen'ın karanlık küfürlerine karışıyordu. "Seni bir kez alıştırdığımda, küçük tatlı bir sikiş olacaksın, değil mi Sera? Masum gözlerin var ama ateşli, açgözlü bir vücudun var. Tanrı yardımcım olsun, seni becermekten asla vazgeçmem."

Son sözünü, sertliğini kızın açıklığındaki ipeğe doğru iterek ve aynı zamanda klitorisine baskı uygulamak için başparmağını kullanarak noktaladı. Materyal içeri girmesini engelledi ama yuvarlak ucu onu oraya itti, muhteşem yüzü ona zevk verirken acıyla çalkalandı... hepsi onu uçurumun kenarına fırlattı. Cinsel organı titreyip kasılırken, vücudundaki her kas aynı anda kasılıyormuş gibi görünürken, boğazından kırık hıçkırıklar döküldü.

"*Bowen.*"

"Aynen öyle, tatlım." Çenesini kavradı ve eğdi, böylece kız ona bakıyordu. "Şimdi gelirken *benim* adımları söyleyeceksin, değil mi? Şu andan itibaren her seferinde. *Tekrar.*"

"Bowen," diye nefes nefese kaldı. O daha kelimeyi tam olarak oluşturmamadan, adam pozisyonlarını değiştirmiş, kız onun kalçalarına binerken kendisi de basamağa yerleşmişti. Bacaklarını açtığı anda, adamın yarattığı ıslaklığın iç çamaşırında görüldüğünü biliyordu. Belki az önce olanlardan sonra alçakgönüllülük biraz saçmaydı ama yine de eteğini aşağı çekmeye çalıştı.

"Bunu aklından bile geçirme. Sana ne yaptığımı görmek beni çok azdırıyor." Avuçlarını göğüslerinin üzerinde yumuşattı, sonra atletini çekti ve

Sütyenini hızlı, neredeyse öfkeli bir hareketle indirerek gözlerinin önüne serdi. Daha önce hiçbir erkeğe çıplak göğüslerini göstermemiştir ama hep bunun nasıl bir şey olacağını merak etmişti. Fantezileri Bowen'ın yüzündeki şehvetle kıyaslanamazdı. Göz kapakları sanki onları tutamıyormuş gibi eğilmiş, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlamıştı. "Senin amına sahip olamam ama bunları benim yapacağım. Hemen şimdi." Uyarılmışlığını kavradı ve okşamaya başladı. "Meme uçlarınla oyna, Sera. Benimle dalga geç."

Onu nasıl etkilediğini görmek, o anda kendisini çok çekici hissetmesine neden olmuştu. Çevreleri hiçliğe karışmış, geriye sadece Bowen ve onun derin, hipnotik sesi kalmıştı. Parmaklarını göğüs kafesinde yavaşça gezdirdi, ağzının açılıp bir inilti çıkarmasını izlerken heyecanı bir kez daha kabardı. Daha önce sadece kendi başına yaptığı gibi, başparmağı ve işaret parmağı arasında biraz çekiştirerek meme uçlarını sıktı. Vücutlarının arasında, sert nefesleriyle birlikte okşayışının hızı da arttı.

"Seni becermemi istediğini söyle," dedi. "Bunu çok istediğini söyle."

"I..."

"Söyle bebeğim." Nefesini içine çekti, gözleri cam gibi bakmaya başlamıştı. "İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz."

Adam haklıydı. Onu istiyordu. Onu ürküten bir şekilde. Ama bunu bir kez yüksek sesle söylediğinde geri alamayacaktı. Yine de kelimeler boğazına tırmanıyor, kaçmak istiyordu. Umutsuzca onun orgazm olduğunu görmek istiyordu. Kontrolünü kaybetmesinin sebebi olmak için. *Bırak gitsin, Sera. Sadece bir kez.*

Bakışlarını ona kilitleyerek göğüslerini sıktı, sonra ellerinin arasından düşüp zıplamalarına izin verdi. "Keşke beni becerseydin." Eğildi ve ağızlarını birbirine yaklaştırdı. "Bunu çok istiyorum Bowen."

"Oh, Tanrım." Vücudu şaha kalktı, kalçaları pompalanıyor, boğazından bir hırıltı yükseliyordu. Boyunu o kadar hızlı aşağı yukarı hareket ettirdi ki eli bir bulanıklığa dönüştü, sonra aralarında bir sıcaklık hissetti, boğazını ve göğüslerini kapladı. Bu

onu tahrik etmemeli ya da kadınsı bir gururla doldurmamalıydı, ama öyle oldu. Dokunuşunun, sesinin fiziksel sonucunu görmek ona kendini güçlü hissettirdi. Seksi. Şimdiye kadar hiç yaşamadığı iki duygu. Bowen'la.

Vücudunun titremesi durduğunda, takdirle vücudunda gezinen kapüşonlu gözlerle ona baktı. Sonra durdu. Sanki içinde bir şalter indirilmiş gibi sarsılarak doğruldu ve tişörtüyle onu silmeye başladı.

"Lanet olsun. Beni deli ediyorsun, Sera. Bunu biliyor musun?" Elmacık kemiklerinde hâlâ renk vardı, yarı inanmazlık, yarı eğlence dolu bir bakış fırlattı ona. "Bu arada, bunu gerçekten söyleyeceğini düşünmemiştim."

Isı boynundan yukarı süzüldü. "İşe yaradı, değil mi?"

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Evet Uğur Böceği. İşe yaradı." Tişörtünü bıraktı, sonra öne doğru eğilerek kızın ağzına bir öpücük kondurdu. "Seninle ne halt edeceğim ben?"

"Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Tam o sırada, merdivenlerin tepesindeki kapı gıcırdayarak açılmaya başladı. Bir saniye içinde Bowen kollarını ona doladı ve onu koruyucu bir tutuşa çekti. Yüzü Bowen'ın boğazına dayalıyken, Bowen'ın onları kimin böldüğünü görmek için boynunu çevirdiğini hissetti. Connor'ın tanıdık sesini duyduğunda Bowen'a doğru sarktı.

"Tanrım, Driscoll. Kendine hakim ol, ha?"

Sadece onu daha da yaklaştırdı. "Ne istiyorsun?"

"Az önce Hogan'ın birkaç adamı içeri girdi. İkinizi buradan birlikte çıkarken görmelerinin akıllıca olacağını sanmıyorum." Bowen Connor'ın uyarısı karşısında gerildi. Bir süre sonra Connor ekledi, "Buraya sadece etrafı dağıtmak için gelmiş olmanızı umursamayacaklardır."

Connor'ın görüş alanını kapatarak onun giysilerini düzeltmeye çalıştı ama Connor elini tokatlayarak uzaklaştırdı ve kendisi yaptı. Connor ona bir bakış attıktan sonra yumuşadı ve kendi tişörtünü geri çekti, görünüşe göre

etek ucundaki nemi. "Bir önerin var mı yoksa buraya sadece bir göz atma umuduyla mı geldin?"

Connor homurdandı. "Teslimat için kullandığımız kapağa çıkan bir merdiven daha var. Koridorun sonunda, ofisi geçince. Orayı kullanın."

Çoktan ayağa kalkmışlar, merdivenlerden aşağı iniyorlardı.

"Teşekkür ederim Connor," dedi ve en altta durup Bowen'la aralarında geçen sessiz iletişimi izledi.

Connor başıyla onayladı. "Dinle, Driscoll?" "Evet."

"Bu benim son iyiliğim."

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sera uyandığında misafir odasının tavanına boyanmış adalet terazisine bakıyordu. Başka bir zamanda ya da yerde olsa, bu ironi komik bile olabilirdi. Şu anda, New York'un en önemli suçlularından birine vücuduna erişim izni verdikten sadece birkaç saat sonra, *ehh, o kadar da değil*. Daha da kötüsü, dün gece eve geldiklerinde adam ona tekrar dokunmaya çalışmadığında hayal kırıklığına uğramıştı. Ona kendine yiyecek bir şeyler hazırlamasını söylemiş, sonra da tek kelime etmeden odasına kapanmıştı. Mutfak tezgahının başında durup bir kase Cheerios yedikten sonra yatmadan önce her gece yaptığı gibi Babalarımız duasını okumuştı.

Düşünmek ve yeniden toparlanmak için zaman bulduğu için minnettar olmalıydı. Bunun yerine, kendini kapıya bakarken ve açılmasını isterken bulmuştu. Bowen'a karşı hissettiği bu çekimi kontrol etmesi mümkün görünmüyordu. Araştırmasının önüne geçiyor, muhakemesini bulanıklaştırıyor, dikkatini dağıtıyordu. Dün gece Hogan'ın defterinde kardeşinin adını bulduktan sonra bu dikkat dağınıklığını memnuniyetle karşılamıştı ama gün ışığında saklanmak bir seçenek değildi. Colin'in ödemeleri almak için sağlam bir nedeni olmalıydı ve şimdi onun görevi bunu bulmaktı. Aksi takdirde, Hogan'ı alaşağı etmek, bu süreçte kardeşini suçlu çıkarmak anlamına gelebilirdi.

Dün gece Hogan'ın ofisine cevap aramaya gitmişti ama bugün sadece daha fazla sorusu vardı. Bowen'ın onun örtbas hikâyesini kolayca kabul etmesi hâlâ bir anlam ifade etmiyordu. Tabii ilk teorisi hâlâ doğruysa o başka. Hogan döndüğünde onu ortadan kaldıracaklarını bilmek, bunun bir anlamı olmadığı anlamına geliyordu.

Ne bildiğinin önemi yoktu. Doğu Nehri'nin dibine ya da onu nereye atmayı planlıyorlarsa oraya kadar onu takip edecekti. Ama bu sonucu, birlikte kısa bir süre bile geçirdiği Bowen ile bağdaştıramıyordu. O duygusuz bir adam değildi, en azından söz konusu kendisi olduğunda. Tam tersine. Merdivenlerdeki karşılaşmalarından sonra ona verdiği şefkatli öpücüğü düşündü. Adamın ona bakışını. Onunla bir hafta geçirip sonra da onu Hogan'a teslim edebilir miydi? Düşüncesi bile acı veriyordu.

İyi değil, Sera.

Bowen'ın davranışından daha da mı şaşırtıcı? Connor dün gece onlara yardım etmişti. Evet, Bowen onun yaralanmasıyla ilgilenirken aralarında yeni bir dostluk oluşmuştu ama Connor Hogan'ın akrabasıydı. Neden onlara *yardım etsin* ki? Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve yatakta doğrulup oturdu. Bacaklarını yana salladığında gözüne bir şey çarptı. Yastığının hemen üzerine beyaz bir oval çizilmişti. Hayır, oval değil. Bir hale. Bunun dün de orada olup olmadığını ve fark edip etmediğini hatırlayamıyordu. Nasıl gözden kaçırmış olabilirdi ki? Son bir meraklı bakıştan sonra odadan çıktı ve duş almaya gitti.

Yirmi dakika sonra duş almış ve tayt, büyük boy düğmeli bir gömlek ve babet giymişti. Pencere kenarında oturmuş Manhattan'a doğru bakıyordu, saçlarını topuz yapmıştı ki Bowen yatak odasından çıktı, üzerinde düğmeleri kısmen açık bir kot pantolondan başka bir şey yoktu. Bowen'ın vücudunun çeşitli yerlerinde izler olduğunu hemen fark etti. Taze çürükler, soluk yara izleri, hepsi de kaba kesilmiş kasların üzerindeydi. *Güçlüydü.* Bakışlarını adamın dikkat dağıtıcı fiziğinden ayırmayı başardığında, adamın ne kadar bitkin görüldüğünü hemen fark etti. Saçlarından daha koyu kirli sakallar çenesini kaplıyordu; gözlerinin altında yarım ay şeklinde oluşan koyu halkalar ona iyi uyumadığını söylüyordu. Sera, az önce neden geldiğini unutmamak için kendini ondan uzak tutması konusunda yaptığı moral konuşmasından sonra bile ona gitmek istedi. Parmaklarını onunkilerde gezdirmek

ve dokunuşunun onu uyutup uyutamayacağını görmek için.

Fantezileri fazla açık saçıklaştırma, Aziz Sera.

Kafasının içindeki alaycı sesi duymazdan geldi ve el salladı. "Günaydın."

Sanki zorlanmış gibi ona doğru yürüdü, o kadar yakınında durana kadar durmadı, teninden yayılan erkeksi kokuyu içine çekmeden nefes alamıyordu. Adamın ona bakışı, eğer kız adamın yoğun doğasına zaten tanık olmasaydı sinir bozucu olabilirdi. Sanki tek parça olduğundan emin olmak istercesine onu tepeden tırnağa taradı. Aynı anda hem gülmek hem de ağlamak istiyordu ama nedenini bilmiyordu.

"Hey," dedi usulca. "Nasıl uyudun?"

Dürüstçe cevap verdi. "Rüyamda tüplü dalış yapıyordum."

Hızlı kahkahası onu şaşırtmış gibiydi. "Öyle mi? Nasıl geçti?" "İyi değildi. Beni suya attılar ve bana talimatlar verdiler.

Ancak talimatlar suya dokundukları anda kayboldu. Onlara tüplü dalış yapmayı bilmediğimi söylemeye çalıştım ama sözlerim Charlie Brown'ın öğretmenini gibi çıktı."

Başını ona doğru salladı. "Yatmadan önce ne yedin?"

"Cheerios."

"Bu her şeyi açıklıyor." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cheerios sana can yeleklerini düşündürdü. Can yelekleri de okyanusu düşündürdü."

"Bu işte iyisin." Başını öne eğdi. "Charlie Brown sesini nasıl açıklıyorsun?"

"Oh, bu sadece senin tuhaf olduğun anlamına geliyor." Bir kahkaha paylaştılar, sabahın durgunluğunda samimi bir ses. "Ben buraya gelirken ne düşünüyordun?"

Sesinin sertliği kadının ürpermesine neden oldu. Ona tüm gerçeği söyleyemeyeceğini bildiğinden, düzeltilmiş bir versiyonla devam etti. "Son iki haftadır hiçbir yere gitmediğimi düşünüyordum. Burası ve

kulüp." Tekrar pencereden dışarı baktı. "Resmen ev çocuğu oldum."

Bir elini uyku sersemi saçlarında gezdirdi. "O zaman seni buradan çıkarmalıyız bebeğim."

Tanrım, o kabul edene kadar biraz hava almaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Bowen'ın dairesi Rush'ın üst katındaki küçük odasından milyonlarca kilometre uzaktaydı ama dışarı çıkıp bacaklarını esnetme ihtimali ona cennet gibi gelmişti. Ayağa kalktı, öyle kocaman gülümsedi ki canı acıdı. "Gerçekten mi?"

Bir an öylece ona baktı ve sonra gözle görülür bir şekilde titredi. Ondan uzaklaşarak arka cebine uzandı ve bir paket sigara çıkarıp birini yaktı. "Bir duş alayım. Seni istediğin yere götürebilirim Uğur Böceği."

Bir kaşını kaldırdı. "Herhangi bir yerde mi?"

Sigarasını dişlerinin arasına sıkıştırarak başını salladı ama gözleri şüpheyle bakmaya başladı. "Neden? Nereyi düşünüyorsun?"

Sera onun yanından geçip buzdolabından bir sürahi süt aldı. "Kilise."

Daha sonra. Daha sonra nasıl devam edeceğine karar verecekti.

Böyle bir şey olmayacak.

Bowen, Sera'nın eli onunkinin içinde sıcacık, tanıdık mahallesinin kaldırımında yürürken, en son ne zaman kiliseye gittiğini hatırlamaya çalıştı. *Hiç kiliseye gitmiş* miydi? Ortaokuldayken bir keresinde kiliseye gizlice girip şarap çalmış olabilirdi. Bu sayılır mıydı? Saint Anthony'nin içinin neye benzediğini hayal etmeye çalıştı, ama sadece arkasındaki terk edilmiş arsayı hatırlayabildi, bir keresinde babasının bir adamın hayatına son verişini izlediği yerdi.

Babasından öğrendikleri onun için kilisenin hastalıklı bir versiyonuydu. Elbette vaazlar dinlemişti ama bunlar korku aşılacak ve saygısızlığa izin vermemek üzerineydi. Sayıları yönetmek, acı çektirmek, polisten kaçmak. İncil'i, babası sıkıştığında ona devredilen borçlarla dolu bir defterdi.

Bu kızın elini tutarak kiliseye nasıl girebilirdi? Bir sahtekâr, bir ikiyüzlü olurdu. Tabii önce alevler içinde yanmazsa. Neden onu almayı kabul etmişti?

Bunun cevabını biliyordu. Bu sabah sadece bir saatlik uykudan sonra uyandığında, pencere kenarında oturan parlak, güzel bir serap gibi görünüyordu. Göz kapaklarının arkasına dövmeyle kazınmış tüyler ürpertici görüntülere karşı bir panzehir. Dün geceki gibi durumlarla her gün eklediği görüntüler. Parmak eklemlerinde kan bırakan ve bir parçasının daha çukura atılmasına neden olan durumlar. Yine de ona bir bakışıyla her şeyi unuttu, en azından bir anlığına. Ağzını açmış ve *kilise* demişti. *Evet*, onun tek olası cevabıydı, çünkü bunu *istiyordu*.

Onu mutlu et. Onu güvende tut. Bu mantra dün gece kafasında dönüp durmuş, duvarda yer kalmayana kadar odasındaki her boş alanı boyarken onu uyanık tutmuştu. Ne olduğunu anlamadan yatağının ayak ucunda dikiliyordu. Kendi kendine, onun gizlice kaçmaya çalışmadığından emin olmak istediği bahanesini uydurdu, belki de defteri çalmak için bir şans daha yakalamak üzere Rush'a geri dönecekti. Ama dakikalar geçmişti ve o hâlâ orada duruyordu, kalbi göğsünde gümbür gümbür atarken onun huzurlu formuna bakıyordu. İyilik ve saflık her gece ona sarıldığında nasıl hissettirecekti? Onunla birlikte yatağa girme ve onu özümseme isteğini bastırmak zorunda kalmıştı. Ters etki yapabileceği korkusu onu durdurmuştu.

Ya onun yerine onu kirlettiyse?

Tanrım, o merdiven boşluğunda çok yaklaşmıştı. Çok yaklaşmıştı. Merdivenlerde ona saldırırken kafası allak bullak olmuştu. Ona baktı ve ölümünü gördü. Bunu *biliyordu*. Bu kesinlik göğsüne isabet eden bir tüfek darbesine eşdeğerdi. Dakikalar sonra, gözlerindeki güven duygusu yarasına merhem gibi gelmişti. Onun içinde kaybolmuştu, ona olan ihtiyacı... Ona bir daha dokunmadan ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Kilise kesinlikle iyi bir başlangıçtı.

Neyse ki Saint Anthony's'e giden merdivenlere ulaştıklarında herkes çoktan içeri girmişti. Bensonhurst'teki herkes onu *tanıyor* ya da en azından biliyordu ve orada ne halt ettiğini merak edeceklerdi. Kendisine yönelik incelemeler umurunda değildi. Buna alışmıştı. Ama kimsenin Sera'yı rahatsız etmesini istemiyordu. Hele de bugün, sokakta onun elini tutarak yürümek bu kadar mükemmel hissettirirken. Bu şansı bir daha yakalayıp yakalayamayacağını bilmediğinden, bunun tadını çıkarması gerekiyordu.

Kiliseye girdiklerinde Bowen bir plak sesi duyduğuna yemin etti. Rahip açılış konuşmasında gerçekten de durakladı. Kilisedeki herkes teker teker ona doğru döndü, hatta birkaçının ağzı onu görünce açık kaldı. Rahatsızlığını hissettiği belli olan Sera, yüzünde kararlı bir gülümsemeyle onu en son sıraya çekti. Bir süre sonra rahip karşılamaya devam etti ve sunaktaki İncil'i açarak okumaya başladı.

"Sanırım kiliseye pek gitmiyorsun," diye fısıldadı. "Seni gördüklerine şaşırılmış görünüyorlar."

Demek böyle oynayacaktı. Sanki onu aralarına aldıkları için dehşete düşmüş gibi görünmelerinin gerçek nedeninin farkında değilmiş gibi. "Bu benim suçum değil. Papaz yardımcısı olmak için yaptığım başvuruyu sürekli geri çeviriyorlar."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözlerinde kahkaha vardı. "Hiçbir şey kaçırmıyorsun. Cüppeler kaşındırıyor ve tüm bu diz çökmeler dizlerini öldürüyor."

Başını öne eğdi. "Bana sunak görevlisi olduğunu söyleme-" "Kişi.

Sunak *insanını* tercih ederiz."

"İnanılmaz." Onu kendi tarafına daha güvenli bir şekilde çekmekten kendini alıkoyamadı. Hatırlayabildiğinden beri ilk kez kendini rahat hissediyordu. Rahat. Onunla sadece Hogan hakkında bilgi toplayacak kadar uzun süre kalacağını bilmesinin bile bir önemi yoktu. İçgüdülerine güvenmesine izin verdi.

onun da bir şeyler hissettiğini hissetti. İkinci sıradaki bir kadının kendisine bakmak için boynunu büküğünü fark edince kıkırdadı. "Şu yeşil ceketli kadını görüyor musun... beyaz saçlı olanı?"

Sera başını salladı. "Aval aval bakan mı?"

"Gibi gibi tanır." Dirseğinin karnına çarpmasını güçlükle engelledi. "Bu Bayan Cormac, beşinci sınıf öğretmenim."

"Asla olmaz."

"Oh, bu *taraf*tan." Başparmağıyla avucuna masaj yapmaya başladı. "Beni gördüğüne sevinmemesinin bir nedeni var. Bir keresinde masasına canlı bir tavuk koymuştum."

Bir elini ağzına kapattı ama yeterince hızlı değildi. Berrak, çınlayan kahkahası dudaklarının arasından süzülerek herkesin dikkatini çekti. Hiçbiri bu kesintiden memnun görünmüyordu. Sera içeri girerken aldıkları sarı programın arkasına saklanırken, Bowen'ın tek yapabildiğı omuz silmek ve hepsine en özür dileyen gülümsemesini, dişlerini ve her şeyini göstermek oldu. Görünüşe göre özür dileyen gülümsemesi biraz paslanmıştı, çünkü bu sadece onları daha da kızdırmış görünüyordu.

"Burada olduğı için çok mutlu," diye seslendi ve Sera'nın belini bükerek yüzünü dizlerinin arasına saklamasını sağıladı. "Lütfen devam edin."

Ayinin geri kalanını başka bir taşkınlık olmadan tamamlamayı başardılar. Bowen bir saat süren ayinden keyif aldığını fark etti. Rahibin söylediğı tek bir kelimeyi bile dinlememişti ama gün ışığında otururken, kolunu gülümseyen Sera'nın omuzlarına atmış, bunu her Pazar yaptığını hayal ediyordu. Bu kesinliğe, bu rutine sahip olmak. Onunla oturmak için orada olacağını bilmek, ona sarılmasına izin vermek. Daha sonra sorgusuz sualsiz onunla birlikte eve gideceğini, çünkü buranın *onun* da evi olduğunu. Artık sadece bir misafir değildi. Onun dairesinde ya da hayatında. Kalıcı.

Onu kendi dünyasına -kalmak üzere- getirebilir miydi? Bir mucize olsa ve toz dumana karıştıktan sonra da burada kalsa, bir saniye bile dinlenebilir miydi? Sera

onun savunmasızlığı olurdu. Ona ulaşmanın bir yolu. Güvenli değil. Asla güvenli değil. Hayır, onun için değişmek zorundaydı. Neye dönüşecekti? Nasıl başka biri olacağını bilmiyordu. Sera başını onun omzuna yasladı ve boğazı düğümlendi. Öğrenebilirdi. Başka biri olmayı, başka bir şey yapmayı öğrenebilirdi, eğer bu onu korumak anlamına geliyorsa. Her şeyi yapardı.

Toplantı bittikten sonra evine doğru yürüdüler, sadece simit ve kahve almak için durdular. Halletmesi gereken işler vardı ama yarına kadar bekleyebilirdi. Sera'nın bu gece çalışması gerekmiyordu ve günün geri kalanını onunla dairesinde yalnız geçirmek iradesini inanılmaz bir şekilde sınayacak olsa da, onunla vakit geçirmemek kulağa çok daha kötü geliyordu.

Dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken, kız onun elini sıkarak dikkatini çekti. "Bowen?"

"Evet."

"Dün gece başıma bir hale mi çizdin?" İç çekti.

"Evet."

Adam yürümeye devam etmeye çalıştığında, kadın onu kapısına varmadan hemen önce durdurdu. Bir şeyler söylemeye başladı ama parmak uçlarına çıkıp onu öperek şaşırttı. Bir öpücük olarak başladı. Ama bir elini bileğine doladığında ve nabzının kontrolden çıktığını hissettiğinde, iyi niyeti onu terk etti. Gömleğini yumruklayarak onu kendine çekti ve dilinin onun mükemmel dokusunu yavaş ve derin bir şekilde keşfetmesine izin verdi. Küçük bir inilti ağzından onunkine sıçradı ve onu tekrar duymak için acıktırdı. Daha yüksek sesle. Tanrım, baştan çıkarıcı vücudu onunkine sürtünüyor, bir langırt makinesi gibi onu aydınlatıyordu.

Nefes almasına izin vermesi gerekiyordu ama onu bırakmak istemiyordu, bu yüzden boynunu emmek için ağzını serbest bıraktı. Teni onun sabunu gibi kokuyordu ve buna bayılmıştı. Aynı nesnenin ikisinin de vücuduna dokunduğunu fark etmek sikinin pantolonunun içinde kabarmasına neden oldu. Etrafta hep onun gibi kokarak dolaşmasını istiyordu. Sadece sabunu değil. *Onun gibi*. Bütün

Onu.

Sera'nın parmakları saçlarını çekiştiriyor, göğüs uçlarının sert noktaları gömleğinin kumaşından görünüyordu. "Beni neden kiliseye götürdün, sırf beni tekrar günahkâra çevirmek için mi?" Dişlerini göğüs uçlarının üzerinde gezdirebilmek için onu kolunun üzerinde geriye doğru eğdi. "Beni hayatımın geri kalanında her gün ayine götürebilirsin ve ben yine de arka sırada seni parmaklayacak türden bir adam olurum."

"Bowen, beni içeri götür. İstiyorum..."

Onu dikleştirdi ve alınlarını birbirine bastırdı, dolgun alt dudağını ısırma ve öne doğru sürüklemeye dürtüsüne karşı koyamadı. "Ne istiyorsun, Sera? Sana söyledim, sikişmek yok."

"Dün gece yaptıklarımız." Kadın gözlerini kapattı ve adam hemen onları özledi. "Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

Tıpkı daha önce kendisini kiliseye götürmesini istediğinde olduğu gibi, sadece evet diyebiliyordu. Kız ne isterse istesin durumun böyle olacağından şüpheleniyordu. Bowen, Empire State Binası'na tırman. Bowen, beni Mars'a götür. Bowen, gelmemi sağla. *Evet, evet, evet.*

"Buraya gel, tatlım." Adam ellerini kadının sırtında gezdirerek kışının gergin yanaklarını kavradı. Bundan daha fazla cesaretlendirmeye gerek kalmadan bacaklarını adamın beline doladı ve adam onları daire kapısına doğru götürürken yüzüne öpücükler kondurdu. Ancak o daha kapıyı açamadan, kapı ardına kadar açıldı. Daha önce hiç yaşamadığı bir dehşet kapladı içini. Olabildiğince hızlı bir şekilde dönerek Sera ile tanımadığı davetsiz misafirin arasına girdi. Her an bir kurşunun acısını hissetmeyi bekliyordu ama acı umurunda değildi. Etkisiz hale geldiğinde Sera'ya yardım edemezdi. Yalnız kalacaktı.

Hızlı bir hareketle Sera'yı ayağa kaldırdı, kot pantolonunun kemerinden silahını çıkardı ve Ruby'ye mi doğrulttu?

Kız kardeşi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Brooklyn'in bu bölgesinde büyümüş her akıllı kız gibi Ruby'nin de dizleri yere çarptı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. "Tanrım, Bowen. Silahını indir."

Sera'ya yönelik bir tehdit olmadığını anlaması bir anını aldı. Silahı yanına indirirken hafifçe sallandı. İçini bir sakinlik ve rahatlama duygusu kapladığında, bunun Sera'nın arkasında durup sırtına daireler çizmesinden kaynaklandığını fark etti. Parmakları saçlarının arasından kayarak kalp atışlarını normale döndürdü ve ciğerlerine nefes girmesini sağladı.

"İçeri nasıl girdin?" Ruby ona bir kaşını kaldırdı ve o da başını salladı. "Boş ver." Aptalca bir soruydu, oysa ona kilidi nasıl açacağını öğreten kendisi olmuştu. Üvey kız kardeşi küçük yaştan itibaren tıpkı kendisi gibi yasadışı yollardan para kazanmak üzere yetiştirilmişti. Ama onun tercih ettiği silah bir bilardo sopasıydı. Yıllar boyunca, babası tarafından masum markaları dolandırmak için gönderilmişlerdi. Kaçınılmaz olarak paralarını geri istediklerinde Bowen devreye girmiş ve onları pişman etmişti.

"İşte daha iyi bir soru." Ayağa kalktı, bakışları hâlâ adamın silahına odaklanmıştı. "Silah taşımaya ne zaman başladın?"

"Bu tartışmayı içeride yapabileceğimizi mi düşünüyorsun?" diye tersledi. "Yoksa bir polisle çıkmak sağduyunu mu yok etti?"

"Böyle yapma." Çenesini Sera'ya doğru salladı. "Beni tanıştıracak mısın?"

Görünüşe göre Sera'yı sahiplenme duygusu kız kardeşini de kapsıyordu, çünkü onu *kimseyle* paylaşmak istemiyordu. "Bu Sera. Kilisede tanışmıştık."

"Saçmalık."

"Bak, hemen geliyorum," dedi sabırsızca. Ruby ona doğru son bir meraklı bakış attıktan sonra daireye geri döndü. Derin bir nefes aldı ve Sera'ya döndü. Sera'nın kahverengi gözlerindeki incinmişlik, az önce ne söylediğini hatırlayana kadar onu kısa bir süre için durdurdu. *Yoksa bir polisle çıkmak sağduyunu mu yok etti?* Çok güzeldi. Ve bu yorum için özür bile dileyemedi çünkü onun polis *olduğunu* bilmemesi gerekiyordu. Tanrım, o anda onu kollarının arasına alıp buradan uzaklaşmayı diledi. Onu kim olduklarının önemli olmadığı ve güvenliğine yönelik hiçbir tehdidin bulunmadığı bir yere götürmeyi. Bunun yerine başparmağını, kendisini öptüğü için hâlâ şiş olan dudaklarının üzerinde gezdirdi. "İyi misin?"

"İyiyim." Eğildi ve beyaz kâğıt torbayı eline aldı.

Yerdeki simitleri. "Kim o?"

Sesinde duyduğu kıskançlık mıydı? Bunu iyi saklamıştı ama tamamen örtbas edememişti. Kesin olarak bildiği bir şey vardı. O kıskançlığı arzuluyordu. Kız söz konusu olduğunda kendisinininkine yaklaşamıyordu ama onun için bir anlamı vardı. Onunla olan amacının Hogan'ı alt etmekten daha fazlası olduğuna dair umut veriyordu. "O benim üvey kardeşim Ruby. Babaları farklı."

"Oh."

"Oh?"

"Hmm."

"Hmm?" Çenesini yukarı doğru çekti. "Beni dinle. Onunla aramızda geçecek bu konuşma hiç hoş olmayacak. Bunu atlatmamı sağlayacak tek şey, diğer tarafta seninle simit yiyebileceğimi bilmek."

"Neden güzel olmayacak?"

"Benimle olan şeyler nadiren öyledir."

Kapısına yönelmeden önce bir süre onu inceledi. Bowen içeri girdiğinde Ruby ve Sera'nın mutfağın iki ucundan birbirlerini süzdüklerini gördü. Eğer farklı bir adam olsaydı, belki de dokuzdan beşe masa başı bir işte çalışan biri, bu komik bile olabilirdi. Bu haliyle, aylardır kaçtığı, kızgın eski havuz hırsız kardeşiyle oksijeni paylaşan bir gizli polisi vardı.

Akraba olduklarını öğrendiğinden beri. Çocukluğundan beri ondan sakladığı bir gerçek.

Dürüst olmak gerekirse ikisiyle de nerede durduğunu bilmiyordu, bu da onu kızdırıyordu çünkü ikisi de onun için önemliydi. En önemlisi, Troy'un Ruby'ye soruşturmaya dahil olduğu konusunda ipucu verip vermediğini bilmiyordu. Muhtemelen en iyisi bunu hemen öğrenmekti ve bu sorgulamaya kesinlikle Sera'nın önünde başlayamazdı. Neyse ki Sera onun önünde konuşma konusundaki isteksizliğini sezmiş gibiydi ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Bir anlık dürtüyle Sera'nın bileğini tutup alına bir öpücük kondurdu ve yatak odasında gözden kaybolana kadar onu izledi.

Bowen Ruby'nin şok olmuş ifadesini görmezden gelerek parmak eklemlerindeki kesikleri inceledi. Ruby'nin Sera hakkında soru sormak için can attığını biliyordu, bu yüzden ondan önce konuştu. "Burada ne işin var? Troy'a seni Brooklyn'den uzak tutmasını söyledim."

Ruby irkildi. "Troy'u ne zaman gördün?"

O bilmiyor. "Haftada bir latte içmek ve kız kıza sohbet etmek için buluşuyoruz." "Siktir et. Cevap ver bana."

Bowen onun sorusunu omuz silkerek geçiştirdi. "Manhattan'da çok uzun süre kaldın Ruby Tuesday. Rahatla biraz."

Belli ki onun kaçamak cevaplarından hoşlanmamıştı ama boş verdi. "Nasılsın?"

Espr i yapmadan güldü. "Lütfen bana daireme havadan sudan konuşmak için girmediğini söyle."

"Yaptıysam ne olmuş? Eskiden hep konuşurduk."

Bowen sessiz kaldı. Ondan ne istiyordu ki? Daha iyi bir hayat kurmuştu ve onunla birlikte olmak bunu mahvetmekten başka bir işe yaramayacaktı. Neden yoluna devam etmedi ki?

"Bu civara son geldiğimde işlerin kötü gittiğini söylemiştin." Ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Daha iyiye gittiler mi?"

Pencereyi işaret etti. "Bu daha iyi *olmayacak*. Bunu anlamıyor musun?"

"Troy ve ben yardım edebiliriz. Bize bırakın."

Troy'un müdahalesi onu kurtaramazdı. Artık çok geçti. Doğduğu gün bile çok geç olmuştu. Tek bir seçeneği vardı ve en başta polise yardım etmeyi kabul etmesinin nedeni de buydu. Sevdiği insanları kendisiyle birlikte aşağı çekilmekten kurtarmak. Ve kız kardeşini kelimelerin ötesinde seviyordu. Bu yüzden bir sonraki cümleyi söylemek ona fiziksel acı verdi. "Yardımlarını istemiyorum. Kaybolmanı istiyorum."

"Hayır." Gözlerinden yaşlar boşandı. "Bu adil değil Bowen. Bütün o geceler ara sokaklarda ve otoparklarda saklanarak, soğuktan donarak ve aç kalarak geçti. Korkarak. Kardeşin olduğumu biliyordun. Ben sadece kardeşim olduğunu bilerek seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Bilmek hiçbir şeyi değiştirmez."

Tezgâhı tokatladı. "Evet, öyle. Bu her şeyi değiştirir. Beni dışlayamazsın. Biz senin aileniz."

Kıpırdamadan durdu. "Biz mi?"

Yanakları kızardı ama çenesini kaldırdı. "O sadece işleri yoluna koymak istiyor Bowen. Onu dinlemen seni öldürmez."

Anneleri. Annelerini kastediyordu. İçindeki her şey onu görme düşüncesine isyan etti. "Bu yüzden mi buraya geldin? Gözü yaşlı bir anne-oğul buluşması ayarlamak için mi? Zamanını boşa harcıyorsun."

"Hey, o da beni terk etti. Tamam mı?" Aralarındaki mesafeyi kapattı ve

kolunu tuttu, ama o geri çekti. "Ben de tam olarak atlatmış sayılmam. Ama hiç mi merak etmiyorsun? En azından bir açıklama istemiyor musun?"

"Umurumda bile değil."

"Öyle mi?" Dönerek oturma odasının duvarını işaret etti. "Bu yüzden mi dairenin her yerine onu çizdin?"

Kızın dikenini göğsüne saplandı. "Manhattan'a geri dön Ruby." "O aşağıda."

Bir anda kendini maraton koşmuş gibi hissetti. Yeterince hava alamıyor gibiydi ama bu durumdan kaçma ihtiyacı diğer her şeyin önüne geçmişti. Kapana kısılmıştı. Kapana kısılmış hissediyordu. Ruby hâlâ onunla konuşuyordu ama hiçbir şey kulaklarındaki beyaz gürültüyü bastıramıyordu. Kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak ön kapıya doğru yürüdü. "Bu sefer çizgiyi aştın. Onu görmek istemiyorum. Ya da seni. Defol git ve bir daha da gelme."

"Bowen, bunu yapma." Şimdi çaresiz görünüyordu, ayaklarının üzerinde kayıyor, zihni gözlerinin arkasında yarışıyordu. "Beni incitiyorsun. Sen beni inciteceğini hiç düşünmediğim tek kişisin."

Kahretsin, onu çok iyi tanıyordu. Bunu söylemenin onu öldüreceğini biliyordu. Ama şu anda, onu kendi kişisel kâbusunun içine itmişken, onu teselli edemezdi, *edemezdi*. "Evet, bu çok kötü. İnsanları incitmek benim işim. Bununla yaşa."

Kadının yüzündeki acıdan uzaklaşmak isteyen adam döndü ve kapıyı çekerek açtı.

Ve annesi Pamela Hicks ile yüz yüze geldi.

Sanki onun kapıyı bu kadar hızlı açmasını beklemiyormuş gibi bir adım geri çekildi. Ona bakmak istemiyordu ama gözlerini de kaçırıyordu. Onu çocukluğundan beri görmemişti ama her nasılsa tam da beklediği gibi görünüyordu. Saçında hâlâ pembe bir çizgi vardı, hâlâ Grateful Dead'in yol arkadaşı gibi görünüyordu. Yırtık kot pantolonu ve kurşun kemeriyle

bir anneden en uzak şey gibi. Ki bu tamamen doğrudu. O bir anne değildi.

Orada uyuşmuş ve şaşkın bir halde durduğunu fark ettiğinde, sertçe yutkundu ve Ruby'ye döndü. "*Git.*"

"Onu suçlama," dedi Pamela onun dikkatini yeniden çekerek. "Benim arabada kalmam gerekiyordu. Sanırım canın ne isterse onu yapmak aileden geliyor, ha?"

Şaka, onun da beklediği gibi boşa çıktı. "Benim bir ailem yok."

"Yapabilirsin."

Kahkahası kendi kulaklarına bile acı veriyordu. "Ne oldu? Paran falan mı bitti?" Cüzdanını almak için arka cebine uzandı. "Sana birkaç bin dolar borç verirsem geldiğin yere geri döner misin?"

Arkasından Ruby konuştu. "Kes şunu Bowen."

"Senin parana ihtiyacım yok," dedi Pamela.

"O zaman işimiz burada bitiyor." Kapıyı geniş tuttu ve Ruby'ye baktı. "Seni bir daha burada görmek istemiyorum. Eğer geri dönersen, erkek arkadaşına Brooklyn'e ara sıra yaptığın seyahatler hakkında bilgi vermekten mutluluk duyarım. Hâlâ eski günlerin hatırına koşuşturuyor musun Ruby?"

Yüzü bembeyaz oldu. "Nereden... biliyordun?"

"Burada olan *her şeyi* biliyorum. Oyun oynamak senin için neden bu kadar zor sanıyorsun?" Koridoru işaret etti. "Devam et, yen onu."

Hâlâ şokta görünen Ruby kapıdan çıkıp gitti. Yanından geçerken onun gözlerine bile bakmadı ya da normalde yaptığı gibi yanağından öpmedi. O zaman aralarındaki bağa zarar verdiğini anladı. Muhtemelen onarılamayacak kadar.

Başını kaldırıp baktığında Pamela'nın, yüzünü ve saçlarını çizdiği resme odaklanmış bir şekilde kendisini geçip dairenin içine baktığını gördü. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Özür dilerim."

"Evet." Ona iğrenmiş bir bakış fırlattı. "Kesinlikle öylesin."

Bowen kapıyı kapattı ve üç sürgüyü de kilitledi. Artık o an geçtiğine, rol yapmasına gerek kalmadığına göre, uzun zamandır uzak tuttuğu yüzlerce duygu bir anda içine doldu. Çaresizlik, öfke, üzüntü, acı, pişmanlık. İçinden fırtına gibi geçtiler ve arkalarındaki her şeyi altüst ettiler. Onları tutma gücü sonunda kayboldu. Bir çıkışa ihtiyacı vardı. Hepsini koyacak bir yere ihtiyacı vardı.

Sera misafir odasının kapısında belirdi.

Bilinçli bir karar vermeden önce ona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Artık gitsem iyi olacak.

Sera bunun en akıllıca hareket olacağını biliyordu ama yine de ayakları yere yapışmıştı. *Far ışığındaki geyik*, muhtemelen görüldüğü şey için doğru bir terim olurdu. *Ancak* etrafını saran tehditkâr havayla ona doğru yaklaşan Bowen, size doğru son sürat gelen bir araçtan daha korkutucu olmalıydı.

Seslerinin yükselmesi sayesinde kız kardeşiyle olan tartışmanın sadece sonunu duyabilmişti. Merakına yenik düşerek kapıyı biraz araladı ve adamın kapıda başka bir kadınla durduğunu gördü. Duvarındaki pembe saçlı kadın, onun annesi olmalıydı. Geçmişini bilmeseydi bile, bu ziyaretin onun için zor olduğunu kesinlikle biliyordu. Hem de çok zor. Ve şimdi, bu sabah onu kiliseye götüren ve güldüren Bowen çoktan gitmişti. Yerini tam olarak tanıyamadığı bir adam almıştı.

Tehditkâr tavrı neredeyse elle tutulur bir savunmasızlıkla katmanlanmamış olsaydı, topuklarının üzerinde döner ve yatak odasına barikat kurardı. Ama gördü. Onun hayal kırıklığını, hatta belki de acısını dindirme ihtiyacını gördü. İyileştirebileceği bir acı. Hemşire olarak geçirdiği yıllar sayesinde iyileştirmek onun kanında vardı. Bowen bu özelliğini ateşlenen bir mermi gibi ortaya çıkarmıştı. *İyileştirmek. Düzelt. Onar.*

Bu kabul edilmiş arzular, ona ulaşmadan önceki son düşünceleriydi. Adamın ağzı kadının nefesini keserek üzerine kapandı. Onu geriye doğru götürürken sert elleri kalçalarındaki deriye saplandı. Çaresizliğinin bulaşıcı hale gelmesi sadece bir saniye sürdü. İçgüdüleri onun işkencesini hafifletmesi, onu iyileştiren kişi olması için ağlıyordu. Vücudunu onunkine yapıştırdı, kollarını boynuna doladı ve parmaklarını saçlarına geçirdi.

Bacakları yatağın kenarıyla buluştu ve yatağın üzerine devrildiler, Bowen onu ezmek için dirseklerine tutundu ama ağzı onunkinin üzerinde hareket etmeyi hiç bırakmadı. Öpücükte tatlılıktan eser bile yoktu. Bu seksti. Saf ve basit. Sıcak, akıllara durgunluk veren bir *ağız kullanımı*. Adamın alt bedeni kadının kalçalarının arasındaki çentiği buldu ve aşağı doğru indi. Kız inlemek için adamın ağzından ayrıldı ama adam kızın yüzünü geri çekip alt dudağını ısırdı.

Kısa bir süre için göz göze geldiler ve Sera telaşlanmaya başladığını hissetti. Bowen'ı orada hiçbir yerde görmemişti. Her şeyden çok onu istiyordu. Bunu istiyordu. Ama bunu Bowen'la birlikte yaşamayacaktı. Buna pişman olacaktı ve o da olacaktı.

Kollarını başının üzerine sıkıştırırken hırladı. "Eminim ilk seferinin *iyi* biriyle olacağını düşünmüşsündür. Yatağa gül yaprakları serpecek ve seni rahatlatacak biriyle." Eğildi ve gömleğini dişleriyle yırtarak açtı, düğmeler yatağa fırladı ve dantelli siyah sütyeni ortaya çıktı. Kalçalarını gıcırdatan bir daire çizerken ateşli bakışları göğüslerini taradı. "Ben değilim, Sera. Ben kolay iş yapmam."

"*Bowen*." Bir iniltiyi bastırmayı başardı. "Bana bak." "Tek *yaptığım* sana bakmak," diye bağırdı neredeyse.

Adamın ifadesindeki samimiyet karşısında boğazında bir düğüm oluştu. "O iyi adam olabilirsin. Sen o iyi *adamsın*."

Adamın bakışları karardığında, söylediği şeyin yanlış olduğunu anladı.

"Sence ben *iyi biri miyim*?" Eğildi ve kulağına doğru konuştu, sesi ona kesilmiş camı hatırlatıyordu. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Sikimi o bakir amcığa öyle bir sokardım ki, ilk hamlede arka duvarına çarparım. Sakın benden şüphe etme."

Sözlerinin tahrik etme amacı taşımadığını bilse bile, kalçalarının arasında keskin bir sızı hissetti. "Hayır, yapmazsın. Bana acı çektirmezsin."

"*Evet, isterim.*"

"Hayır." Yüzünün yan tarafını okşamak için ellerinden birini serbest bıraktı, gözlerini kapatıp yüzünü eline çevirdiğinde rahatladı. "Bu şekilde değil Bowen."

Gözlerini tekrar açtığında, gözlerindeki donukluk büyük ölçüde kaybolmuştu. Çevresinin yeniden farkına varır gibi oldu, onu ilk kez gerçekten *görüyordu*. Sanki bir ip kopmuş gibi, vücudu ağır bir şekilde onunkinin üzerine düştü. Titreyen bir nefesle yüzünü onun boynuna dayadı. "Özür dilerim. Çok özür dilerim."

Kollarını ona doladı. "Biliyorum."

"Lütfen benden korkma Uğur Böceği," dedi kısık sesle. "Buna dayanamayacağım."

"Ben değilim."

Yan döndü ve onu nazikçe göğsüne doğru çekti. Sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi başını onun çenesinin altına soktu. Göz kapakları hemen ağırlaşmaya başlamıştı, sırtının çıplak tenini okşayan parmaklar da buna yardımcı olmuyordu. Birkaç dakikada bir onu daha da yaklaştırıyor, her seferinde yeni bir özür diliyormuş gibi hissediyordu. Vücudundaki gerginliği hâlâ hissedebilen kadın, onun dikkatini dağıtacak bir yol aradı.

"Canlı tavuğu nasıl aldın?"

Sırtını okşayan parmaklar, gürleyen kahkahasının önüne geçerek durakladı. "Crown Heights'ta bir kamyonun arkasında." Parmakları kızın kulak memesinde gezindi,

onu ürpertti. "Benimle o kadar kolay geldi ki, sanırım onu katliamdan kurtardığımı biliyordu."

"Tavuklar böyle sezgiseldir."

"Öyle mi?" Sesinde bir gülümseme vardı. "Peki ya sen? Sezgilerin kuvvetli mi?" Kız başını salladığında başı adamın çenesine çarptı.

"O zaman şu anda ne düşünüyorum?"

Adamın sert, kot pantolonla çevrili uzunluğunu kalçasında hissedebildiğinden, oldukça sağlam bir fikri vardı. Ama o anki bir şey bunun için uygun değildi. Hâlâ kız kardeşi ve annesiyle olanlardan dolayı dikkati dağınık görünüyordu. "Simitleri düşünüyorsun."

"Haklıymışsın gibi davranalım." "Tamam."

İkisi de kalkmak için hareket etmedi. Geçen her dakika, adamın parmaklarının her dokunuşunda kadın daha da yoruluyordu. Dün gece uyumakta zorlandıktan sonra, kendini uyuklamaktan alıkoymak imkânsızdı. Bilincini kaybetmeden hemen önce Bowen kulağına fısıldadı.

"Özür dilerim. Sanırım seni tutmak zorundayım, Sera."

ONUNCU BÖLÜM

Sera karanlığa uyandı ve yatakta doğruldu. O kadar derin uyumuştı ki, gün içinde yaşadıklarını hatırlaması bir anını aldı. Yan masadaki saatli radyoya hızlıca bir göz attığında saatin sekiz olduğunu gördü. Sersemliğinin geçmesi için kendine biraz zaman tanımak üzere yastığa uzandı. Sabahları uyanmakta hiç sorun yaşamazdı ama sanki komadan yeni çıkmış gibi hissediyordu.

Sera titrediğinde üzerinde hâlâ tişört olmadığını fark etti. Soğuk onu uyandırmış olmalıydı, bu da Bowen'ın kısa süre önce gittiği anlamına geliyordu. Onunla birlikte uzanmak ve sorumluluklarını unutmak çok iyi, *çok* iyi hissettirmişti. Bunun bu kadar kolay olmasından utanmalıydı. Birinin yanında uyumak, gardını düşürmek anlamına geliyordu. Diğer kişiye güvenmek demekti. Daha dikkatli olması gerektiğini biliyordu ama genellikle içinden gelen sert uyarı sesi onun varlığında sesini kesmiş gibiydi.

Polis dosyalarında okuduğu Bowen Driscoll'un gerçek adam olmadığına inanacak kadar saf mıydı? Korkunç şeyler yaptığını inkâr etmek mümkün değildi ama içgüdüleri bu kadar yanılıyor olamazdı. İçinde *iyilik* vardı.

Bowen'ı aramak için yataktan çıktı ve onu kanepede oturmuş, ellerini dizlerinin arasında kavuşturmuş halde buldu. Onu hissettiğinde başını kaldırdı, yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Sanki yatak odasında aklından geçen her şeyi okumuş gibiydi.

Boğazını temizledi ve duvarı işaret etti. "Resim mi yapmak istiyorsun?"

"Evet, lütfen." Dikkatini dağıttığı için minnettar olmanın yanı sıra

bir heyecan kıvılcımını inkar edemedi. "Ama sizi uyarmalıyım, sadece iki uzmanlık alanım var."

"Hangileri?"

"Kedicikler ve bacasından duman tüten evler." Yere bağdaş kurup oturdu ve boya fırçalarını inceledi. "Bunların temanızı uyup uymayacağından emin değilim."

Kaşlarını çattı. "Ne teması?"

Sera başını eğdi, onun incelemesi altında aniden rahatsız olduğunu hissetti. Duvar resimlerinin yarattığı desenin gerçekten farkında değil miydi, yoksa sadece onun ne düşündüğünü mü öğrenmek istiyordu? Boya fırçasını eline aldı ve yarısı sağlam, yarısı alevler içinde kalmış Brooklyn Köprüsü resmini işaret etti. "İyi ve kötü," diye başladı sessizce. "İkisi arasındaki savaş. Görmüyor musun?"

Bakışları sanki ilk kez görüyormuş gibi odanın içinde geziniyordu. "Daha önce hiç böyle görmemiştim." Tekrar ona baktığında gözleri ciddiydi. "Sence hangi taraf kazanır?"

Bu soruşturmaya başlarken cevabı bildiğini sanıyordu ama artık o kadar da net görünmüyordu. "Bence belki ikisi de arada bir kazanıyordur."

Bowen göz temasını kesip sabırsız bir elini saçlarının arasından geçirmeden önce bir süre sessizlik oldu. "Dinle, berbat bir ev sahibi oldum. Bir şeyler yemelisin."

Tam zamanında midesi inledi. "Bir simit yiyebilirim. Ya da dokuz." Ayağa kalktı. "Hemen geliyor. Hadi başlayın."

"Nerede?" Duvardaki yeni beyaz boşluğu gördüğünde kelime dudaklarında dondu kaldı. Tam da annesinin yüzünün resmedildiği yerde.

"İşte."

"Bowen-"

"Kötü bir anıyı değiştirmek istiyorum." Simidini tost makinesine attı

ve ona şeytani bir sırıtış fırlattı. "Kat evini çiz."

Sera gülmemek için dudağını ısırıldı. "Aynı fikirde olduğumuzu sanmıyorum." Bir kap mor boya aldı ve düzinelerce renk lekesiyle lekelenmiş eski görünümlü bir palete fişkırttı. Orta büyüklükte bir fırça kullanarak boya damlasını karıştırdı. İç çekerek ayağa kalktı ve duvara yaklaştı.

"Mor bir kedi mi?"

Adam tam arkasından konuştuğunda biraz sıçradı. Adam çok sessiz hareket etmişti. "Şimdiden eleştirmeye başladıysan, bu uzun bir gece olacak demektir."

"Isırmıyorum." Simidi dudaklarına götürdü ve ona ısırmaktan başka seçenek bırakmadı. Kız çiğnerken gözleri karardı. "Sadece renk seçimini merak ettim."

Kendini mahcup hissederek simidi onun elinden aldı. "Mor kraliyet rengidir. Belki de kedicik tahtının varisidir."

"Bu işe biraz kafa yoruyorsun."

Kendini cevap vermek zorunda kalmaktan kurtarmak için bir ısırık daha aldı. Doğrusu, onunla konuşmak her ne kadar doğal gelse de, kendini alışkın olmadığı bir ortamda hissediyordu. Burada, cinsel özgüvenle dolup taşan bu tehlikeli derecede güzel adamın yanında duruyordu. Elleri şişmiş ve yırtılmış, boya fırçasını vücudunun bir uzantısı gibi tutan bu adam onu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde mıknatıs gibi çekiyordu.

Parlayan lamba ışığı dairenin etrafına gölgeler düşürüyordu ve duvar boyunca kayan boya fırçalarının yumuşak sesi Bowen'ın yüzünde ve omuzlarında görünen gerginlikle tam bir tezat oluşturuyordu.

Onun aksine, tüm gerginliği cinsellikten kaynaklanmıyor gibiydi. Her ne kadar ona iyi bir gösteri yapmaya çalışsa da, daha önce yaşananların onu çok etkilediği açıktı. Yükünü hafifletmek istemesine engel olamıyordu. Bir hemşire olarak, hastaya yaklaşımıyla tanınırdı. Birisi acı çekerken duygusal olarak bağımsız kalmayı hiçbir zaman becerememişti. O yapamadı

Onu sessizlik içinde acı çekerken bırakmak, iyileştirme konusundaki kararlılığıyla olmaz. "Ruby senin tek kardeşin mi?"

Vuruşunun ortasında durakladı. "Onun hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Tamam," diye kabul etti, farklı bir yol denemeden önce. "Kardeşimle birbirimize hiç benzemezdik, ama küçük ortak noktalar bulurduk. İkimiz de Tetris'in eski versiyonunu severdik. Turnuvamız beş yıl sürdü." Yatılı okulun dinlenme salonunda kumandaları tutarak geçirdikleri saatleri hatırlayarak kedisine bir papyon taktı. "Eski Nintendo'muz iflas ettiğinde, harçlıklarımızı birleştirip eBay'den bir tane satın aldık ve kaldığımız yerden devam ettik. Turnuva bittiğinde ben kazanıyordum."

"Turnuva neden sona erdi?"

"Öyle oldu işte." Gerisini yüksek sesle söylemeye henüz hazır değildi ve başını sallaması bunu hissettiğini gösteriyordu. "Tetris oynamak... konuştuğumuz tek zamandı. Keşke daha fazla oynasaydık, özellikle de büyüdüğümüzde. Çok havalı olduğumuzda."

Bowen bir an sessiz kaldı. "Kız kardeşimle... işler daha karmaşık." Boya fırçasını yere attı ve bir sigara yaktı. "Onun için en iyisini yaptığımı göremeyecek kadar inatçı."

"Peki ya senin için en iyisi ne?" Şaşkın gözler ona çevrildiğinde başını iki yana salladı. Daha önce hiç kimse ona bunu sormamış mıydı? "Özür dilerim, bu konuyu kapatacağım."

Açık pencereye doğru uzun, yavaş bir duman bulutu üfledi. "Bana kardeşine ne olduğunu anlat Uğur Böceği."

Alçak, uğursuz sesi ona gerçeklerden daha azını söyleme cesareti veriyordu. "Biri onu öldürdü. Kim olduğunu asla bulamadılar," diye hızla ekledi. Onun incelemesinden rahatsız olarak dizlerinin üzerine çöktü ve kedisinin alt yarısını boyamaya devam etti. Adam arkasından yaklaştığında onu görmezden gelmeye çalıştı ama adamın nasırlı eli saçlarının arasına girdi ve başını geriye eğerek diz çöktüğü yerden ona bakmasını sağladı.

Sigarasını hâlâ dişlerinin arasına sıkıştırmış olsa da, yine de çok kesin konuştu. "Seni üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Bu bende dışarı çıkıp bir şeyler yapma isteği uyandırıyor."

Eminim ona düşündüğü şeyi teklif etmiyordu. Onu sadece birkaç gündür tanıdıktan sonra mı? "Yapamazsın."

"Oh hayır mı?" Solundaki yan masaya uzandı ve sigarasını seramik kül tablasında söndürdü. "Uyuştuğunuzda neler yapabileceğinizi bilseniz şaşarsınız."

"Uyuşmamışsın," diye fısıldadı, dizlerinin üzerinde onunla yüzleşmek için döndü. Kışkırtıcı pozisyonları onun için belirginleşmişti. Ve adamın az önce onun için *öldürmeyi* teklif ettiğinden oldukça emindi. İnanılmaz bir şekilde, yüz ifadesi bunu beklediğini söylese bile, onun hakkındaki düşünceleri bu gerçekle değişmemiştir. Acı çekmiş gibi görünüyordu. Korku dolu... *açlık*.

Bakışları kot pantolonunun fermuarına kaydı ve ağzından birkaç santim ötede fermuarı iten devasa şişliği gördüğünde nefesi kesildi. Bu manzara karşısında midesi sanki çok yüksek bir yerden serbest düşüş yapmış gibi çırpındı ve kasıldı. Bacaklarının arasında belirgin bir nabız atışı canlandı, sıcaklık anında birikti.

"Belli ki sana karşı hissiz değilim, değil mi?" Yüz hatları gerilmiş olan Bowen, hâlâ yumruğuna sarılı olan saç tellerini hafifçe çekti. "*Dizlerinin üzerinden kalk, Sera.*"

Ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmadı. Acı. Sesinde çok fazla acı vardı. Onu alıp götürmek ve bu süreçte kendi merakını yatıştırmak istedi.

"Bak." Sesi şimdi biraz çaresiz geliyordu. "Daha önce koridorda bacaklarını belime dolamıştın. Sonra seni neredeyse misafir odasının duvarından sikecektim." Saçlarını gönülsüzce bir kez daha çekiştirirdi. "Son yedi saattir sutyen ve o saçma tayttan başka bir şey giymeden uyumanı izledim. Seninle ilgili konularda biraz gerginim. *Lütfen* ayağa kalkar mısın?"

Bir dürtüye boyun eğerek öne doğru eğildi ve yanağını adamın ereksiyonuna dayadı, ardından çıkıntı boyunca sıcak, ağzı açık öpücükler kondurdu.

"*Yüce Tanrım.*" Kalçalarıyla daha da yaklaştı. "*Durmalısın.*"

Sera dinlemenin ötesindeydi. Adam onu durdurmak için daha sağlam bir girişimde bulunmadan önce parmaklarıyla kot pantolonunun fermuarını açtı ve indirdi. Saniyeler sonra da adamın ağır uyarılmışlığını serbest bıraktı. Onu ilk kez avucunun içine aldığı anda, adam iğrenç bir küfür tısladı. Yüzüne çok dikkat ederek onu aşağı yukarı okşadı, her yukarı vuruşta başparmağını başının üzerinde gezdirdi, tıpkı dün gece merdiven boşluğunda gördüğü gibi.

"Bana mastürbasyon mu yapmak istiyorsun, bebeğim? Tamam." Alnında terler belirmeye başlamıştı. "Ama sakın beni o küçük masum ağzına sokmaya kalkma. Seni uyarıyorum, tadımın nasıl olduğunu öğrenene kadar kendimi onu sikmekten alıkoyamayacağım."

Bacaklarının arasındaki karıncalanma amansız bir ağrıya dönüştü. Uyarısının onu durduracağını düşündüyse de tam tersi bir etki yaratmıştı. Onun yüzünden kontrolünü kaybetmenin eşiğine geldiğini bilmek kendini cesur hissetmesine neden oldu. Meydan okuyan.

Bu duygunun sarhoşluğuyla öne doğru eğildi ve Bowen'ın ereksiyonunun alt tarafını kökünden ucuna kadar yaladı. Sonra ağzını sert etin üzerine indirebildiği kadar indirdi.

Ve berbattı.

Kutsal, kutsal bok. Ben öleceğim.

Lütfen, Tanrı aşkına, önce benim işimi bitirmesine izin ver.

Sera'nın ağzından aldığı tarifsiz zevkle çelişen düşünceler, uyarılar onu bombardımana tutmaya çalıştı. Elinden geldiğince onları engelledi ama bazıları geçmeyi başardı. Ona söylediklerinde ciddiydi. O gün cinsel hayal kırıklıklarıyla doluydu, daha önce *hiç* başa çıkamadığı bir şeydi bu ve şimdi Sera'nın *mükemmel* ağzı kontrolünü sağlayan ipleri kesmekle tehdit ediyordu.

Başı ellerinin arasındayken, ağzının sıcaklığına dalmak için duyduğu korkunç dürtü vicdanını sızlatıyordu. Dudaklarından dökülen, hiçbir anlam ifade etmeyen, hiçbir dile ait olmayan sözcükleri duyabiliyordu. Ya da belki de bunları zihninin bir köşesinde saklıyordu. Sadece Sera için ayrılmış bir dil. Bu teori onu biraz daha az pislik gibi hissettirdi. Ona Sera'nın özel olduğunu hatırlatıyordu. Duvara dayayıp çok derine itebileceği bir kız değildi.

Bu onun bir erkek için ilk diz çöküşü olabilirdi ve o bunu berbat etmeyecekti. Hayır, bu onun ilk *seferiydi*. Bunu onu izleyen muhteşem kahverengi gözlerde görebiliyordu, doğru yaptığından emin olmak istiyordu. *Ona güven ver. Ona güven vermeliyim.*

"Her şey, her şey, hepsi. Mükemmel, tatlım. Sen çok mükemmelsin."

En azından öyle söylediğini *sanıyordu*. Kulağa daha çok Svahili gibi geliyor olabilirdi. Oh Tanrım, oh *Tanrım*, ilk seferi gibi hissetmiyordu. Onu o kadar sert emiyordu ki, ruhunun yerinden oynadığını ve yeni bir noktaya yerleştiğini hissetti. Ağzı onu şimdiye kadar tanıştığı en kötü kız gibi emerken, ona nasıl bu kadar masumca bakabiliyordu? Bu tezat aklını başından alıyor, onu bambaşka bir âleme fırlatıyordu. Artık kendine yalan söyleyemezdi. Bakire olmama kuralı belli ki Sera'yı düşünerek oluşturulmamıştı. Kurallarının tek bir tanesi bile öyle değildi. Sera'nın deneyimsizliği onu tahrik ediyordu. Bu, tüm o anların ona ait olabileceği, *olacağı* anlamına geliyordu. Başka kimseye değil. Elbette, bu onu açgözlü bir piç yapıyordu ama yardımın ötesindeydi.

Biraz yavaşladı, adamın gittiğinden daha derine kaymasına izin verdi. Daha önce. Boğuk bir ses çıkardı, karnı gerildi, kalçaları titredi. Elleri kendiliğinden hareket ederek kadının saçlarına dolandı. "Bebeğim, bebeğim, lütfen. Biraz daha alabilir misin? Sadece *birazcık*."

Neredeyse o anda, uyarı vermeden boşalacaktı ama kendini mümkün olduğunca geri çekmeyi başardı. Çok uzun sürmezse kendini kaybedecekti.

Boğazının arkasından küçük uğultular çıkarmaya başlamış, titreşen ısıyı doğrudan adamın karnına, taşaklarına gönderiyordu. Elleri de partiye katılmış, her *ikisi de* ağzıyla aynı anda adamın kaygan sikinin üzerinde geziniyordu.

Telaş başladı, baş döndürücü birikim. Oraya hiç bu kadar hızlı varmamıştı. İlk kez bitmesini istemezken bu ne kadar adaletsizdi? "Boşalacağım, Sera. Çıkar beni ağzından." Bundan daha acı verici sözler hiç söylenmemişti. Ama acı hiç gelmedi çünkü onu *derinlere* aldı. Elleri kıçına doğru kayd, tırnakları etine battı, ağzı çekerken, yalarken, emerken onu kendine doğru çekti.

Yaklaşan salıvermeyle birlikte kontrolü buharlaştı, bilinci kızın ağzına doğru daraldı. Kendi başlarına hareket ederek, elleri saçlarında sıkılaştı. Sertleşti. Kalçaları yuvarlandı, ağzının her darbesini karşıladı. "O bakir ağzının içine boşalmama izin verecek misin? Beni bir tanrı mı yapacaksın?"

Dişleriyle onu kazıdı ve dünyası patladı. Doruk noktasına ulaştığında onu durdurmasını bekliyordu ama *Tanrı* aşkına, durdurmadı. Ağzı açgözlü darbelerle onu çekti, vermek zorunda olduğu her şeyi aldı. Boğazından çıkan bir zevk sesi sikinin üzerinde dalgalanarak onu başka bir boyuta fırlattı.

Yere düştüğünü ya da onu kendine doğru çektiğini hatırlamıyordu ama bir şekilde oraya varmıştı. Derin nefesler göğsünü yanağının altında genişletti. Az önce onu böylesine sarsmışken nasıl olur da ona karşı bu kadar kırılgan hissedebilirdi? Çılgınca gözlerinin içine bakma ihtiyacı onu sertçe vurdu. Hâlâ titreyen eliyle çenesini yukarı kaldırdı.

Ve kendini soğuk algınlığına uğramış gibi hissetti.

Şehvet. Gözbebeklerini büyüttü ve tüm güzel çikolata kahverengisini bloke etti. Yüzü kızarmış, dudakları şişmiş ve ayrılmıştı. Göğüs uçları ince tişörtüne bastıran sivri uçlardı; kalçaları sürekli birbirine yapışuyordu. Bu manzara o kadar çarpıcıydı ki, zaten çarpmakta olan kalbinin hızlanmasına neden oldu. Bu onu vahşi bir kararlılıkla doldurdu,

Amaç. *Ona zevk ver. Onu rahatlat.*

Adam kalçalarını kadının kalçalarının arasına sıkıştırdığında, kadın öyle yüksek sesle, öyle sabırsızca inledi ki, adam da ona eşlik etmekten kendini alamadı. Kadının acısı adamın acısına eşitti. Onun zevki, onun zevkine.

Önceden benimdi. Şimdi benim demek bile yetersiz kalıyor.

Bir elini vücutlarının arasında gezdirdi ve kızın amını avuçladı, taytının malzemesini nemli bulunca hırladı. "Ah, tatlım. Beni emerken ıslandın mı?" Elinin topuğunu kullanarak onun sıcaklığına daireler çizdi, kalçalarının kıvranışını izlemekten aleti yeniden sertleşti. "Bu ağızla ne kadar iyi olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Eğildi ve onu nazıkçe öptü, bunun onu daha da derinleştirmesi için hayal kırıklığına uğratacağını biliyordu. Öptü de. *Evet*, yaptı. "O dudaklar şimdiye kadar yaptığım en iyi sevişme. Ama uzun sürmeyecek. Öyle değil mi, Sera? İkimiz de biliyoruz ki, saflığını içinden söküp atmam an meselesi."

Yanıt beklemeden taytı bacaklarından çekip çıkardı ve odanın diğer ucuna fırlattı. Gömleğini başının üzerinden yırtıp siyah bir sütyen ve ona uygun minik bir külot ortaya çıkardığında şükran duası etti. *Tanrım*. Onu giyinikken bile zar zor idare edebiliyordu. Yarı çıplak mı? Ona bakmak acı veriyordu.

"Bowen, lütfen. Acımı dindirecek bir şeye ihtiyacım var."

Neye ihtiyacı olduğunu bile *bilmediği* gerçeği göğsünde garip bir yanma yarattı, ama aynı zamanda ona gösterme fikriyle sıcak, pompalanan beklentiyle doldurdu. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama sana vermek üzere olduğum şey bu değil. Sana her zaman ihtiyacın olandan *fazlasını* vereceğim, Sera. Her zaman."

İç çamaşırı parçasını bacaklarından aşağı sıyırdı, sonunda açıkta kalan amcığının gördüğünde görüşü kenarlarından yıprandı. *Benim amım. O benim. O benim. Benim*. İçgüdülerini onu yere yatırması, açması ve sikmesi için bağıırıyordu. Ama dürtülerinin kazanmasına izin veremezdi. Ona verdiklerinden sonra, ona zevk borçluydu.

Yine de, bir şekilde ona sahip çıkma ihtiyacı, onu en ince aletine uzanmaya zorladı.

boya fırçası. Mor boyaya batırdı ve karnının alt kısmına götürdü. Daha fazla bekleyemeyeceğini bildiği için adını hızlı ama net bir şekilde yazdı. *Bowen*. Onu kendisininmiş gibi işaretlemek istemesine kıyasla önemsiz olabilirdi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Boya fırçasını bir kenara attı, ellerini pürüzsüz kalçalarının iç kısımlarında gezdirirken kuruyan boyaya üfledi. Kadının en tatlı yerinde buluştuklarında, ıslaklığını bulmak için bir parmak eklemine dikiş yerinden aşağı doğru kaydırıldı. Aleti karnına doğru kabardı, vücudu onun içinde olmak, ıslaklığı kendi yararına kullanmak için yalvarıyordu. Bunun yerine, orta parmağını onun sıkı sıcaklığına itti ve hareket ettirmek için ne kadar az yeri olduğunu görünce inledi.

Onu öpmenin kendisine yavaş gitmesi gerektiğini hatırlatacağı umuduyla, vücuduna doğru süründü ve onu parmaklarken bir öpücüğe gömüldü. "Sana bir soru sormama izin ver bebeğim. Hayatın boyunca ne tür salaklarla birlikte oldun da hiçbiri senin için bir oyun oynamadı? Bunun için mi?" İkinci bir parmak daha ekledi, öncekinden biraz daha derine itti. "Yapmış olsalardı şu anda onların sefil hayatlarına son vermek istemeyeceğimden değil."

Sonunda onu orta parmağıyla G noktasına masaj yapabilecek kadar gevşetmişti. "Kız okulu," diye soludu, kalçaları yerden kalkarken sarsıldı. "Bunu tekrar yap."

Bowen buna mecbur kaldı, açık ağzı göğüs dekoltesinde gezinirken parmaklarını kadının bacaklarının arasında gezdirmeye devam etti. "Hoşuna gitti, değil mi? Daha klitorisine bile dokunmadım."

"Belki de yapmalısın?"

"Henüz değil." Tekrar vücuduna doğru ilerledi, dili titreyen karnı boyunca bir yol yaladı, göbek deliğini çevreledi. "Dilim ilk vuruşu istiyor."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz, tam olarak söylediği şeyi yapmak için sabırsızlandı. Nazik olma savaşını kaybederek, kalçalarını iyice itti ve bir anlığına ona baktı. Anı ezberledi. Sırt üstü yatıyordu

Yere uzanmış, gözlerini ona dikmiş ve güvenle bakıyordu, kalçaları adamın parmaklarıyla inşa ettiği ihtiyaçla oynuyordu. Tanıştıklarında ona ne demişti? Sersemletici mi? Ne kadar da yetersizdi. Onu tarif edecek kelimeleri yoktu. Kız parlıyordu. Bir şekilde gökyüzünden düşmüş ve bu değersiz yere, değersiz bir adamla inmişti.

Bacaklarını omuzlarına attı, başını eğdi ve onun ilk lezzetli tadını aldı. Dilini sıkılaştırarak kadının merkezini yaladı ve hemen işe koyuldu, hassas sinir demetini endişelendirdi. Hızlı, yavaş, hızlı, yavaş. Her iki şekilde de hoşuna gitti, önce biri, sonra diğeri için yalvardı. Parmakları çılgınca adamın saçlarını çekiyor, onu boşaltmak için daha da ateşlendiriyordu.

"Bowen. Durma. Lütfen, durma."

İki parmağını onun içine soktu, klitorisine tapınmaya hiç ara vermedi. Daha şimdiden parmaklarının etrafında kasılmaya başlamıştı. Kızın memesini ağzına aldı, etini dudaklarının arasına sıkıştırdı ve kız uçmaya başladı, hayatının her lanet gününde tekrarlayacağını bildiği bir şekilde onun adını haykırdı. Onun gibisini hiç görmemişti, vücudunu büken, güzel yüzünü örten dürüstlüğü. Her parçasıyla doruğa ulaşmış, sanki son kez yaşıyormuş gibi her damlasını serbest bırakmıştı.

Bowen buna gülmek zorunda kaldı.

Kalçaları adamın omuzlarında gevşer gevşemez, onları yukarı itti ve dizlerini göğsüyle aynı hizaya getirdi. "Daha fazla, Sera. Sana her zaman daha fazlasını vereceğim."

Ağzı, kızın boğazı artık onun adını haykıramayacak kadar kısılana kadar durmadı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Sera mutfak tezgâhına yaslanmış, yeşil bir elma yiyor ve Bowen'ın kapalı yatak odasının kapısına bakmamaya çalışıyordu. Dün gece birlikte yaptıklarından sonra bile, Bowen onun gevşek bedenini misafir odasındaki yatağa, ait olduğunu iddia ettiği halesinin altına bıraktıktan sonra kendi odasına çekilmişti. Davranışları gittikçe daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu ve davaya odaklanıp onun hareketlerini incelememesi gerekirken, elinde değildi. Adamın devasa varlığı zihninde kalıcı bir yer edinmişti ve onu hiçbir şekilde sarsamazdı.

Onurlu davranmaya devam etti, silahlarına sadık kaldı ve onunla yatmadı. Kutsal Melekler'deki rahibeler bile bunu onaylardı. Minnettar olmalı. Gerçekten. Onunla yatmasa bile, ona karşı bir bağlılık hissetmeye başlamıştı. Tehlikeli bir farkındalıktı bu.

Artık amcasını duyabiliyordu. *İnsanların içindeki tüm iyiliği görüyorsun. Asla kötülerini değil. Polis olmak için fazla yumuşaksın.* Tanıdık retorik zihnine o kadar yerleşmişti ki, sanki odada duruyormuş gibi onun sesini duyabiliyordu.

Başlangıçta Bowen'la kalmaya gelmesini, Colin'in ölümünde bir rolü olup olmadığını öğrenirken soruşturmasını ilerletmenin bir yolu olarak gerekçelendirmişti. Ancak günler sonra, elinde tek bir girişim bile olmadan burada duruyordu. Çok rahatlamıştı ve geri adım atıp duruma tekrar objektif bir şekilde bakması gerekiyordu. Daha bu sabah dairede yaptığı sessiz aramadan bir sonuç çıkmamıştı. Oturma odasında ya da misafir odasında pek bir şey beklemiyordu, Bowen olası her şeyi saklayacak kadar zekiymi.

Suçlayıcı kanıtları güvenli bir yere koy. Meraklı gözlerden uzakta. Nereye peki?

Sera tezgahı itti. Bowen'ın arabasına gidip dönmesi sadece beş dakikasını alacaktı. Kafasını boşaltabilir ve listesinden aranabilir bir yeri daha silebilirdi. Yapılması gerekiyordu. Elma çekirdeğini çöp kutusuna attıktan sonra Sera hafif bir ceket giydi ve kapıya gitti. Sürgülerin kilidini açtığı anda sessiz apartmanda yankılanan üç yüksek sesli *çınlama sesi* onu ürpertti. Nefesini tuttu ve Bowen'ın odasında bir hareket duymayı bekledi ama hiçbir şey gelmedi. Rahatlamış bir nefesle kapıyı yavaşça araladı ve koridora çıktı.

Ellerini ceplerine sokarak kaldırımında hızla ilerledi, bu mahallede yaşayanların geç kalkıyor olmalarına şükretti. Dükkânların çoğu bugün için metal kapılarını kapatmamıştı. Üzerinde ne kadar az göz olursa o kadar iyiydi.

Bowen'ın arabası binanın hemen köşesinde park halinde duruyordu. Bowen'ın her an uyanabileceğini bildiği için arama yapmak için sadece beş dakika ayırmakla yetindi. Odasını boş bulursa hiç de hoş bir manzara olmazdı. Beş dakika çok uzun bir süre değildi, özellikle de ne aradığınız hakkında hiçbir fikriniz yoksa. Ya da bu durumda, bulmamayı umuyorsanız. Kardeşinin davası *resmi* olarak soğuk olarak nitelendirilmişti ve ölümünün üzerinden yıllar geçmişti, bu yüzden kanıt bulmayı beklemiyordu. Ancak Bowen ve Hogan arasında bir bağlantı *arayabilirdi*. Silahlar. Colin'i öldüren silah hiç bulunamamıştı.

Sera'nın elleri ceplerinin içinde sıkıştı. Suçlayıcı bir şey bulursa ne yapacaktı? Kendisine bu soruyu sorar sormaz bir şey apaçık ortaya çıktı. Çok *derine* inmişti. Soruşturmaya, evet, ama Bowen'a daha da çok. Kanıt bulunduğunda, departmana giderdi. Başka seçenek yoktu. Onun durumunda, kanıtlar departmana gitti ve o da Hogan'ın soruşturmadan kaçtığından emin olur olmaz kaçtı.

gitmişti. Ve yalnız gidecekti.

Neden şimdi kendini bu kadar boş hissediyordu?

Bowen'ın arabasına ulaştığında, Bowen'ın lavabosunun altında bulduğu ince jim'in ceketinin kolundan avucuna düşmesine izin verdi. Aleti arabanın camı ile lastik conta arasına soktu ve kilidi hızla açtı. Hızla bagajı açtı ve arabanın arkasına çekildi, giderken ince jimi koluna soktu. İçeride hiçbir şey görmedi. Yepyeni bir bijon anahtarı, bir Brooklyn Nets tişörtü. Kaplamayı kaldırıp etrafı yokladı, bir yandan da parmaklarının yedek lastik dışında bir şeye değmemesi için dua ediyordu.

Aramasında bir şey bulamayınca rahat bir nefes aldı ve tamponun yanından ön yolcu tarafına geçerek torpido gözünü açtı. Temizdi. Buruşuk bir park bileti bile yoktu. Hayır, durun... plastik el kitabının altına sıkıştırılmış katlanmış bir kağıt parçası. Sarı kenarı hemen gözüne çarptı çünkü temiz arabada yersiz olan tek şeydi, aceleyle saklanmış gibi görünüyordu. En köşeyi sıkıştırdı ve sarı bir broşür çıkarıp koltuğun üzerine koydu.

Eli boğazına gitti. Kilise programı. Bowen onu saklamıştı. Alt kenarı boyunca ağır bir yazıyla dünün tarihini yazmış ve bir kez daire içine almıştı. Suçluluk duygusu, göğüs kafesini delip geçmeden önce havada uçtu. Suçluluk ve... başka bir şey. Belki de oraya Bowen'a karşı kanıt aramaya gitmemişti. Belki de onu kurtarma arzusunu haklı çıkaracak bir şey arıyordu. Tanrım, çok istemişti. Bu hareket onun kıkına tekmeyi basmıştı. Bu ek görevin onun için ne kadar hayati olduğunu anlamasını sağlamıştı.

Sera arabanın geri kalanını aramadan kilise programını bulduğu gibi yerine koydu, arabayı kilitledi ve daireye döndü. Bowen'a.

Bowen sokağın karşısından Sera'yı izlerken sigarasını çekti. Sera binanın kapısını açmak için kullandığı rulo halindeki gazeteyi çıkardı ve sevimli bir kedi hırsızının zarafetiyle içeri süzüldü. Kapı arkasından kapandığında, omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı kalktı. Kadının bir noktada gizlice çıkacağından şüphelenmesine rağmen, onun kendisini bilerek kandırdığını görmek onu olması gerekenden daha fazla rahatsız etmişti. *Çok* daha fazla.

Sera'nın bir rol oynayacağını bildiği için bu işe gözünü dört açarak girmişti. Henüz ona sırrını açmamış olması onu çıldırtmamalıydı. Neden anlatsın ki? Birbirlerini dört gündür tanıyorlardı. Gerçekten de Sera'nın iyi bir adam çıkma ihtimaline karşı tüm emeğini tehlikeye atacağını mı düşünüyordu?

Lanet olsun, o iyi bir adam değildi. Daha önce de suda yüzüyordu ama sonunda dün gece onu yüzeyin altına çekmeyi başardı. Onun ağzı, onun tadı, onun sesi. Artık onsuz olamayacağı her şey. Gereklilikler. Caddenin karşısında durmak bile ona metreler yerine kilometreler gibi geliyordu. Eğer istediği gibi olsaydı, dünya mükemmel olsaydı, günün her saniyesi kollarını onun boynuna dolamış olurdu. Dudakları öpüşme mesafesinde, kıvrımları onunkilere uyardı. Kendi tarafında bir şey hissetmezse ona dokunmak o kadar doğru, o kadar *gerekli hissettirmezdi*. Değil mi?

Kadının binaya girmesinden bu yana yeterince zaman geçtiğine karar veren Bowen caddeyi geçti ama cep telefonu cebinde titreyince kısa kesmek zorunda kaldı. Telefonu çıkardı ve ekrana baktı. Manhattan numarasıydı ama tanıdığı bir numara değildi.

Yine de cevap verdi. "Evet." "Ona ne dedin sen?"

"Troy." Bowen sigarasından son bir nefes çekti ve botunun altında söndürdü. "Beni aramanın bu kadar uzun sürmesine şaşırdım."

Diğer uçta onu sessizlik karşıladı.

"Bak, sana Ruby'yi mahallemden uzak tutmanı söylemiştim. Eğer yapamazsan

kızını takip et, bu benim sorunum değil. Yine seni atlattı mı?" "Gittiğini biliyordum," diye sertçe karşılık verdi Troy. "*Her* gittiğinde biliyorum."

Bir şaşkınlık tekmesiyle karşılaştı. "Buranın onun için tehlikeli olması umurunda değil mi? Babamı parmaklıklar ardına koymayı başaran kız için mi?"

"O asla tehlikede değil. Onu koruma yeteneğimi sorgulama." Ardından gelen duraklama hayal kırıklığıyla doluydu. "Onu korumak için ne gerekiyorsa onu yapıyorum. Eğer bu eski hayatının bir parçasını korumasına izin vermek anlamına geliyorsa, öyle olsun."

"Ben o parça değilim."

"Hayır, değilsin. Ve endişelenme. Sanırım sonunda onu ikna etmeyi başardın. Etrafta hayalet gibi dolaşıyor. Bunun için kıını tekmelemek isterdim."

"Oradaydım, bunu yaptım, kanlı tişrtm var." Bowen'ın fkesi Troy'unkiyle eşleşecek kadar yükseldi. Suçluluk duygusu, Sera söz konusu olduğunda elinin kolunun bağlı olması. Başından aşağı sıcak su gibi döküldü. "Polisler bütün gün bunu mu yapıyor? Oturup kız arkadaşlarınız ve onların ruh halleri hakkında sızlanmak mı? Bir vergi mükellefi olarak ben dehşete düştüm."

"Siktir git, Driscoll."

"Hayır, siktir *git*. Sera burada ne kadar uzun süre kalırsa o kadar tehlikede demektir. Buna odaklanmayı dene." Bowen sert bir elini saçlarında gezdirdi. "şüpheleniyorlar. Yaptığı işte iyi ama bu yeterli değil. Burada değil."

"Onu güvende tutamıyor musun?"

"Hiç kimse. Ona dokunmayacak. Ona dokunmayacak," diye fısıldadı Bowen fkeyle. "Ben nefes aldığım sürece ona *hiçbir şey olmayacak*."

"Yani doğru. Seninle kalıyor."

Bowen tiksintili bir kahkaha atarak başını ne eğdi. Oyuna gelmişti. Bunun farkına varmanın tadı ağzında acıydı. "Sadece sorabilirdin. Bilmek istediğin şeyi öğrenmek için beni kızdırmana gerek yoktu."

"Biz mızımız polislerin bile eğlenceye ihtiyacı vardır." Troy yorgun bir

şekilde iç çekti. "Bize söylemeyecektin. Nedenmiş o?"

"Dedektif olan sensin. Bir yolunu bul." Sözler ağzından çıkar çıkmaz, kendinden nefret eden bir dalga onu hırpaladı, ama onları geri almak için artık çok geçti. "Tek kuralın seninle çalıştığımı öğrenmemesiydi. Ben bunu çiğnemedim. Satarken eğlenemeyeceğimi söylememiştin."

Troy'un başını salladığını görebiliyordu. "Tanrım, Bowen. Neden bilmiyorum ama senden daha iyisini beklerdim."

"Senin hatan." Sera'yla göz göze gelmek için aniden şiddetli bir ihtiyaç hissetti. Ona sarılmak ve az önce ima ettiği şey için özür dilemek. Onun iyi adını kendi adıyla ilişkilendirerek lekelediği için. "Dinle, bunu benim yöntemimle yapacağım konusunda anlaşmıştık. Onun olabileceği en güvenli yer benim yanımda. Burada işimiz bitti mi?"

"Şimdilik."

"Harika."

Bowen, Troy'un hayal kırıklığına takıldı ve bunun kendisini neden rahatsız ettiğini incelemeyi reddetti. O pisliğin kendisi hakkında ne düşündüğü ne zamandan beri umurundaydı?

Bir sigara daha yakmak için uzanmaya başladı ama fikrini değiştirdi. Sera'yı görme ve onun iyi olduğuna emin olma arzusuyla yanıp tutuşarak binaya doğru koştu. Kapıyı açmadan önce gözüne bir şey takıldı -daha doğrusu *biri*. Bir blok ötede bir adam park etmiş bir arabadan onu izliyordu.

İçine bir korku çöktü. Arabaya doğru yöneldi ama araba kaldırımından çekildi. Çok yavaşça arkasına uzandı ve bir elini silahının kabzasına doladı. Bir an sonra araba geçti ve içindeki sürücüyü bir an için görebildi. Yüzünde anlaşılabilir bir ifadeyle ona doğru bakan bir sürücü.

Connor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Bowen beklendiği gibi yatak odasından çıkmak yerine dairenin ön kapısından içeri girdiğinde, Sera'nın kalp atışları durma noktasına geldi. Bir elinde bir kâse Cheerios, diğerinde kaşık, pencere kenarına oturdu. Tanrım, ya onu gördüyse? Kendini sorulara hazırladı, beyni onun arabasına neden girdiğini açıklayacak inandırıcı bir hikâye bulmaya çalıştı.

Deri bomber ceketinin yakasını çekiştiriyor, huzursuz enerjisi her santiminden yayılıyordu. "Buradan çıkmak ister misin Uğur Böceği?"

"Ne?"

"Haydi." Parmakları saçlarını taciz etti. "Dün gecedan beri burada sıkışıp kaldık."

Elinden Cheerios kâsesini almasına izin verdi. "Neredeydin?" "Sigara alıyordum."

"Tamam." Dükkânlar hâlâ kapalıydı. Döneli sadece on dakika olmuştu. Bu kadar çabuk açılmış olamazlardı. Evden çıktığını nasıl fark etmemiş olabilirdi? "Bırak da giyineyim." Bir şeyler yanılttı. Adamın gözlerindeki ifadeye bir isim koyamıyordu. Endişe. Zoraki bir rahatlık.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam onun peşinden giderken.

"Seninle." Gülümsedi ama gergindi. "Bir şey seçmeme izin verir misin?"

Sera, adamın yan sehpanın üzerindeki düzgün giysi yığınının karıştırmasını şaşkınlıkla izledi ve omzunun üzerinden ona şöyle bir baktı

Hala orada olduğundan emin olmak için. Birkaç saniye içinde elinde yeşil, kısa kollu bir kazakla döndü. Giysiyi kızın ellerine tutuşturdu ve uyku tişörtünün eteklerine uzanarak çıplak kalçalarından yukarı çekti.

"Bowen." Onun ellerini tuttu. "*Dur.*" Bakışları birleşti ama Bowen'ın onu gördüğünü sanmıyordu. "Neyin var senin? Bir şey mi oldu?"

Uzun bir nefes verdikten sonra alınlarını birbirine bastırdı. "Bazen burada kapana kısılmış gibi hissediyorum bebeğim. Bu yerde. Bu sana hiç oluyor mu? Sen hiç kapana kısılmış hissettin mi?"

Yatılı okulda geçirdiği yılları, Boston'da çalışırken güvenli bir mesafede tutulduğunu, hatta o küçük odada iki hafta boyunca Rush'ın üstünde yaşadığını düşündü. "Evet, öyle."

Çenesi gerildi, gri gözleri kırıştı. "Şimdi keşke sormasaydım diyorum."

"Artık kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum," dedi ve bunda ciddi olduğunu fark etti. Burada değil, onunla değil. Geri adım attı ve tişörtünü başından çekerek onu sütyen ve külotla karşısında bıraktı. Burun delikleri genişledi, kaslı göğsü bir kez titredi. Elleri iki yanında büküldüğünde, kendisine dokunacağını düşündü. Zihinsel olarak ona yalvardı, teselliyi kendisinde araması için yalvardı. Bunun yerine, adam elbiseyi başının üzerinden sürükledi ve bir dizi sarsıntılı hareketle kıvrımlarının üzerine sabitledi.

"Ayakkabılar?" Adam yatağın ayak ucundaki botları kaptı. Adam botları teker teker ayaklarına geçirirken, kadın destek almak için adamın omuzlarına tutunmak zorunda kaldı. Görevini tamamladıktan sonra doğruldu ve çenesini ona doğru salladı. "Saçına kız saçmalıkları yapmakta ısrar etmeden önce, harika görünüyor. Hadi gidelim."

Bowen elini tutup onu odadan çıkardı ve çantasını tezgâhtan almasına ancak yetecek kadar zaman verdi. İşte yine başladı. "Bana nereye gittiğimizi söyleyene kadar olmaz."

Kapıda durdu, yavaşça ona baktı. "Bana güveniyor musun, Sera?"

Yanlış bir şey söylerse tüm dünyası yıkılıp yanmaya hazır görünüyordu.

Cevap. Bu sorumluluk onu korkutuyordu. Güvene, *onun güvenine* bu kadar önem veriyorsa, kaçınılmaz olarak onun bir polis memuru olarak tam kimliğini öğrendiğinde ne olacaktı? Yollarını ayırmak zorunda kaldıklarında ne olacaktı?

Boğazı düğümlenmeye başladı ama başını sallamayı başardı. "Evet."

Gerginlik omuzlarını yavaş yavaş terk etti. "Bir dahaki sefere bu kadar çok düşünmemeye çalış."

"Kahve içmeden önce düşünmemi gerektirecek sorular sormamaya çalış."

Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve daireyi kilitlerken onu yakınında tuttu. "Yeterince makul. Sahili sever misin?"

"*Evet*. Bayıldım." Koridorda yan yana yürüdüler. "Kumsal senin için bir tür kaçış mı, kapana kısılmaktan?"

"Bazen." Bowen omuz silkti, tedirginliği geri dönmüştü. "Bugün sadece bir arka plan. Sen kaçışsın, tatlım."

Sözleri onu çok etkilemişti. Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi mırıldanması onu daha anlamlı kılmıştı. Bunun bir replik ya da şaka olmadığını kanıtlıyordu. Sadece saf, dürüst Bowen. Sadece kurtarmak istediği Bowen değil. Onun istediği Bowen. O kadar. Tanrım, ona aşık olmuştu. "Aşık" kelimesi hislerine pek uymuyordu. "Düşmek" çoktan yere indiğini ima ediyordu, oysa tüm varlığı hâlâ ona doğru yükseliyordu. Sert zemin görüş alanında bile değildi. Pratik yanı kötü haber diye bağırıyordu ama kalbi sadece daha hızlı çarpıyordu. Soruşturması sona erdikten sonra ondan uzaklaşabilir miydi? Bu kelimeleri düşünmek bile tüm vücudunu isyan ettiriyor, tepeden tırnağa acı veriyordu.

Aşağıya indiklerinde Bowen ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. Merdivenlerden. Adam onu öylesine sıkıca yanına çekti ki, kadın zorlukla nefes alabildi. Onu kaldırımın kenarına park ettiği arabasına götürürken gözleriyle sokağı taradı ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Kız koltuğa yerleşir yerleşmez kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Belli ki dün gece ile bu sabah arasında onu endişelendiren bir şey olmuş. Dairenden sigara almak için çıktığını söylemişti. Onun yerine başını belaya mı sokmuş?

Pencereler açık bir şekilde park yolunda ilerliyorlardı, sabahın keskin havası arabanın içinden beyaz bir gürültü halinde geçiyordu. Tam olarak plaj havası değildi, ama her zamanki nedenlerle gitmediklerini biliyordu. Sorarsa ona söyler miydi?

Uğruna serbest düşüşe geçtiğim adam kim? Onun için birini öldürme teklifinde bu kadar samimi olan adam mı? Yoksa kafasına bir hale çizen adam mı?

Bowen arabayı park etti ve bir lokantaya gidip yiyecek bir şeyler sipariş ettiler. Paketlenmiş kahvaltı sandviçlerini aldılar ve Atlantik'e bakarak tahta kaldırımında yediler. Martılar birbirlerine sesleniyor, okyanus sakinleştirici aralıklarla şırıldarken arkalarından çoğunlukla Rusça konuşan insanlar geçiyordu. Sera son dört gün içinde Bowen'la birlikte yıllardır görmediği kadar çok şey gördüğünü ve yaşadığını fark etti. Bu düşünce karşısında minnettar mı yoksa depresif mi olması gerektiğini bilemedi.

"Yine çok fazla düşünüyorsun."

Sera yanıt olarak elindeki kâğıt kahve fincanını kaldırdı.

Korkuluktaki pozisyonundan kıkırdadı. Arkasından gelenleri görebiliyor olması gözünden kaçmadı. "En son ne zaman sahile gittin?"

Hafızasını yoklarken sandviçinden son lokmasını yedi. "Lise son sınıftayken. Bu çok üzücü bir durum."

"Hmm. Kiminleydin?" "Bir grup rahibeyle."

Kahvesinden bir yudum alırken boğuldu. "Onları kurt gibi gösteriyorsun." "Oh, onlarla tanıştın mı?"

Attığı kahkaha yoldan geçen bazı koşucuların dikkatini çekti. "O kadar kötü, ha?"

Çöplerini topladı ve yakındaki çöp kutusuna attı. "Şöyle diyelim, doksan derece havada plajda alışkanlık giymek insanı başlangıçta iyi bir ruh haline sokmaz. Buna bir de ilk kez tişörtleri açık erkek gören otuz genç kızı ekleyin... hiç hoş değil."

Bowen'ın gözleri ona dikildi. "Yine aval aval bakıyordun, değil mi?"

"Suçluyum."

Sesi düştü. "Bunu sonra hallederiz, değil mi?"

Aralarındaki hava kalınlaştı, serin sabah esintisinde bile onu ısıttı. Ayağa kalkıp kollarını ona dolamak çok kolay olurdu ama daha fazlasını öğrenmek için bu fırsatı değerlendirmek istiyordu. Etiketleri, gerçek hayatları araya girmeden ve bir daha asla bu şansı bulamadan önce onu bir insan olarak daha iyi anlamak için. Boğazı aniden daraldı. "Peki ya sen? Geçen sefer sahilde."

Cevap vermek için ağzını açtı ama kaşlarını çattı ve tekrar kapattı. "Hatırlamıyorum. Geçen hafta burada olabilirdim..." Ses tonundan bunu kastettiğini anlayabiliyordu. Eğer isteseydi, kolayca bir şeyler uydurabilirdi. Belli ki en son ne zaman gittiğini hatırlayamıyordu ve bu onu çok rahatsız ediyordu.

"Bana sahilde olduğun herhangi bir zamandan bahset Bowen," diye teklif etti sessizce. "Son sefer olmak zorunda değil."

Sera, o düşünürken gözlerinin arkasından geçen gölgeleri izledi. Bir an öncesinin neşesi geçmiş, sıkıntıları vücudunun sert hatlarına kazınmıştı. Üst korkuluktaki pozisyonundan gelen parlak sabah ışığıyla, bir katedralin tavanına çizilmiş gibi görünüyordu. Karanlık tarafa iltica etmiş bir melek.

"Pekâlâ, bir tane buldum." Adamın uzaklardan gelen sesi onu hayalinden uyandırdı. "On üç yaşımdayken bir öğleden sonra babam beni buraya getirdi. Hatta

Ön koltuğa oturmama izin ver." Onun omzunun ötesindeki bir noktayı işaret etti. "Bir grup liseli çocuk takılıyordu, sigara içiyorlardı, her neyse. Bana arabadan inmeme ve en büyükleriyle kavga etmemi söyledi. Bunu yapana kadar arabaya binmeme izin vermedi. Ta ki ben kazanana kadar."

Sera hareket ederse vücudunun ikiye ayrılacağından emindi. Bir babanın çocuğuna böylesine duygusuzca davranması karşısında damarlarında öfke dolaşıyordu. Küçük çocuğa da acıyordu ama öfkesini içinde tutuyordu çünkü eğer çocuk onun kendisine acıdığını görürse bundan nefret ederdi. "Kazandın mı?"

"Hayır. O gün eve metroyla iki kırık gözle döndüm. Bu yüzden beni ertesi hafta geri getirdi. Ve ondan sonraki hafta da. Ta ki sahildeki herhangi birini işaret edene ve ben de onu götürene kadar." Başını hızlıca salladı. "Ama o zamandan beri adil bir dövüşü kaybetmedim, yani dersimi aldım, değil mi?"

"Adil dövüş mü? Bunların *hiçbiri* adil değildi." Adam sadece uzaklara bakınca, kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı. Ama işe yaramadı. Elleri onun adına bir emri çiğneme arzusuyla kucağında titriyordu. "Bunu bana neden söyledin?"

"Gidip gitmeyeceğini görmek için." Elleri küpeştede bir sıkılıp bir çözülüyordu. "Benim sadece eğitilmiş bir saldırı köpeği olduğumu öğrendikten sonra."

"Gitmeme izin verir misiniz?"

"Hayır." Fırtınalı gri gözler onunkileri buldu. "*Hayır.*"

Eski işinde acil servis, gelir dilimlerinin ve siyasi farklılıkların önemli olmadığı bir yerdi. Önemli olan insanları iyileştirmekti. Bowen'a bakma ihtiyacı bir görevin çok ötesindeydi. Kontrol edilemez ya da akıl yürütülemezdi. Bu bir gereklilikti. Onun acılarını paylaşmak bir yük değil, bir ayrıcalıktı. Büyürken dünyalarının ne kadar farklı olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamıştı. *Hâlâ da* ne kadar farklı olduklarını. Merhametinin istenmemesi artık umurunda değildi. Ona dokunması gerekiyordu.

Kız kendini banktan Bowen'a doğru fırlattığı anda, Bowen korkuluktan atlayıp onu yarı yolda karşıladı ve vücutları çarpıştı. Kolları kadının sırtına dolandı ve onu göğsüne bastırdı. Kızın çenesi adamın boynundaki çentiğe tam oturmuştu. Birbirlerine sarıldılar ve yanlarından geçen insanların meraklı bakışlarını görmezden gelerek bir süre sallandılar. Tek yapabildiği sıkı sıkı tutunmak ve orada olmasının bir şekilde yardımcı olmasını ummaktı.

Birden Bowen'ın vücudu titremeye başladı. Bu onu önce telaşlandırdı, ta ki adamın güldüğünü fark edene kadar. "Ne?"

"Bana inanmayacaksın bile."

Ona söylediği onca şeyden sonra mı? "Dene beni."

Omuzlarını kavradı ve onu yavaşça çevirdi. "Aval aval bakma Uğur Böceği."

"Ben gaw-" Cümlesini hiç bitirmedi. Tahta kaldırımından aşağı doğru yürüyen, dürüst ve militan görünümlü bir rahibe sürüsü vardı. "Yok artık."

"Yol."

Bir kahkaha kriziyle bankın üzerine düştü, Bowen onu eğlenen bir ifadeyle izliyordu. Sera yüzünü ellerinin arasına sakladı, rahibelerin çabucak geçip gitmesini umuyordu ama bir şekilde Bowen'ın buna izin vermeyeceğini biliyordu. Ve haklıydı da. Rahibeler sıralarına yaklaşırken, Bowen yüksek bir ıslık çaldı.

"Kız kardeşler." Tembel bir kedi gibi korkuluklara yaslandı ve onlara göz kırptı. "Bugün çok güzel görünüyorsunuz. Büyük adama benim için iyi şeyler söyleyin, olur mu?"

Sera bir iniltiyle yüzünü tekrar ellerinin arasına gömdüğünde, içlerinden birinin kıkırdadığını duyduğuna yemin etti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum. Sera Bowen'ın önündeki korkuluklara yaslanmışken, rüzgâr saçlarını omuzlarından kaldırıyor ve kokusunu burnuna kadar taşıyordu. Birinin ona ateş etme ihtimaline karşı vücuduyla onu korumaya çalışmasaydı, her şey mükemmel olurdu. Kendisi orada çaresizce dururken, onun vurulup yere düşeceği düşüncesiyle gözlerinin arkasında bir sızı canlandı. Bu sabahtan beri tekrar tekrar yaşadığı en kötü kâbusu haline gelmeye başlamıştı.

Connor onları takip etmemişti, bundan emindi. Ama yine de Sera'nın hayatını riske atmayı planlamıyordu. Adam gördüklerinden ne gibi sonuçlar çıkarmıştı? Bowen Connor'ı doğru yargıladıysa, hiçbir şeyi gözden kaçırmamıştı. Diğer yargısı, Connor'ın hayatını kurtardıktan sonra Sera'ya zarar verecek bir şey yapmayacağı... artık bundan o kadar emin değildi. Hogan gibi bir adam için çalışmak, hatta onunla *akraba* olmak, bir adamı zamanla sertleştirirdi. Ordudan sokak kas gücüne geçmek, çok uzağa düşmek için bir şey yaptığı anlamına geliyordu. Adam hakkındaki iyi hislerine rağmen Bowen ona asla güvenmemişti. Kimseye güvenmezdi. Ama şimdi, Connor'ın yanından geçerken ona attığı o bakıştan sonra, doğrudan bir tehdide dönüşmüştü.

Onu mahalleden çıkarmak için çılgına dönmüştü. Sonra araba sürerken yola devam etme dürtüsünü hissetmişti. Coney Adası'nı geçip Brooklyn'den çıktı. Kızın itiraz etmeyeceğini düşünseydi, bunu gerçekten yapabilirdi. Bu sabah Connor'ı gördükten sonra neredeyse

Troy'a geri döndü ve Sera'yı çıkarması için yalvardı. Onu kimsenin bulamayacağı güvenli bir eve koymasına için; komiserin istediği değerli defteri siktir et. Sonra bunun ne anlama geldiğini anladı. Bu, onu kendisinden uzaklaştıracakları anlamına geliyordu. Sonsuza kadar. İş o noktaya geldiğinde, sırf onu biraz daha Brooklyn'de tutmak için onu tehlikede tutacak mıydı? Tanrım, bilmiyordu. Ona ulaşamayacağı düşüncesi boğazında bulantıya neden oldu. Göğsüne yaslanmış cennet gibi bir kadındı, sırtının alt kısmındaki silahın soğuk metaliyle tam bir tezat oluşturuyordu. Aynı madalyonun iki yüzü. İyi ve kötü. O hangisiydi?

Bowen arkalarında yiyecek stantlarının ve lunapark araçlarının açıldığını duyunca onun elinden tuttu ve atraksiyonların ortasındaki depo büyüklüğünde bir binaya doğru götürdü. Sahil giderek kalabalıklaştıkça, onu içeriye sokmak istemişti.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Bana güvenmiyor musun?"

"Evet."

Teşekkür etmek için elini sıktı, ondan böylesine büyük bir sır sakladığını öğrendiğinde bu güvene ne olacağını düşünmemeye çalışıyordu. Devasa atari salonunun dört duvarı onları çevrelediğinde, gerginliği biraz olsun azaldı. "Hava hokeyi hakkında ne düşünüyorsun?"

Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi ve adamın onu öpüp nefesini kesmek istemesine neden oldu. "Oh, bu konuda kendimi oldukça iyi hissediyorum."

Yirmi dakika sonra, ikişer oyunda berabere kalmışlardı. Yüzündeki aptal sırıtışı silemiyordu. Sera'sının küçük bir rakip olduğu ortaya çıkmıştı. Çocukken okulu bırakıp sayısız kez atari salonuna gitmiş, payına düşenden çok daha fazla hava hokeyi oynamıştı. Dövüşmek reflekslerini bir kademe daha yükseltmiş ve onu yenilmez kılmıştı. Sera ona parası için meşru bir koşu veriyordu ve ona kolay gelmiyordu.

"Sana çalmayı kim öğretti? Bana rahibeler deme, sana inanmam."

Gülümsemesi o kadar muhteşemdi ki adamın midesini ağrıttı. "Kardeşim ve ben oynardık. Ailem bizi okulda ziyarete geldiğinde. Bizi öğle yemeğine ve atari salonuna götürürlerdi. Bizi masadan uzaklaştırmak zorunda kalırlardı."

"Seni ziyaret etmek mi?" Yuvaya iki çeyreklik bıraktı. "Üniversite ne kadar uzaktaydı?"

Hemen cevap vermedi. "Massachusetts. Aslında üçüncü sınıftan itibaren. En azından benim için. Ağabeyim daha büyüktü."

"Ne?" Parmakları acımaya başladığında elindeki tokmağı sıkıştığını fark etti. "Seni neden o kadar uzağa göndersinler ki?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Cesur bir gülümseme takındı. "Her neyse, kaçınılmaz kaybınızı geciktirmek için oyalandığınızı söyleyebilirim."

Bunca zaman onun çocukluğunu barbeküler ve evcil kedi yavrularıyla dolu olarak hayal etmişti. Öyle olmadığını bilmek, gönderildiğini ve kendi başına bırakıldığını bilmek ona onun hakkında yeterince şey bilmediğini hatırlattı. Ve eğer sorarsa, alacağı tek şey zaten ezberlemiş olduğu gizli hikâyesi olacaktı. Ona ailesi, yetiştirilme tarzı hakkında hiçbir şey anlatmıyordu. Birdenbire onun hakkındaki her ayrıntıyı bilmediğini kabul edilemez hissetti.

Tokmağını kalçasına vurdu, iri kahverengi gözleri konudan uzaklaşması için ona adeta yalvarıyordu. "Bowen?"

"Haklısın." Boğazındaki pası temizledi. "Tir tir titriyorum Uğur Böceği."

"Şimdi de bana patronluk mu taslıyorsun? Bu benim için iyi bir strateji değil."

"Bunu unutmamalıyım." Pakı masanın üzerinde uçurdu. "Konu sen olunca tamamen stratejiyle ilgileniyorum."

"Bu doğru mu? Şimdiye kadar iyi gidiyor gibisin." "Daha da iyisini yapabilirim."

Tanrım, aynı şeyden bahsedip bahsetmediklerini bile bilmiyordu.

Ama kızın sesindeki meydan okuma adamın aletini sertleştiriyordu. Pakı ona doğru her savuruşunda, göğüsleri elbisesinin altında zıplıyordu. Masanın üzerine eğilirken beyaz dişleri dolgun alt dudağına gömülmüştü. Arkasında durmaması büyük bir utançtı. Kalçalarının arkası açıkta kalacak, kalçaları masaya her çarptığında parlayacaktı. Kahretsin, artık konsantre olamıyordu.

Tam zamanında, ona sayı yaptı. "Hey, uyanmak ve bana iyi bir oyun sunmak ister misin?"

Tanrım, çok tatlıydı. "Seni içmeden önce en azından bir puan almanı istedim."

"Pekala, büyük konuşmacı. Göster, anlatma."

Onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak pakı raydan çıkardı ve sayı yaptı, kızın öfke dolu bakışlarına güldü. "Kim kazanırsa bir sonraki hamlemizi o seçecek."

"Bu oldukça geniş bir bahis."

"İster kabul et, ister etme."

"Ben alırım."

Evet, yapacaksın. Aklındaki şeyle, kaybetmesi mümkün değildi. Kız iyi mücadele etti ama sonunda iki puan farkla kazandı. Disk makine tarafından yutulur yutulmaz Bowen masanın etrafında döndü ve onu kendine doğru sürükledi. İki eli de kışına gitti ve onu masanın kenarına yatırdı. Bowen onu öperken başı geriye eğildi, sanki bunu bekliyormuş gibiydi. Bunun için ölüyordu, tıpkı onun gibi. Çoğunlukla boş olan pasajın karanlık bir köşesindeydiler ama onu daha özel bir yere götürmesi gerekiyordu. Vücudu o kalçaların arasına girmesini ve ihtiyacı olan sert, itici sikişi yapmasını isterken geri çekilmek kolay değildi.

Bir hırıltıyla ondan uzaklaştı. "Hadi, benim seçimim." Kimsenin izlemediğinden emin olduktan sonra onu masadan çekti ve oyun oynarlarken gördüğü fotoğraf kabinine götürdü.

"Bowen." Onu yavaşlatmaya çalıştı. "Fotoğrafımın çekilmesinden hoşlanmıyorum."

Doğru. Muhtemelen gizli bir polis için bir numaralı kural. Yine de bugünü hatırlamak için kullanabileceği bir şeye ihtiyacı vardı. Böylece bir gün uyandığında kız orada olmazsa, onun bir rüya olmadığını bilecekti. Kabinin dışında durdular. "Benim için bir istisna yapar mısın?"

Kararsız görünüyordu ama sonunda bir kez başını salladı. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden eğilip onu içeri götürdü ve arkalarındaki perdeyi kapattı. Kadın para üstü için cebini yokladığında, adam başını salladı.

"Henüz değil, tatlım." Tabureye oturdu ve onu yüzünü kendisine dönecek şekilde kucağına oturttu, kıcını ereksiyonuna bastırduğunda çıkardığı küçük nefesi sevdi. Onun tenini tatmak için yanıp tutuşan adam, saçlarını yumruğunun etrafına doladı ve başını yana eğdi, dili okyanus havasını ve güneş ışığını tatmak için boynunun kenarını yaladı. Dişlerini kızın kulağına geçirdiğinde, kız biraz sıçradı ve sertçe sikinin üzerine inerek görüşünün donuklaşmasına neden oldu. "Beni hissediyor musun? O güzel pembe ağız tarafından tekrar emilmeye ihtiyacım var. Bunu benim için daha sonra tekrar yapacak mısın?"

Nefesi hızla dışarı çıktı. "Evet. İstiyorum."

"Tadım hoşuna gitti, değil mi?" Bir elini dizinin iç kısmına koydu ve parmaklarıyla yavaş desenler çizdi. "Merak etme, yakında tekrar tadına bakacaksın. Bacaklarının arasına dokunmak için can atmıyor olsaydım, seni hemen dizlerinin üzerine yatırır ve ağzını açmanı söyledim."

Çıplak kalçaları onunkilere dayanıyordu, bu yüzden bacaklarını açtığında, bacaklarının arasındaki boşluk da genişledi ve ona geniş erişim sağladı. Bacaklarının ardına kadar açık olmasının onu heyecanlandırıldığını söyleyebilirdi; kucağında aniden kıvranan kalçaları ona bunu anlatıyordu.

"Kes şunu bebeğim," diye hırladı boynuna doğru. "Senin için zaten deliriyorum. Daha da kötüleştirme."

"Dokun bana, lütfen."

Tanrım, normal şartlar altında onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi ama o boğuk sesiyle yalvardığında, onu memnun etme ihtiyacı hayattaki tek görevi haline geldi. Eli kalan mesafeyi külotunun bariyerine kadar gitti, onu kavradı ve bir kez sıktı. Kadın inledi ve başını adamın omzuna yaslamak için geriye attı, kalçaları adamın kollarının üzerinde esnedi. Ağzını kulağına doğru açtı ve onunla birlikte nefes aldı, parmakları iç çamaşırının pamuğunun altından kaydı.

Bulduğu şey, sikinin kot pantolonunun içinde acı verici bir şekilde şişmesine neden oldu. "Tanrım. Amin ne zamandır bu kadar ıslak?"

"Bilmiyorum."

Dili kulak memesini okşadı. "Kim ıslattı?" "Sen."

Kız inledi. "Sen yaptın."

"Neden? Nasıl?" Kibirden sormadı. Hayır, bunu yapmaya devam edebilmek için bilmesi gerekiyordu. Onu neyin tahrik ettiğini bulmak ve bunu doğru yapan tek kişi olmak. *Bana dokunma şeklini* söylemesini bekliyordu. Ya da *boynumu öptüğünde oluyor*. Ama verdiği asıl cevabı hiç beklemiyordu.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin." Ellerini kaldırıp parmaklarını adamın saçlarına geçirirken şehvetle uyuşmuş gözleri adamın kollarıyla buluştu. "Sadece sen varsın. Seninle olmak. Seninle ilgili her şey bana bunu yapıyor."

Kalp atışları hızlandı, göğüs kafesine doğru öfkeyle çarpıyor, ayaklarının dibinde kanlar içinde yatabilmek için kendini kurtarmaya çalışıyordu. Ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Göğsünde bir delik açmıştı ve eğer söyledikleri hakkında çok fazla düşünürse, bu delik onu canlı canlı gömebilirdi. "Bana senin erkeğin olduğumu söyle, Sera," diye talep etti.

Kalçalarını sallayarak, "Sen benim erkeğimsin," diye mırıldandı. "*Lütfen* Bowen."

"Seni küçük bir dilenciye dönüştürmeye bayılıyorum." Bunu seksle ilgili hale getirme ihtiyacı duyduğu için kendinden nefret ediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Kendine güvendiği yer orasıydı. Güzel sözlere ya da vaatlere değil. Onun

Hak etmişti. Boğazındaki yumruyu yutarak orta parmağıyla kadının nemli dikiş yerinin izini sürdü. "Ne düşünüyordun? O gün plajda o gömleksiz orospu çocuklarına bakmayı mı?"

"Ben... hiçbir şey. Bilmiyorum."

"Hiçbir şey mi?" Bowen kıskançlığının mantıksız olduğunu biliyordu. Ama önemli değildi. Onun söz konusu olduğu her duygu kendini güçlendirirdi. "Yukarı kaldırdığın üniforma eteğinin altına girmeye çalışacaklarını mı umuyordun? Bunu yapmalarını mı umuyordun?" Orta parmağını kızın girişinden geçirdi, ikisi de fotoğraf kabininin kapalı alanında inlediler. "Cevap ver bana."

"Hayır. Söz veriyorum."

Parmağını yavaşça içeri ve dışarı pompaladı. "Bana yalan söylemezsin, değil mi Sera?"

Çılgınca başını salladı.

"Eteğinin altına giren tek kişi kim?" "Sen. Sadece sen."

"Aynen öyle." Parmaklarıyla aynı anda kalçalarını döndürmeye başladı, kızın muhteşem kıcının kucağındaki ağırlığı onu çıldırtıyordu. Eğer bakire olmasaydı, şu anda taşaklarına kadar batmış olurdu. Hiç şüphesiz. Onun hayal kırıklığının her santimini hissediyor olurdu. Zayıf kontrolünü kaybetmeden önce fazla zamanı olmadığını bildiğinden, başparmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek onu inletti. "Sana burada kim dokunuyor?"

"Biliyorsun, Bowen." Kalçaları adamın ellerinin etrafında sıkıştı. "Oh, *Tanrım*."

Başını çevirdi ve vahşi bir öpücükle onun ağzını yakaladı. Öylesine çiğ ve cinsel bir öpücüktü ki, içinde bir şeyleri paramparça etti. Ateş tenini yaladı, kurtuluş yolunu göremeyene kadar onu içine çekti. Acı çekiyordu. Çok kötü acıyordu. Daha fazlası için. Her şey için. Ona eliyle dokunmak birdenbire yeterli gelmedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. *Hayır, hayır, yapamazsın. Ona sahip olamazsın, seni piç. Özellikle de burada, bu şekilde.* Ama bir şeye ihtiyacı vardı, yaklaştırmaya ihtiyacı vardı. Niyetinin ne olduğunu anlamadan tabureden fırladı ve onu itti.

Fotoğraf kabininin duvarına yaslanmış, külotunu bacaklarından aşağı çekiyordu.

"Bebeğim, bana güveniyor musun?" Kendi sesini zar zor tanıyordu.

"Lütfen evet de."

"Evet."

Hayatında Sera kadar ateşli bir şey görmemişti, ellerini duvara dayamıştı, iç çamaşırları dizlerinin etrafındaydı. Kot pantolonunun fermuarının aşağı çekilme sesi Sera'nın inlemesine neden oldu ve bu tepki Sera'nın zaten kabarmış olan ihtiyacını daha da artırdı. "Kıçını yukarı kaldır ve bacaklarını ayır," diye yönlendirdi onu. "Seni almayacağım ama boşaldığında acıyan yerimi hissetmem gerek."

Kızın tatlı poposu canlanınca Bowen onu tokatlama isteğine boyun eğdi. Tekrar yapabiliirdi ama elleri duvarda sabırsızca esniyor, dudaklarından umutsuz sesler dökülüyordu. Onu daha fazla yarım bırakamazdı. Bu onu öldürüyordu. Ağır uyarılmışlığını eline aldı, bacaklarının arasına götürürken dişlerini sıktı. Sert boyu, aralarında tek bir bariyer olmadan çıplak amına doğru kaydığında, dizleri neredeyse çöküyordu. Bunu çabucak yapmak zorundaydı yoksa onun içinde olmak bir zorunluluk haline gelecekti.

"Bowen, acele et. Lütfen."

"Şşş. Sana çok iyi bakacağım. Yapacağımı *biliyorsun*." Sikiinin başıyla klitorisini buldu ve elinin bıraktığı yerden devam ederek hassas memesinin etrafında hızlı, sıkı daireler çizdi. Cennet ve cehennem gibi hissettiriyordu. Kendisi için tasarlayabileceği en acı verici işkenceydi ve yine de bunun olmasını engellemeye çalışan herkesi öldürebilirdi. "Hadi, senin o ıslak küçük titremeni hissetmek istiyorum. Dün gece ağzımla tattığım. Tadı çok güzeldi bebeğim."

"Oh, Tanrım... Gidiyorum-"

"Aferin kızıma, bırak gitsin. Erkeğinin her yerine."

Bowen onun boğuk ıgılığını yakalamak için tam zamanında elini ağzına götürdü. Gurur ve acı içinde düello ederken, sağduyu yüzeye çıkmak için savaşımaya çalışıyordu. Kabinin dışında yüksek sesle konuşulduğunu duyduğunda bu iş onun için bitmişti. Elleri hemen Sera'ya gitti ve külotunu çekiştirerek yerine oturttu. Ardından, kitaptaki tüm müstehcenlikleri haykırmak isteyeceğı kadar acı verici bir hareketle, kot pantolonunun fermuarını azgın ereksiyonunun üzerine geri çekti. Derin nefesler alarak tabureye geri çöktü ve Sera'yı da yanına aldı.

Tam o sırada iki çocuk perdeyi çekip açtı.

"Bir dakika içinde çıkacağız." Başparmağını onlara doğru salladı. "Defolun."

Perde tekrar aşağı indi ama "Abi, içeride resmen düzüşüyorlardı." cümlesini duymadan önce değil.

Keşke, evlat.

Bowen arkasını döndüğünde Sera'nın alt dudağını çiğneyerek onu izlediğini gördü. "İyi misin?"

Nefesi titreyerek dışarı çıktı. "İyi olmaktan çok uzağım Uğur Böceğı."

Sera'nın dudakları titriyordu, gülme ihtiyacı duyduğundan şüpheleniyordu. Bunun yerine elini çantasına attı ve birkaç dolarlık banknot çıkarıp yuvaya yerleştirdi.

"Gülümse."

BÖLÜM ON DÖRT

Bowen ve Sera kendilerini tahta kaldırımdan uzaklaştırdıklarında, güneş uzaklarda alçalmaya başlamış, suyun üzerinde ışık desenleri oluşturmuştu. Kazandıkları atari oyunlarından o kadar çok bilet toplamışlardı ki, onları boyunlarına atkı gibi dolamaya başlamışlardı. Karmakarışık yığınları tezgâha taşıdıktan sonra, biletleri bulabildikleri en çirkin ödülle değiştirmeye karar verdiler ve Bowen arkasında "Greased Lightning" yazan saçaklı bir deri yeleğin gururlu yeni sahibi oldu.

Hiç ayrılmak istemedi. Bensonhurst'a doğru geri dönerlerken, her kilometrede gerçeklik araya girerken, arabayı döndürüp Coney Adası'na geri dönmek istiyordu. Orada Sera'yla birlikte güneşin altında kalıp aptal oyunlar oynamak ve binmek için çok yaşlı oldukları çocuk oyuncaklarına binmek istiyordu. Bu çok kısa gün için başka biri olmuştu. Daha iyi biri. Ama sokaklar yeniden tanıdık gelip penceresinin önünden geçmeye başlar başlamaz, suç tahtının varisi olan babasına geri döndü. Çöp ve dikenli tellerden oluşan bir taht. İstemediği ama nasıl ayrılacağını da bilmediği bir taht.

Binanın önüne geldiklerinde cep telefonu bardak tutucusunda çaldı. Ekranı kontrol etti ve küfretti. Wayne. Sera yanında oturmuş, başını uykulu bir şekilde koltuğa yaslamışken konuşmak isteyeceği son kişiydi. Onu eve sağ salim götüreceğine güveniyordu. Bütün gün boyunca normal bir çift olmuşlardı ama bu çağrıya cevap vermek bunu çabucak sona erdirecekti. Yine de Wayne kendisinden uzun süre kaçılmasına asla izin vermezdi ve onunla konuşmak

telefonda konuşmak yüz yüze konuşmaktan daha iyiydi.

İç çekerek konuşma düğmesine bastı. "Evet?"

Yaşlı adam konuşmadan önce yüksek sesli müzik ve sesler onu karşıladı. "Telefona bu şekilde cevap verilmez."

Bowen kızgınlık hissini görmezden geldi. En son konuştuklarında Wayne'in saçmalıklarını kabul etmeyi bırakmıştı ve şimdi geri adım atamazdı. "Ben de restoranlarda muhtemelen yanlış çatal kullanıyorum Wayne. Bu lanet olası bir görgü kuralı dersi mi? Meşgulüm ben."

Uzun bir sessizlik oldu. "Ne yapmakla meşgulsün?"

"Origami çalışıyorum." Sera yolcu koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdandığında gözlerini kapattı, aralarındaki mükemmel rahatlık bozulmuştu. "Sana ne bundan?"

Wayne'in esprili kıkırdaması telefona kadar ulaştı, bir uyarı gibiydi. "Marco'nun yerinde birkaç çocukla birlikteyim. Arada bir yüzünü göstermelisin evlat. Bir lidere ihtiyaçları var. Liderleri olmayınca huzursuz oluyorlar ve kendi başlarına hareket etmeye başlıyorlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Bowen, Wayne'in ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Önce babası, şimdi de kendisi tarafından işe alınan yerel adamların günün her saati bebek bakıcılığına ihtiyaçları vardı. Onları meşgul edecek bir işleri yoktu ve aileleriyle vakit geçirmek de öncelikleri gibi görünmüyordu. Hayır, oturup bir iş için telefon bekleyecek tipler değillerdi. Sürekli kendilerini kanıtlama ihtiyacı hissediyorlardı. Bowen hayatının bir döneminde, daha iyisini bilemeyecek kadar gençken böyle hissetmiş olabileceğini itiraf etmekten utanıyordu. Ama şimdi değil.

İki seçeneği vardı. Sera'yı burada bırakacak ve Connor'ın onu izlemediğini umacak, Bowen'ın Hogan'ın emirlerini yerine getirebilmesi için onu yalnız bırakmasını bekleyecekti. Ya da onu kendisiyle birlikte Marco'nun evine götürebilirdi.

Kahretsin, iki seçenekten de nefret ediyordu.

Sırada bekleyen Wayne'in acı verici bir şekilde farkında olarak Sera'ya baktı. Sera

onu hemen ısıtan sabit bir yarım gülümseme verdi. Kahretsin, onu yalnız bırakamazdı. Gittiği süre boyunca onun için endişelenmekten aklını kaçıracaktı. Eve döndüğünde onu yaralı bulabileceğinden endişeleniyordu. Ya da daha kötüsü.

Hayır, bu işe yaramaz.

"Birazdan orada olurum," diye telefonu kapattı ve Wayne cevap veremedi. Sera elini onun elinin üzerine koydu ve birden aklına Sera'nın bunu isteyeceği geldi. Eğer seçme şansı verilseydi, bu gece gelmek ve öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmek isterdi. Onun hakkında, ortakları hakkında.

"Bowen?" Yumuşak sesi, kaotik düşüncelerinin ortasında bile onu yatıştırdı. "Sorun nedir?"

Ön camdan dışarı baktı. "Benimle bir yere gelir misin?" "Plaj kadar eğlenceli olacak mı?"

"Hayır, Uğur Böceği."

Sanki cevabı zaten biliyormuş gibi başını salladı. "Evet, gideceğim."

Marco'ya giden on blok boyunca sessizce ilerlediler ve Marco her zamanki yerine park etti. Sera ona sormadan, Marco yolcu kapısına gelip inmesine yardım edene kadar bekledi. Sera zekiydi. Nasıl bir tehlikenin içinde olduğunu biliyor olmalıydı. İlk defa, bu işe karıştığını ondan saklamayı kabul etmemiş olmayı diledi. Aralarında bir şey olmasından nefret ediyordu. Birkaç kelimeyle onun kendisine sorgusuz sualsiz güvenmesini sağlayabilirdi. Bunun getireceği rahatlama çok cazipti, özellikle de ejderhanın inine doğru yürüyorlarken.

Ama komiserin sözleri kafasında yankılanıyordu. *Kaybedecek hiçbir şeyi yok. Kendi iyiliğini umursamıyor.* Bowen onun pervasızca davranacağına inanmıyordu ama Sera'nın tehlikede olmasının yarattığı dehşet gerçeği saklı tutuyordu. Ona zarar gelmemesi için her şeyi yapardı.

Elini tuttu ve onu karanlık, gürültülü Marco's'a götürdü. Burası bir zamanlar bağlantılı bir salon ve bar alanı olan bir restorandı.

Çocukluklarından beri lokantanın müdavimi olan mahalle sakinleri, artık bar ve lounge'a sık sık gelen kaba kalabalık yüzünden akşam yemeği için gelmeyi bırakmışlardı. Eğer bir gece kavga çıkmazsa, işletme sahipleri bunu dolunaya bağlıyordu. Bir zamanlar, yasal içki içme yaşına bile ulaşmadan önce, bu kavgaların çoğunun kışkırtıcısı oydu.

Barda birkaç adam yanan sigaralarını ve purolarını tütürüyordu, yasalar açıkça umurlarında değildi. Her hafta daha ciddi yasaları ihlal ederken neden etsinler ki? Havada asılı duran duman, bağırılan aşağılık sözler, genellikle onu asla rahatsız etmezdi. Sera yanında yürürken, elini tutarken, bunlar onu hasta ediyordu. Bu iğrenç insanlar ona da bulaşacaktı. Lanet olsun, o da bulaşırdı. Sera'nın bu gece burada olmasının sebebi o değil miydi zaten?

Girişlerinde kafalar döndü; konuşmalar sessizleşti. Genelde böyle tepkiler alırdı ama bu gece saygıdan çok meraktan kaynaklanıyordu. Sera'ya bakıyorlardı. Açıkça onu süzmüyorlardı - bundan daha iyisini biliyorlardı. Yine de ne düşündüklerini biliyordu. Bowen Driscoll ne zamandan beri Marco'ya bir kızın elini tutarak giriyor? Ne zamandan beri geceye her zamanki gibi birlikte çıkacağı birini seçmek yerine bir hatunla *başlıyor*?

"Bowen." Bir el omzuna vurdu. Ona göz kırpan altın yüzük, ses onu uyarmasaydı Wayne olduğunu söyleyecekti. Otomatik olarak Sera'yı yanına çekti ve Wayne kaşlarını kaldırdığında zihinsel olarak küfretti. "Beni tanıştıracak mısın?"

Sera elini sıkmak için uzandı. "Ben Sera."

Wayne elini onunkine doladığında Bowen'ın tüyleri diken diken oldu. "Her zamanki tipin değil, değil mi evlat?"

"Sanki orada durmuyormuş gibi onun hakkında konuşmanın bir nedeni var mı?" Wayne yumuşak bir sesle, "Ben de tam ona geliyordum," diye karşılık verdi. "Nereden geliyorsun

Sera'dan mı?"

"Lancaster, Pennsylvania," diye cevap verdi rahatça. "Birkaç ay önce buraya taşındım."

Cevabını tartıyor gibi görünüyordu. "Taşınmak için Brooklyn'in bu bölgesini seçmiş olmanızı garipsemediğimi söyleyemem." Gözleri seğirdi. "Ama ben kimim ki yargılayayım?"

Bowen'ın çenesi kırılacakmış gibi oldu. "Ben de aynı şeyi merak ediyordum."

Wayne onu görmezden geldi. "Benim için bir zevk, genç bayan. Birbirimizi zaten tanıyormuşuz gibi hissediyorum. Ne de olsa külotunuzu elimde tuttum."

Bowen'ın vücudundan saf bir öfke patlaması fırladı. Odadaki tüm gözlerin üzerine çevrildiğini bildiğinden, vücudunu sadece Wayne'in yüzünü görebileceği şekilde yeniden konumlandırdı. "Bu sana son uyarım, ihtiyar. Eğer ona bir daha saygısızlık edersen, babamla olan ilişkini tamamen unutturum. Dürüst olmak gerekirse, hafızam zaten oldukça bulanık. İzle. Kendine dikkat et."

Wayne'in ifadesinde kızgınlık alevlendi. "Sanki deja vu yaşıyorum. Fahişe annenin ortaya çıktığı ve Lenny'nin yumuşadığı zamanı hatırlıyorum. Kafasını kışından çıkarması yıllar aldı. O zamana kadar her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalmıştık. Her şey biraz amcık için," diye tükürdü.

Bowen'ın annesiyle ilişkisinin olmaması önemli değildi; bu hakaret onu öfkelen-dirmişti. Daha da kötüsü, bu Sera'ya karşı imalı bir hakaretti. Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve görüşü kırmızı bir pusla donuklaştı. Yine de aklının bir köşesinde Wayne'in onu bilerek kışkırttığını biliyordu. Ama neden? Onu geride tutan tek şey bu joker karttı. Şans yok. Sera yanındayken işini şansa bırakamazdı. Bunun yerine, Sera'nın parmaklarının kendi parmaklarına dolanmasına, Wayne'in boğazına sarılmamak için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini biliyormuş gibi onu sıkmasına odaklandı.

"Beni buraya ihtişamlı günlerini yeniden yaşamak için mi çağırdın? Kendimi hiç iyi hissetmiyorum.

nostaljik."

Wayne, Bowen'ın kendini tutmasına şaşırmış görünüyordu. "Hayır, aslında. Konuşmamız gereken bir şey var. Özel olarak."

"Bu gece olmaz."

"Bu gece olmalı." Sera'ya bakarken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senin için sakıncası yok. Değil mi, tatlı şey?"

Sakin ol. Kendine gelmeni istiyor. Sana kim olduğunu, asla normal olamayacağını hatırlatmak istiyor. Asla ayakları üzerinde duran bir öfkeden başka bir şey olamayacağınızı. Sera yanındayken, bundan daha fazlası gibi hissediyordu. Onun koruyucusuydu. Yine de Wayne'i şimdi başından savarsa, bu geri dönüp onu kışından ısıracaktı. Herkes her hareketini izlerken, bir kız için işi savsaklayamazdı. Yumuşadığı dedikodusu yayılacak ve birisinin rekabeti ortadan kaldırarak kendisine yeni bir iş fırsatı yaratmaya çalışması an meselesi olacaktı. Onun için.

Bowen eğilerek Sera'nın kulağına konuştu. "Birkaç dakika barda oturabilir misin? Uzun sürmez."

Başını salladı, kahverengi gözlerinde güven vardı. "Ben iyi olacağım. Devam et." "Harika." Wayne homurdandı. "Artık iznimiz var."

Bowen yorumu duymazdan gelerek Sera'yı bara götürdü ve bir koltuğa oturttu. Barmen hemen geldi. Kirli bir martini. Bu onun sipariş etmesini bekleyeceği son içki olmalıydı, ama bu çelişki bir şekilde tamamen mantıklıydı. Pisliklerle dolu bir barda oturup ortama uyum sağlamaya çalışan bir melek. Tanrım, onu eve götürmek istiyordu.

"Hiçbir yere gitme, tamam mı? Olduğun yerde kalırsan kimse seni rahatsız etmez." Barın üzerinde bir daire çizdi. "Neden beni rahatsız etmiyorlar?"

Zaten bildiği halde neden soruyordu? Güven tazelemeye mi ihtiyacı vardı yoksa bilmemesi gerektiği için mi soruyordu? "Seni benimle birlikte gördüler. Eğer geri dönersem ve birisi seninle konuşmak gibi bir hata yaparsa ne olacağını biliyorlar."

"Birinin benimle konuşması seni rahatsız eder mi?"

"Sera, şu anda hepsinin kör olmasını diliyorum." Barın altında bir elini Sera'nın çıplak dizine koydu. "Seksi öpüşme şeklini görmenin daha çok ilgilerini çekeceğini düşünmeseydim, şu anda ağzını alırdım. Kiminle birlikte olduğunu onlara hatırlatmak için kendi ağzımla becerirdim." Sakallı yanağıyla kızın kulağını sıyırdı. "Ama ağzının nasıl hareket ettiğini gördüklerinde, onlarla savaşmak zorunda kalacağım, değil mi bebeğim?"

Kadının boynundaki nabız atışını izledi. "Kavga yok, lütfen. Benim için değil."

Bowen onun kararlı ifadesini incelemek için geri çekildi. Onun dövüşme fikrinden hoşlanmamıştı, bu ihtimalden dolayı da belirgin bir şekilde üzgün görünüyordu. "Eğer senin için dövüşseydim, yumruklarımı ilk kez değerli bir şey için kullanmış olacaktım."

Suçluluk duygusu gözlerinde kısa bir süre parladı.

"Hemen döneceğim." Tükürük mesafesindeki her erkeğe uyarıcı bir bakış attı. "Uslu durun."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sera martinisinden bir yudum aldı ve öğürmemeye çalıştı. Tadı tam da adının ima ettiği gibiydi. Kirli, son kullanma tarihi geçmiş ya da güneşte çok uzun süre kalmış gibi. Kendisine gösterilen ilginin farkında olmasına rağmen, sıvı boğazını yakıp geçerken irkilmedi bile. Tanrım, bu tattan kurtulmak için bir Snapple için adam öldürebilirdi.

Ona gizli bakışlar gönderen bir grup adam fark etti. Sarhoş ve sıkılmış görünüyorlardı, tehlikeli bir kombinasyon. Aslında, kendisiyle konuşması için birini aday gösterdiklerinden şüpheleniyordu. Bowen geri döndüğünde bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istemiyordu.

Adamın her kelimesinde ciddi olduğuna inanmamak aptallık olurdu. Kıskançlığı, ona karşı sahiplenici tavrı her geçen saat daha da artıyordu. Buna karşılık Bowen'ın arzusu da büyümeye *devam ediyordu, ki Bowen'ın* kavga etme düşüncesi bile onu son derece rahatsız ederken bu hiç mantıklı değildi. Bowen onu öptüğünde, onunla sanki dünyaya karşı onlar varmış gibi konuştuğunda, bunun gerçek olmasını istiyordu. Onunla geçirdiği zaman arttıkça, onun asla umut edecek kadar tanımadığı bir adam olduğuna dair güveni de artıyordu. O bu dünyaya ait değildi. İçinde bulunduğu koşulların bir kurbanıydı.

Yapmaya karar verdiği gibi onu kurtarabilecek miydi, yoksa o da tıpkı onun gibi koşullarının kurbanı mıydı? Bu iş bittiğinde düşman olarak yollarını ayırmaya mahkûm muydular?

Bugün inanılmazdı. Muhtemelen hayatının en güzel günüydü. Son teslim tarihleri ya da havayı renklendiren gündemleri olmadan sadece iki kişi olduklarında

Onların yanında Sera'ydı, bir hemşire, bir polis ya da kederli bir kız kardeş değil. Sadece kendisiydi. Yatılı okulun katılığından ve amcasını gördüğü nadir zamanlarda onunla nasıl iletişim kuracağını bilememesinden sonra, kendisi olmak imkansızdı. Kim olduğunu bilmiyordu. Başka biri gibi davranırken, sonunda kendi teninde rahat hissetmesi ne kadar ironikti.

"Bir sonraki içkini ısmarlar mısın?"

Sözcükler sağ tarafında, Sarhoş ve Sıkılmış Merkez'in görünürdeki adayından geliyordu. Kibarca gülümsedi ve başını salladı, sarhoş bir adamla mantık yürütmenin genellikle karmaşık veya uygunsuz bir yanıt anlamına geldiğini garsonluk yaparken öğrenmişti.

"Bowen ve ben arkadaşız. O aldırılmaz."

"Eğer bu doğru olsaydı, sanırım yapacağını biliyorsun." "Güzel konuşuyorsun."

Ağzını açtığı için kendini azarlayarak Bowen'ı bulmak için barı taradı ama birkaç dakika önce arka odada kaybolduğundan beri onu görmemişti. Yine de kadınlar tuvaletinin dışında duran bir grup genç kadın gözüne çarptı. İsteyeceği son şey Bowen'ın geri dönüp bu adamı kendisiyle konuşurken bulmasıydı ve yakındaki kadınlar tuvaleti yeterince güvenli ve yakın görünüyordu.

Taburesinden kaydı. "Affedersiniz."

Duvarın içine karışmaya çalışarak bir grup kadının arkasında sıraya girdi, bol çiçekli parfümleri gözlerine çarptığında gözleri hemen yaşardı. Ona birkaç kaçamak bakış gönderdiler, sonra seslerini alçaltıp daha da yakınlaştılar. Neyse ki Marco's'taki diğer herkes gibi onlar da birkaç kadeh içmiş görünüyordu. Sesleri düşündüklerinin yarısı kadar bile sessiz değildi.

Sanki Birleşik Devletler'in First Lady'si falanmış gibi buraya geliyor.

Belki, ama uzun süre başkan olamayacak.

Herkesten daha iyi olduğunu düşünüyor... Kimin daha iyi olduğunu yakında göreceğiz.

Yumuşadı. Bowen Driscoll hakkında bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim.

Nicky'm dokuzuncu sayıdan sonra her şeyin değişeceğini söylüyor.

Küçümseyerek fısıldadıkları sözleri ve bu sözlerin içerdiği imaları özümserken Sera'nın içinden inkâr gürledi. Dokuzuncu... dokuzuncu. Hogan hâlâ şehirdeyken Rush'ın üst katındaki koridorda da aynı tarihten bahsedildiğini duymuştu. Kadınların konuşmalarıyla birleşince bunun tek bir anlamı olabilirdi. Bowen ve ekibi Hogan'ın dokuz Mayıs için planladığı her neyse onun içindeydi. Noktalar birleşmiş, Bowen ve Hogan'ın neden birlikte oldukları sorusu nihayet cevaplanmıştı. Ama şimdi daha büyük, dehşet verici bir resim net bir şekilde ortaya çıkmıştı.

Bowen'ı dışarı çıkarmayı planladılar.

Titreme dizlerinde başladı ve duvara yaslanana kadar yukarı doğru hareket etti. Kalbi, kaldırımında cansız yatan canlı Bowen'ın görüntüsüyle göğsünde sıkışarak felç oldu. Duvar resimlerini çizen ve bedenini hayata döndüren eğitilmiş dövüşçü eller bir daha asla kullanılmayacaktı. Hayatının tehlikede olduğunu duyana kadar, kendini ne kadar derine batırdığını tam olarak bilmiyordu.

Hayır, bunun olmasına izin veremezdi. Kardeşini kurtaramamıştı ama bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

Kadın çantalarından birinin içinden ışıltılı pembe bir cep telefonu ona doğru parıldadı. Hızlı bir dua mırıldandı ve çaldığı için af diledi. Muhtemelen göz diktiği için de. Sonra telefonu çantadan kaptı. Onlar bir sonraki adımda hangi bara gideceklerine dair bir sohbete dalmışken, Sera sıvışıp gitti. Tıka basa dolu barda yürürken rahat bir tavır takınmaya dikkat etse de Bowen'ın her an dönebileceğini ve elini çabuk tutması gerektiğini biliyordu. Bunu yapmak bile istemiyordu.

Geri döndüğünde onu gitmiş bulursa ne yapacağını düşünüyordu, gerçi dükkândaki herkes onun gidişini izlediği için yerini bulmakta zorlanmayacaktı. Umarım Bowen'ın hayatını kurtaracak telefon görüşmesini yapmak yerine sigara içmek için dışarı çıktığını düşünürlerdi. Bu telefon görüşmesi onun soruşturmasına büyük bir darbe vurabilirdi.

Neyse ki Marco'nun evinin önündeki kaldırımı boş buldu. Gerçi uzun süre öyle kalmayacaktı, bu yüzden sınırlarını kontrol altına alması gerekiyordu. Telefonu açtığı anda her şey ortaya çıkacaktı. Amcası onun izni olmadan tam olarak ne yaptığını bilecekti. Bunun aşırı hevesli bir haçlı seferi olduğuna ikna etmeye çalışacak, hatta muhtemelen onu zorla dışarı çıkarmaya çalışacaktı.

Önemli değildi. Bowen'ın *hayatı* tehlikedeydi. Seçimi netti. Sera derin bir nefes alarak kendini toparladı ve amcasının karakoldaki masa hattını aradı. Hafta içi bir gece, geç saatlere kadar çalışıyor olacaktı, muhtemelen fazla mesai yapan herkes için Çin yemeği sipariş etmeye hazırlanıyordu.

Her zamanki gibi ilk zil sesinde cevap verdi. "Newsom."

Telefon elinde ağırlaşmıştı. "Amca. Benim." Sessizlik.

"Seraphina. Ne haltlar dönüyor?"

Ses tonunda bir tuhaflık vardı ama bunu düşünecek zamanı yoktu. "Çok fazla zamanım yok, bu yüzden öğüt vermeyi minimumda tutmaya çalış." Marco'nun girişine bir göz attığında, kaldırımda rölantide duran bir araba gözüne çarptı. Gözlerini kısarak sürücüyü seçmeye çalıştı ve Connor'ın onu izlediğini görünce şaşırdı. Elini selamlamak için otomatik olarak kaldırdı ama Connor karşılık vermedi. Connor arabasını çekip ona selam bile vermeden sokağın sonundaki köşeyi döndüğünde karnında rahatsız edici bir his yayıldı.

"Sera." Amcasının sabırsız sesi onu şimdiki zamana geri getirdi. "Colin'in doğum gününden bir *hafta* önce son dakika kişisel tatil izni alıyorsun ve haber bile vermiyorsun? Neredesin? Lanet olası bir *cevap istiyorum*."

"Bunu Colin'in doğum günü için planlamamıştım ama..." Gözlerini kapattı. "Uygun çünkü Hogan'la birlikte gizli görevdeyim." Hat cızırdadı ama amcası hiçbir şey söylemedi. Beklediği gibi bağırmadı. "Defter. Onu defterle gördüm. Kardeşimin -yeğeninin- cinayetinde parmağı olduğunu biliyoruz." Bir histeri dokunuşu ses tonunu değiştirdi. "Bu yüzden ihtiyacımız olanı almak için buradayım. Diğer herkes onun ne yaptığını unutmuş gibi görünüyor. Ben unutmadım. Ben değil-"

"Seraphina." Sesi soğuktu. "Ne kadar pervasızca davrandığının farkında mısın?"

Eve gelme emrini bekledi ama emir hiç gelmedi. *Bunu sonra düşün. Bowen'ı koru.* "Dokuz Mayıs," demek için acele etti. "Tarihin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama önemli bir şeyler oluyor. Hogan'ın etrafındaki ceset sayısının artmasını gerektirecek kadar... onu tedirgin edecek kadar. Kuzey Brooklyn'deki olağan yerlerin gözetimini artıracam." Boğazına bir yumru takıldı. "Güney Brooklyn'de de. Bazı duyumlar almanızı ya da elinizdeki düşük seviyeli muhbirleri dinlemenizi öneririm. Ayrıntıları tespit etmeye çalışıyorum."

Öfkesi hattan aşağı doğru çatırdadı. "Sen 'atla' dediğinde 'ne kadar yükseğe' diye cevap vermem mi gerekiyor? Bu departman bu kanunsuz soruşturmayı *onaylamadı* bile."

"Bowen Driscoll da bu işin içinde," diye ekledi kendini vazgeçiremeden.

"Gerçekten mi?" diye yavaşça cevap verdi.

Yine beklediği tepkiyi vermedi. "Evet."

Gülen bir çift kaldırıma dökülmüş, birbirlerini tutuyorlardı. Sera biraz daha uzaklaşarak Marco'nun evinin yanından geçen ara sokağa girdi. "Dinle, bu şartlar altında çok şey istediğimi biliyorum ama bir iyiliğe ihtiyacım var. Hiç soru sormadan kabul et. Bunu yapabilir misin?"

"Benim gibi birinden çok şey istiyorsunuz. Bu gösteri için rozetinizi alabilirim, genç bayan."

Küçümseyici sevecenlik karşısında omuzları gerildi ama buna izin vermek zorundaydı. Bowen'ın sokaklardan uzaklaştırılmasına ihtiyacı vardı ve tartışmak onun için bu sonucu sağlamayacaktı. Dahası, bu işe girerken rozetinin tehlikede olacağını biliyordu ama bunu amcasına anlatmak onun öfkesini daha da artıracaktı. "Sadece kabul et. Çok önemli olmasaydı istemezdim."

Uzun süre acı çeken bir iç çekiş onu karşıladı. "Ne oldu?"

İçini bir rahatlama kapladı. "Ayın dokuzunda öğleden sonra Bowen Driscoll'u bir şey, herhangi bir şey için al. Her ne olacaksa, o orada olamaz. Bir suikast planlıyorlar. Sadece bir gece kalmasını istiyorum. Daha fazla değil."

Sessizlik. "Ne zamandan beri suçluların geçimiyle ilgileniyorsunuz?"

Birine kandığımdan beri. "Bizim işimiz insanları korumak değil mi? Hayatının tehlikede olduğunu bildiğiniz bir adamı böyle bir duruma isteyerek gönderir miydiniz?"

Alay etti. "Sera, sen bu iş için fazla idealistsin. Tıpkı her zaman söylediğim gibi." Hattın aşağısında yüksek sesli bir çarpma sesi yankılandı. "Seni bu gece oradan çıkarmalıyım. Güvenli bir ev bulup iş *doğru dürüst* yapılana kadar seni gözlerden uzak tutmalıyım."

"Yapmazsın." Sesindeki sertlik onu bile şaşırtmıştı. "Hogan'ı çok istiyorsun ve ben de onu yakalayabilecek kadar yakınam. Ve ikimiz de bu işin şimdiye kadar bitmiş olması gerektiğini biliyoruz." Kızgınlığını geri çekti. "Ayın dokuzunda Bowen'ı alacak mısın, almayacak mısın?"

"Evet," diye karşılık verdi kısık bir ses tonuyla. "İhtiyacımız olanı getir Sera, böylece bu işi halledebiliriz. Bu tamamen alışılmışın dışında ve senin için endişeleniyorum."

"Ben yetenekli bir subayım. Lütfen bana öyle davranın." Köprüyü çimdikledi

burnundan. "Gitmem gerekiyor."

"Bir gecen daha var, Sera. *Bir gece*. İstisna yok. Aramanı bekleyeceğim."

Telefonu kapattı, içinde savaşılan duygular vardı, en sinir bozucu olanı da amcasının endişelendiğini bilmenin verdiği istenmeyen sıcaklıktı. Çok genç yaşta babasının yerini almıştı ama ona hiçbir zaman babacan bir ilgiye benzer bir şey göstermemişti. Şu anda, korku içine işlerken, bunun tadını çıkarmak istiyordu. *Vakit yok*.

Kaldırırma yanaşan bir araba düşüncelerini böldü. Araçtakilere bir bakış attıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek hızlı adımlarla Marco'nun evine doğru ilerledi. Dört adam vardı ama hiçbirini tanımıyordu. Onlara tek bir bakış, onlar arabadan çıkmadan önce içeride olması gerektiğini söylüyordu. İçlerinden biri elindeki beyzbol sopasını gösterge paneline vurdu, ona bakarken ağzı bir gülümsemeye dönüştü. Omurgasında bir endişe fısıltısı dolaştı, sezgileri ona Marco'ya sorun çıkarmaya geldiklerini ve yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu söylüyordu.

Girişe ulaşmadan, ikisi yolcu tarafından atladı ve önüne atılarak ilerlemesini engelledi. İlk fark ettiği şey yaralarıydı. Birinin gözünün altında şişmiş mor bir renk vardı. Diğerinin kolu alçıya alınmıştı. Uyarı zilleri çalmaya başladı. "Bu kadar hızlı nereye gidiyorsun, tatlı şey?"

"Affedersiniz." Üçüncü bir adam arkasından dolandı, o da sırtını duvara dayadı. "Bırakın geçeyim."

Beyzbol sopasını tutan adam onu görmezden geldi. "İçerideki pisliklerden birine mi aitsin? Bu senin için kötü şans."

Lanet olsun. Tam da korktuğu gibi, bu mahalleden değillerdi, bu da muhtemelen bir şeye misilleme yapmak için geldikleri anlamına geliyordu. O zaman aklına geldi. Bowen'ın daireye geldiği gün Wayne'le yaptığı konuşma. Daha sonra Rush'ta garsonluk yaparken ortadan kaybolması. Bu adamlar

intikam almak için buradaydılar ve şimdi onun düşüncesiz kıcı çapraz ateşte kalmıştı. Kendini nasıl idare edeceğini biliyordu ama onlardan çok fazla vardı ve hepsinin silahı vardı. Sessizce, birinin, herhangi birinin kapıdan çıkıp araya girmesi için yalvardı.

"Ben kimseye ait değilim." Bilerek geri çekildi, onların abartılı kibirlerine hitap ederken, kendisini hafife aldıklarından da emin oldu. Eğer amaçları onu o arabaya bindirmekse, vücudundaki tüm güçle onlarla savaşıacaktı. Sürprizin onun tarafında olması işe yarayacaktı. "Lütfen, bırak gideyim."

Sopayı tutan adam güldü ve kaba odunu kızın bacağının iç kısmında gezdirdi. "Oh, kesinlikle birine aitsin. Seni özleyeceğini mi sanıyorsun?"

Sopa kalçalarının tepesine ulaşmadan, kadın sopayı tokatlayarak uzaklaştırdı.

Bu girişimin işe yaramayacağını bildiği için bir kez daha geçmeye çalıştı. Mor Göz bir elini dirseğine doladı ve onu durdurdu. "Sokağın aşağısına park etmiştik ve Driscoll'le içeri girdiğini gördük. Bin şu lanet arabaya."

Arabanın içinden biri arka kapıyı iterek açtı ve bir çılgılık attı. "Mesaj gönderme sırası bizde, değil mi? İçeri gel kızım. Seni onun için sıcak tutacağım."

Onu arabaya doğru iterlerken Sera derin bir nefes aldı ve sadece göstermelik bir direniş gösterdi. Karşı koymadan geleceğine dair yanlış bir izlenime kapıldıkları anda dirseğindeki el gevşedi. İşte o zaman harekete geçti.

Beyzbol sopasını adamın elinden kaptı ve kendine değerlendirme alanı açmak için geniş bir kavis çizerek savurdu. İkisi de hazırlıksız yakalandıkları için geri sıçradı ama sopa Mor Göz'ün göğüs kafesine isabet etti. Adam iğrenç bir küfür savurdu ve tek dizinin üzerine çökerek Sera'ya diğer iki adama odaklanması için birkaç değerli saniye verdi. Kolu alçılı olan adam Sera'nın arkasından dolanarak onun dövüşme çabalarına gülüyordu

onları uzaklaştırdı. Gözünü iki adamdan da ayırmamaya çalışarak biraz geri çekildi ve ilk kimin üzerine geleceğini görmeyi bekledi. Ne yazık ki, ne kadar geri çekilirse Marco'dan o kadar uzaklaşıyordu, bu yüzden çok uzaklaşmasına izin veremezdi.

"Buna daha iyi bakmalıydı. Çok enerjik."

"Evet, çok kötü," diye tükürdü alçıdaki adam. "Gidelim kızım. Zaten sadece an meselesi."

Arabanın içinden kahkahalar yükseliyordu, sanki arabanın içindekiler arkadaşlarının onu zapt edememesine inanamıyorlardı. Bu onları gözle görülür şekilde kızdırdı. Mor Göz kendini yerden fırlattı ve doğruca ona yöneldi. Sopayı sertçe indirdi ama Mor Göz sopadan kurtuldu ve etli bir kolunu kadının beline doladı. Bir saniye bile kaybetmeden ayağını adamın ayağına indirdi ve başını geriye atarak adamın burnuna çarptı. Mor Göz'ün kolu acı dolu bir çığlıkla düşerken, diğer iki adam ona doğru yaklaştı.

"*Kaltak.*"

Sopa elinden fırlayıp birkaç metre ötede yere çarptı. Marco'dan birinin çıkması için bir kez daha dua ederek en yakındaki adama bir yumruk attı ve yumruğunun altındaki çıtırtıyı hissettiğinde tatmin oldu. Yine de iyi bir darbe indirmesini kutlamak için fazla zamanı yoktu. Bir el arkadan boğazına sarıldı ve havasını kesecek kadar sıktı. Refleks olarak parmakları eli çekmeye çalıştı ama tutamadı. Havası azaldıkça görüşü küçük noktalar halinde parlamaya başladı. Bir hamle yapmak zorundaydı. Şimdi. Sera, en fazla hasarı verebilmek için adamın vücudunun nerede durduğuna karar vermek için bir saniye bekledikten sonra vücudunu gevşetmeye hazırlandı. Onu hazırlıksız yakaladığında dönüp testislerine saldıracaktı. Üç...iki...

Parçaladı. Marco'nun evinin ön kapısı uçarak açıldı ve binanın yan tarafına çarptı. ahşabı parçalayacak kadar büyük bir güçle binaya çarptı. Sera, kararan gözlerinin arasından Bowen'inki de dâhil olmak üzere birkaç adamın silüetini seçebildi; Bowen'ın vahşi, kulakları yırtan inkâr çığlığı etrafındaki havayı kirletmeden önce. Bu

Onu boğan adamı yeterince ürküttü ve basıncı azaltarak ciğerlerine değerli oksijeni çekmesine izin verdi. Dizleri betonla buluşmadan hemen önce kendini yakaladı ama rahatlaması yerini hızla dehşete bıraktı. Her iki mürettebattan da peş peşe silahlar çekildi. Bowen uzanmış elinde bir tane tutuyordu. Sera hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu, kaçınılmaz silah sesleri mi yoksa Bowen'ın yüz ifadesi mi? Onu zar zor tanıyordu. Hayatında hiç bu kadar cinayet işleyebilecek birini görmemişti, vücudu gerilmiş, gözbebekleri büyümüştü. Etraftaki herkes de bunu hissetmişti. Her bir göz tepki vermesini bekliyordu.

Hayır. Sera adaletsizlikten yakınmak istiyordu. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordu ve bu süreçte onu pekâlâ cinayet işleyebileceği bir duruma sokmuştu. Onun önünde, gizli bir polis. *Bunun olmasına izin verme.* "Bowen," diye fısıldadı, ona doğru tereddütlü bir adım atarak.

Perili bakışları onun irkilmesine neden oldu. Adamın yüzündeki duygusal savaşı görebiliyordu. Parmağı tetikte, onu tutan adama ateş etmek istediği belliydi. Tek kelime etmeden dikkatini ondan ayırdı ve başını sallayarak onu esir alan adamı işaret etti. "Hiçbir yere gitmiyor."

Sera onun emrinin soğukluğu altında titredi. O izlerken, Bowen'ın arkasındaki adam grubu arabaya yaklaştı ve silahlarını davetsiz misafirlere doğrulttu. Bowen'ın adamlarından ikisi silahlarını indirerek onu yakalayan kişiyi yere yatırdı. Arkadaşları çaresizce izliyor, silahlarını indirip arkadaşlarına yardım edemiyorlardı, yoksa vurulma riskiyle karşı karşıya kalacaklardı. Sonunda içlerinden biri küfrederek silahını kot pantolonunun kemerine soktu, diğerleri de hemen onu takip etti. Arabaya geri döndüler ve kaldırımdan uzaklaşırken arkadaşlarını arkalarında bıraktılar.

Bowen çenesini ekibindeki iki adama doğru salladı. "Onları takip edin. Bu iş bu gece bitiyor."

Onlar Bowen'ın emirlerini yerine getirmek için koşarken, o öne doğru yürüdü.

Neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi sopayı yerden aldı ve geride kalan adama doğru gitti. Düzinelerce müşteri bu olaya tanık olmak için Marco's'tan dışarı taşmıştı ve Bowen'ın sopayı avucuna vuruşunu büyük bir sessizlik içinde izliyorlardı. Her vuruş Sera'ya fiziksel bir darbe gibi geliyordu, umutsuzca kollarını ona dolamak ve durması için yalvarmak istiyordu ama kıpırdıyamıyordu. Bu adam, Bowen'ın bu donmuş, öfke dolu versiyonu... onu tanımıyordu.

Elindeki sopayı döndürerek tam geride kalan mürettebat üyesinin üzerinde durdu. Bakışları kısa ve ağır bir an için onunkilerle buluştu, sonra sopayı kaldırdı ve kadının nefesini kesip geriye sıçramasına neden olacak bir güçle indirdi. Kalbi kontrolden çıktı, nefesi kulaklarında sığlaştı. Verdiği kararın neden olduğu ölümü izlemekten, görmekten dehşete düşmüştü.

Sopa adamın başının yanındaki kaldırırma çarparak her yöne tahta parçaları fırlattı. Kalabalığın bazı üyeleri rahatlamış, bazıları ise hayal kırıklığına uğramıştı. Şükran duygusu içini kaplasa da ikinci tepki onu hasta etti. Bunu o yapmamıştı.

Şaşırtıcı rahatlaması kısa sürdü. Bowen çömeldi ve sinmiş adamın gözlerinin içine baktı. "*Sen* ölü bir adamsın." Yavaşça ve kararlı bir şekilde ayağa kalktı ve ona elini uzattı, tutmaması için ona meydan okurcasına bir tavır takındı. Boğazındaki sert yumruyu yuttu ve parmaklarını adamın serin avucuna doğru kaydırды, adamın alçak hırıltısını duyduğunda elini geri çekme dürtüsüne direndi. Bir saniye önce iki ayağı da yere basıyordu, bir saniye sonra adam onu kollarına alıp arabasına doğru götürüyordu. Onu yolcu koltuğuna oturtup kapıyı kapatırken gözlerinin içine bakması için zihinsel olarak ona yalvardı. Kapalı camdan adamın adamlarına bağırdığını duydu, sözleri göğsüne kaya gibi düşüyordu.

"Onu nereye götüreceğinizi biliyorsunuz. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Verdiği emir, oraya vardığında ne olacağına dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Yaptığı şey için adamı öldürmeyi planlıyordu.

Sera o anda onu durdurmak için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin etti.

OceanofPDF.com

ON ALTINCI BÖLÜM

Hayatında iki kez korkmuştu.

İlk seferinde babası Ruby'ye silah doğrultmuştu. Kolu yeni kırılmış bir halde yerde yatıyordu, kız kardeşiyle kurşunun arasına giremeyecek kadar uzaktaydı. Bulunduğu yerden, kızın yüz hatlarının, kendisinininkine çok benzeyen yüz hatlarının değişmesini izlemişti. Kendi ölümünü o kadar bariz bir şekilde kabullenmişti ki, hafızasına kazınmaması için neredeyse gözlerini kaçıracaktı ama bir şekilde kendini izlemeye devam etmeye zorladı. Bir şekilde bu onun yalnız ölmediği anlamına gelecekti. *Çok adaletsiz, diye* düşündüğünü hatırlıyordu. Yaşadıkları kıl payı kazalardan sonra, dövüşme şansı bile bulamayacaktı. Tüm bunlar, tüm bu bireysel felaketler, zihninde bir saniye içinde gerçekleşti. Hayatının en uzun saniyesi.

Bu geceye kadar.

Korku duygusundan nefret ediyordu. Damarlarında yaşayan bir şey gibi sürünüyor, onu kapatmaya çalışıyordu. Kendini korumak için, korkunun kendisini yakıcı, iltihaplı öfke dışında her şeye kapatmasına izin verdi. Onu hoş karşıladı. Rahatlamasına izin verdi ve ona odaklandı. Sera'nın boğulduğu, ayaklarının havada sallandığı, ellerinin boynunu tırmaladığı görüntüsünü engelleyecek herhangi bir şey. Eğer bunun üzerinde durmasına izin verirse, yüzde yüz kesinlikle dünyasının yıkılacağını biliyordu.

Öfkenin birkaç farklı şekli vardı, bunlardan ilki kendisine yönelikti. Araştırmasını ilerletmek için her fırsatı değerlendireceğini bile bile onu yalnız bırakmamalıydı. Bu kötü bir karardı ve

Neredeyse bunun bedelini olabilecek en kötü şekilde ödüyordu. Kaybetmek-
Hayır. Bunu düşünme. Odaklan.

Öfke. *Sera'ya duyduğu* öfke. Bunu hissetmesine izin verirse, belki arabayı kenara çekip onu kucağına alma ihtiyacıyla savaşılabildi. Onu sallamak. Saçlarını koklayabilirdi. Ona ne kadar çılgın, aptal, çıldırtıcı, güzel bir kız olduğunu söyleyebilirdi. Ona bağırabilirdi. Öp onu. Salla onu. İçindeki buz kütlesi eriyene ve titremeyi bırakana kadar ona sarılmasını isteyin.

Yine de kendine izin vermedi. Öfkesini saklaması, onu değerli bir hediye gibi elinde tutması hayati önem taşıyordu. Kız ona her dokunduğunda, karanlık benliğinin kontrolünü kaybediyordu. O benlik ki bu gece nihayet ortaya çıkmıştı, hem de şerefsizler çetesinin hoşuna gidecek şekilde. Wayne bile onun şiddet ve intikam vaat ettiğini görünce kendini beğenmiş bir şekilde memnun olmuştu. Bowen yarın adama istediğini verdiğine pişman olabilirdi ama bu gece umurunda bile değildi. Bu sıcak, pompalanan öfkenin bir çıkışa ihtiyacı vardı ve Sera'ya ellerini koyan adamın üzerine salınacaktı.

Restorandan çıkarken gördüklerini hatırlayınca direksiyonu sıkıca kavradı ve arabanın savrulmasına neden oldu. Yanındaki koltukta oturan Sera'nın eli boğazına gitti. İşte o zaman kırmızı izleri fark etti. Nefes borusunun hemen üzerinde beş parmak izi vardı ve bu izleri bırakabilmek için uzunca bir süre Sera'nın boğazını sıkmış olmalıydılar. Onlara baktı, öfkesini körüklemelerine izin verdi, dikkatini çekmeye çalışan kahverengi gözleri görmezden geldi. Eğer onun gözlerine bakarsa, bunu bir daha yapma şansını neredeyse kaybettiğini bile bile, kendini kaybedecekti. *Kendini* kaybederdi. Bir saat sürmüş gibi gelen ama gerçekte sadece üç dakika süren bir yolculuktan sonra binasının önünde durdu. Arabanın etrafında Connor'ın arabasını aramak için bir an durdu ama onu göremedi.

Kahretsin, çok fazla tehdit vardı. Zarar görebileceği çok fazla yol vardı. Bu gece işini halleder halletmez, bu saçmalığa bir son verecekti. Ya polisler yarın gelip onu Brooklyn'den çıkaracaktı ya da o

onu kendisi çıkaracaktı. Kız onunla her adımda mücadele ederken bunu nasıl başaracağını bilmiyordu ama başaracaktı. Onu götürdüklerinde bir daha göremeyeceğini anlayınca midesine bir acı saplandı. Tanrım, onu elinde tutmak istiyordu. İkisini de dairesine kilitlemek ve belki kilise dışında hiç çıkmamak istiyordu. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmak istiyordu. Ama bu aptal fantezinin asla gerçekleşmeyeceğini biliyordu. Gerçekleşmezdi, çünkü onlar kimlerdi ve lanet olası geri sayım saati başlarının üzerinde geziniyordu. Bunu gerçekleştirmeye çalışmak bencillik olurdu ve onun ölümüne neden olabilirdi.

Sera'ya doğrudan bakmamaya dikkat ederek yolcu koltuğundan inmesine yardım etti ve onu binaya doğru itti. Bir dakikadan kısa bir süre içinde dairesine girmişlerdi, dört duvar arasında güvendeydiler ama Sera sakin olma hissini reddetti. Konsantrasyonunu tek bir huni şeklinde daraltırsa, iyi olduğuna emin olmak için ona dokunmadan oradan çıkabilirdi. Bunun olmasına izin verirse, durup duramayacağını bilmiyordu.

Onu kilitli kapının hemen içinde bırakarak dairenin etrafında uçu ve kimsenin içeri girip girmediğini kontrol etti. Kadının bakışları tüm bu süre boyunca onun üzerindeydi. Onu kendine çekti, içinde kendini kaybetmeye teşvik etti ama o bunu kesinlikle reddetti. Dairenin her santimetrekaresini kontrol ettikten sonra onun koluna girdi ve yatak odasına götürdü. Onu izlemek, özel alanına vereceği tepkiyi ölçmek istiyordu. Bunun yerine, dolabına gitti ve kasasının şifresini girebilmek için çömeldi. "Silah kullanmayı biliyor musun?" diye sordu, sesindeki iğneleyiciliği saklamaya çalışarak. Elbette biliyordu ama yalan söylemesini istiyordu. İstiyordu ki ateşine benzin dökmek. Kadının bir aldatmacası daha işe yarayabilirdi.

"Evet."

Glock'unu kasadan çıkarırken eli dondu, göğsünde sıcak ve istenmeyen bir şey genişledi. Bu tek doğru kelime onun yalan söyleme arzusunu bastırdı. *Bana her şeyi anlat, bebeğim. Lütfen, hayır.*

daha fazla saklanmak. "Gerçekten mi? Nasıl olduğunu anlatmak ister misin?" "Bowen, lütfen. Sadece bana bakar mısın?"

Onun arkasında durduğunu hissedebiliyordu. "Ben dönene kadar bu odada kalacaksın, kapı kilitli olacak. Benim dışımda içeri girmeye çalışan olursa, onu vuracaksın Sera. Bana anladığını söyle. Bu sefer *dinleyeceğini* söyle."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalktığında, kadın tamamen çok yakındaydı. Yakalamak için yeterince yakın. Tatmak için. Yatağı sadece birkaç adım ötedeydi, örtüler hâlâ buruşuktu ve sabahtan beri yapılmamıştı. Yatağının arkasındaki duvarda ölüm ve yıkımı tasvir eden duvar resmi onun vücudunun ana hatlarını çiziyor, etrafında ne kadar büyük bir tehlike olduğunu gözler önüne seriyordu. Onun tehlikesi. Onun dünyası.

Bowen bakışlarını kızın başının üzerinde sabit tutmuş, olmayan görünmez bir noktaya hayranlık duyuyormuş gibi yapıyordu. "Bir cevap bekliyorum." Onun derin nefes alışını duydu. Kadın yaklaştı ve içindeki her şey kasıldı. "*Yapma.*" Ne yapmayayım? Ondan ne yapmamasını istediği hakkında hiçbir fikri yoktu, sadece bunun onu kıracağını biliyordu.

Belli ki onun isteğini görmezden gelmeye karar vererek, elini göğsüne koydu ve hemen tepeden tırnağa titremesine neden oldu. Elleri göğsünde, boynunda ve saçlarında gezinirken gözlerini savunmacı bir şekilde kapattı. Tanrım, onun ayaklarına kapanmak istiyordu. Çılgınca, karanlıkta öfkesini aradı ve onu bir can simidi gibi kavradı.

Dudaklarını adamın boynuna dayadığında, o can simidi adamın ellerinden kopup gitti. "Lütfen, beni bırakma. Lütfen kal." Konuşamayan adam başını salladı ama bu sadece dudaklarının boynunun sıcak derisi boyunca sürüklenmesine neden oldu. Durduramadan bir inilti onu terk etti. Kızın sesini duydukça bağımsız kalma savaşı da zayıflıyordu. "Korkuyorum. Benimle kal."

Hayır. Tanrım. Adamın inşa ettiği güçlendirilmiş çelik bariyeri yıkabilecek tek şeyi söylemişti. O anda, bariyeri ayakta tutan tek şey onunla oynuyor olma ihtimaliydi. Gerçekten korkmuş muydu yoksa sadece

kalmasını mı istiyordu? Sonunda onun yüzüne bakma hatasını yaptı.

bağımlılık yapan kahverengi gözleri ve duvarında onarılamaz çatlaklar oluştuğunu hissetti. Korku. O korkmuştu. Bunun kabul edilmesiyle birlikte koruma ihtiyacı da doğdu. Korkuyu silmek için. Kendini tutmaya, bu gece ne yapılması gerektiğini hatırlamaya çalıştı. İntikam. İntikam. Korkudan sorumlu olan adamları cezalandırması gerekiyordu.

Dudakları onunkilerin üzerinde bir, iki kez gezindi. Saçlarına doladığı elini çözdü, vücudundan aşağı inmesine ve kemer tokasında oyalanmasına izin verdi. Vücudu gerginlikten, istemeye hakkı olmayan bir şeyin beklentisinden kopmaya hazır hissediyordu.

"*Gitmem gerek, Sera.*"

Nefesi dudaklarının arasından hızla geçti. "Nereye gidiyorsun?"

"Nereye gittiğimi biliyorsun. Söyletme bana." Hay *sikeyim*. Gözleri ıslaktı. Bu onu çıplak bıraktı. Uzakta tuttuğu duygular dört bir yandan hücum etti ve bir adım geri çekildi, kararlılığını bulmak için derinlere uzandı ve boş çıktı. Hayal kırıklığı, daha önce hissettiği çaresizlikle iç içe geçmiş bir şekilde onun yerini aldı. "Sana ne olmuş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?" Bağıırıyordu ama umursayacak iradeyi kendinde bulamıyordu. "Ya sana zamanında ulaşamasaydım? Bir dakika daha geç kalsaydım, Sera. *Lanet olası bir dakika!*"

"Biliyorum, ben-"

"Sen *gitmiş olurdun*. Nereye bakacağımı bilemezdim. Seni bulduğumda-" Korkunç görüntüleri kelimelere dökemediği için sözünü kesti. "Kahretsin, sana çok kızgıyım. Çok *kızgıyım* ama tek düşünebildiğim seni yanlamasına becermeye ne kadar ihtiyacım olduğu."

Bunu yüksek sesle itiraf etmek kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu. Sanki bastırılmış ihtiyacını dile getirerek onu elde etmeyi kaçınılmaz hale getirmişti. Bu olmamalıydı, *olamazdı*, içinde bir çıkış yolu arayan bu kadar kaos varken olmazdı. Ancak onun sırttan ifadesi, nemli, pembe dudaklarının ayrılması, büyüyen acıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ne de

Her hareketinde cinsel niyeti açıkça belli olan kadının yaklaşması işe yaradı mı?

"Tanıştığımız ilk gece, bakirelerle takılmadığını söylemiştin."

Daha önce onun küfrettiğini hiç duymamıştı ve bu küçük bozulma onu tahrik etmemeliydi ama etti. Onunla tanıştığundan beri yaptığı tüm direnişler, sıcak, kabaran bir arzunun acı verici bir şekilde birikmesine neden olmuştu ve seksi ağzından çıkan "sikiş" kelimesini duymak, tam da bunu yapmak istemesine neden oldu. *Hayır, yapamazsın. Yapma bunu.* "Bunu söyledim bebeğim. Ve ciddiymdim."

Parmaklarını elbisesinin eteklerinden kıvrıp başının üzerine çektiğinde, iki parça kumaşla örtülü tatlı, esnek vücudu ortaya çıktığında, içindeki tüm özdenetim zerresi yok oldu. "Güzel, Bowen. O zaman dalga geçmeyi bırakalım."

Sera kendini cesur hissetti.

Bowen'ın bakışları onun üzerinde geziniyor, kalçalarının üst kısımlarında, bacaklarının arasında birleştikleri yerde duruyordu. Göğsü hızlanan nefeslerle inip kalkıyor, elleri iki yanında yumruk olup sallanıyordu. Elmacık kemiklerinde beliren renk onu ateşli gösteriyordu. Onu neredeyse yakalamıştı. Bu, onun gitmesini ve pişman olacağı bir şey yapmasını engellemek, onu kendinden kurtarmak için umutsuz bir girişim olarak başlamış olsa da, yoğun bir fiziksel ihtiyaca dönüşmüştü. Onunla birleşme, son bir şekilde bağlanma ihtiyacı. Başından beri hedefledikleri yere ulaşmak için.

Kan dolaşımında uğuldayan kararlılıkla sütyenini çözdü ve yere bıraktı. Adamın ağzı, kadının açıkta kalan göğüslerini yutarcasına seyrederken çalıştı; dişleri alt dudağına gömülüp hırıltılı, erkeksi bir inilti çıkardı.

"Ah, Tanrım. Seni ateşli kız." Kot pantolonunun üzerinden kendini kavradı. "Bunu görmek hoşuna gidiyor mu? Sahip olamayacağım bir şeye takıntılı olduğumu bilmek hoşuna gidiyor mu?"

Daha da yaklaştı, ellerini gömleğinin altından geçirdi ve

Tırnaklarını onun çıkıntılı karnında gezdirdi. Kasları parmaklarının altında kasıldı ve kendini güçlü hissetmesini sağladı. Bu çarpıcı güzellikteki adam mucizevi bir şekilde ona karşı koyamıyordu. Tanrım, karşı koymasını istemiyordu. Başladığı şeyin kaçınılmazlığı, vücudundaki her nabız noktasının, çoğunlukla bacaklarının arasında yoğunlaşan, çekiçle vurulmasına neden oldu. "Sana ne yaptığımı bilmek hoşuma gidiyor çünkü diğer yarısı doğru değil." Elini avuçlamak için indirdi ve onun kot pantolonunun üzerinden gerilen uyarılmasını sıktı. "Bana sahip olabilirsin. Şimdi."

Sanki dokunuşunu yok etmek istermiş gibi eli onunkini örtmek için havalandı. Bunun yerine, elini sıkıca tuttu ve sıkmasına yardım etti, sesi ondan başka kimseye anlam ifade etmeyen kelimelerle derinleşti. "Güzel, ah, bu çok iyi. Şimdi aşağı yukarı ovala. *Evet*. Böyle yap bebeğim. Çok fena acıyorsun, değil mi? O kaygan amına sokmak istiyorum, Sera, ama yapamam. *Yapamıyorum*."

Kendini bu kadar kontrolden çıkmış hissederken nasıl hâlâ bunu durdurmaya çalışabilirdi? Vücudu, akıl sağlığını çalan sürekli ısı dalgalanmalarıyla titriyordu. Bunu inkâr etmeye çalışmak, geçmişindeki tüm karanlık eylemlerden daha canice görünüyordu. Eylemlerinin sonuçlarının canı cehenneme. Bir kez olsun umurunda değildi. Sadece *ona* ihtiyacı vardı. Belli ki onun da ona ihtiyacı vardı.

"Neden yapamıyorsun?" Ayak parmaklarının ucuna kalktı ve bir öpücük için onun hevesli ağzını yaladı, kemerini çözüp kot pantolonunun fermuarını açarken onun dikkatini dağıttı. "Söyle bana."

Kızın eli adamın ereksiyonunu buldu ve sıkıca kavrayarak dudaklarından aç bir hırıltı çıkmasına neden oldu. Neredeyse öfkeyle, yüzünü ellerinin arasına aldı, yayılan yoğunluğu nefesini çaldı. "Bunun beni düzgün tutan son şey olduğunu göremiyor musun? Bu *tek şey* dışında zerre kadar onurum yok. Elimde kalan tek şey seni dokunulmamış bırakmak. Sana verebileceğim tek şey." Onu nazıkçe sarstı. "Benden daha iyisini yap."

Boğazından bir hıçkırık koptu. Göğsü çatlamak üzereydi.

acıyan kalbini dışarı atmak için açtı. Bir yanı bunun olmasını diledi, böylece onun sözlerinin neden olduğu keskin ve acı verici hasarı hissetmeyecekti. Onun kendini değersiz hissetmeye devam etmesine izin veremezdi. Bu yanlış kanıya dayanamazdı. O tanıdık *düzeltilme* ihtiyacı yüzeye çıktı ve ona karşı hissettiği duygularla çok daha güçlü hale geldi. Duyguları ona akın ediyor, her köşeye ulaşıyor ve kök salıyordu.

Onun arzusunu avuçlarında hissedebiliyor, titreyen her nefeste duyabiliyordu. Kontrolünü sarsmak için fazla bir şey gerekmeyecekti. Bir başka yakıcı öpücük için yukarı iterken eli onu okşamaya başladı. Ama bu sefer sonlandırmadı. Dili onunkiyle boğuşuyor, ondan gelen her acı sesinin tadını çıkarıyordu. Öpücüğün kontrolünü ele geçirdiğinde zafer onu sersemletti. Ağzı onunkini sert, ıslak öpücüklerle cezalandırırken bir eli saçlarına gömüldü. Diğer elini poposuna götürdü, iç çamaşırının pamuğunun içine girerek avuçladı ve yoğurdu. Kalçalarının arasında aralıksız bir nabız atıyor, nem yayılıyor, ısınıyordu.

Adam hava almak için geri çekildiğinde, kız onun çılgınca yüz ifadesini bir anlığına görebildi, sonra tekrar daldı ve onu bir adım geri attıracak kadar güçlü bir şekilde öptü. Adam onun yatağa doğru ilerleyişini takip edip ağzına saldırmaktan asla vazgeçmeyince rahatlayarak ivmeyi devam ettirdi. Geriye kalan azıcık beyin gücünü kullanarak Sera kot pantolonu adamın kalçalarından aşağı itti, adam pantolonu çıkardığında heyecandan içi içine sığmıyordu.

Adamın gömleğini başından sıyrmasını izlemek için yatağa geri döndü. Bu hareket adamın saçlarını diken diken etmiş, akıllara durgunluk verecek kadar seksi bir etki yaratmıştı; zonklamayı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırmak zorunda kalmıştı. Adamdan öylesine büyük bir tehlike yayılıyordu ki, duayı bir kenara itmeden önce aklına istemsizce bir Meryem Ana duası geldi. Burada buna yer yoktu. Bu muhteşem adam sanki tam olarak nereden başlayacağına karar veriyormuş gibi ona bakarken olmazdı.

Adam sert bir küfürle üzerine düştüğünde, kalçalarını kalçalarının arasına sıkıştırıp tekrar ağzını bulduğunda ona daha yeni uzanmıştı. "Geçen seferki gibi, tamam mı?" Brooklyn aksanı daha da kalınlaşmıştı. "Ben senin daracık amını sikiyormuşum gibi yapacağım, sen de o bembeyaz külotunun içine boşalacaksın. Hazır mısın, bebeğim?"

"Hayır." Kelime dudaklarından döküldü. Eğer bunu kendi yöntemiyle yapmaya başlarsa, kadın kaybolacaktı. Onun içinde olması gerekiyordu. Onun hakkında hissettikleri, daha azını bir sahtekârlık gibi hissettiriyordu. Onlara layık olmayan bir şey. Bowen ona baktı, alnında ter lekeleri vardı, sanki onun frene bastığına inanamıyormuş gibiydi, ama kadın uzanıp külotunu çıkarmaya başlayınca farkına vardı.

"Ah, lütfen. Hadi tatlım, yapma-" Ereksiyonunun uzunluğu kadının çıplak göbeğine değdiğinde dudaklarından vahşi bir haykırış yükseldi. Sanki başka şansı yokmuş gibi kalçalarını oynatarak kendini daha da yaklaştırdı. "Tanrım. Yüce Tanrım. Çok ıslanıyorsun. Hepsi benim için. Değil mi, Sera? Söyle."

"Hepsi senin için." Onun teslim olmak üzere olduğunu hissederek elleriyle kıcını buldu ve onu daha da yaklaştırdı, sürtünme ikisinin de haykırmasına neden oldu. "Her şeyim senin için. Bana sahip ol, Bowen."

Güçlü kolları kadının iki yanında titriyor, omuzlarında ter damlaları oluşuyordu. "Lütfen," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından. "Dayanamıyorum. Seni çok fena becermek istiyorum. Çok sert."

"Evet." Bacaklarını adamın beline doladı ve onu kendine yaklaştırmak için tüm gücünü kullandı. "Bunu yapmanı istiyorum."

Nemli alınlarını birbirine bastırdı, sıcak nefesi yüzünü yelpazeledi. "Seni incitme fikri beni deli ediyor," dedi sert bir fısıltıyla. "Bu gece zaten içimde biraz fazla çılgınlık var. Sakin olabileceğimi sanmıyorum. Yapamayacağımı biliyorum."

"Bowen." Parmakları onun saçlarının arasından geçti. "Hayır diyerek beni daha çok incitiyorsun."

Gözlerindeki parıltı bunu duymaktan hoşlanmadığını gösteriyordu. Muhtemelen nefret ediyordu. Adamın kafasının içinde dönen çarkları görebildiği bir süre geçti. Sonra onu bir kez sertçe öptü ve pozisyonlarını değiştirdi. Kadın sırtüstü yatarken adamın beline sarıldı ve o güne kadar tanıdığı en nefes kesici yakışıklı, delicesine karmaşık adama baktı. Elmacık kemikleri renkliydi, arduvaz rengi gözleri şehvetle parlıyordu.

"Bu şekilde olmak zorunda, Sera. Aksi takdirde ayak bileklerini boynuma geçirip ben seni döverken çığlık atacaksın." Dişleri alt dudağına battı. "Ve işte böyle başlayacak. Boşaldığımı hissettiğimde kendimi tutacağım. Seni ellerinin ve dizlerinin üzerine çevirip her şeye baştan başlayacağım." Ellerini göğüs kafesinde gezdirerek göğüslerini kavradı. "Bir daha düşündüm de, belki bu hoşuna giderdi. Katolik kızlar zaten diz çökerek çok zaman geçiriyorlar, değil mi?"

Vay canına. Neden alınmamıştı? Neden adamın alayları onu daha da ateşlendiriyordu? İki elini adamın omuzlarına koydu ve kalın ereksiyonunu yukarı kaydırды, sonra kalçalarının küçük kıvranma hareketleriyle aşağıya doğru indi. Keskin küfürleri ve hızlı nefes alışları hoşuna gittiğini gösteriyordu, bu yüzden tekrar yaptı. "Sanırım bu şekilde hoşuma gidiyor, aslında," diye nefesini tuttu.

Kızın saçlarını avuçlarının arasına aldı ve onu göğsüne doğru çekerek ağzını parçaladı. "Seni becermediğimde canının yandığını tekrar söyle. Bunu benim için iyi yap, Sera."

"Acıyor." Göğüslerini adamın kaslı üst bedenine sürttü. "Bu acıtıyor."

Bowen onları yatağa doğru itti ve iki eliyle ferforje yatak başlığını kavradı. "Bana alışman için olabildiğince uzun süre hareketsiz kalacağım. Ama... ah, bebeğim, ona sertçe binmen için çıldıracağım. Olabildiğince hareket etmeye çalış, tamam mı?" Elleri beyaz boğumlu bir tutuşla esnedi ve sıkılaştı. "Bundan sonra geri dönüş yok. Emin misin?"

"Evet. Bunu istiyorum Bowen. Seni."

Gözleri yanıyordu. "Ben de geri dönemem, Sera. Sana sahip olduktan sonra olmaz."

Parmak uçlarını adamın çıplak vücudunda gezdirdi. Onun tepkisini izleyerek, sertliğini ellerine aldı ve kaygan temasla inleyerek onu bacaklarının arasına yönlendirdi.

"Bekle." Şiddetli bir acı çekiyormuş gibi görünerek çenesini komodine doğru salladı. "Prezervatif. Çekmecede. *Tanrım*, lütfen acele et."

Korunmayı aklına bile getirmedeği için sessizce kendini azarlayarak Bowen'ın üzerine eğildi ve çekmeceyi açtı, ona dokunmaya geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Bir folyo paketi çıkarırken, Bowen'ın dili, sertçe ağzına almadan önce meme ucunun üzerinde baştan çıkarıcı bir şekilde döndü. O kadar derine çekti ki, kadın haykırdı ve neredeyse yere yığılıyordu. Elleri denge için yatak başlığına doğru uçtu, hisler vücudunda roket etkisi yarattı. Uyluklarının arasında, adamın kalın ve kocaman bir şekilde girişine bastırıldığını hissedebiliyordu.

"Ver onu." Prezervatifi kadının elinden kaptı ve dişleriyle yırtarak açtı. Tek bir yumuşak hareketle yuvarlarken bakışları onunkileri yaktı. "Ölmeden önce beni içine alalım. Kulağa nasıl geliyor?"

Titreyerek başını salladı. "Güzel."

Bowen'ın elleri tekrar yatak başlığındaki ölümcül tutuşlarına geri döndü ve kadın onu bir kez daha avuçlarının arasına aldı. Onu bir, iki kez sıkarken çenesi gevşedi. "Beni klitorisine sürt bebeğim. O nokta benim, değil mi? Dokunmak için beni kullan."

Onun talimatlarını uygularken kalçaları titriyor, sık nefesler kulaklarında yankılanıyordu. Boşluğun karnına yerleşmesi sadece birkaç saniye sürdü. Her zaman onunla yaşadığı o doldurulma ihtiyacı. "Yapamam... İstiyorum-"

"Ne istediğini biliyorum. Al onu."

Mümkün olduğunca yakınına ihtiyacım var. Her şeyine ihtiyacı vardı. Kendine bir saniye bile zaman tanımadan, başını girişinden içeri itti.

ve sert bir itmeyle yere düştü. Bir acı dalgası içinde yankılandı ve çığlık atmasına neden oldu.

"S.KTİR." Bowen başını yastığa yasladı, boyun ve kol kasları gerildi. Elleriyle yatak başlığını duvara vurdu, birkaç derin nefes çekerken burun delikleri açıldı. "*Tanrım*, Sera," diye homurdandı. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

"Hmm." Onun sorusuna cevap vermeye çalıştı ama tek odak noktası acının giderek azalmasıydı. En kötüsü donuklaşmaya başlıyordu, geride sadece onun içindeki baskıyı, bu hissi test etme ihtiyacını bırakıyordu. Yavaşça kalçalarını çevirdi, klitorisi adamın ereksiyonunun tabanını sıyırdığında nefesi kesildi. Zevk sinir uçlarında cızırdadı. "Oh, Tanrım. Sanırım artık hareket edebilirim."

"Aferin kızıma." Dudaklarından alçak, ilkel bir inilti koptu. "Nerede iyi hissettirdiğini bul ve ben de senin için daha iyi hale getirmenin bir yolunu bulayım. Bana güveniyor musun?"

"Evet." Öne doğru eğilip ellerini başının iki yanına dayadığında, rahatsızlığı daha da arttı. Dudakları Bowen'ınkilerin hemen üzerinde gezinirken, kalçalarını yukarı ve geri salladı, vücutlarının birleştiğı yere süründü. Başlangıçta iyi hissettirdi... sonra *harika hissettirmeye* başladı. Hassas etini Bowen'ınkine karşı işleyip mükemmel açığı buldukça, baskı hareketlerini engelleyen bir şey olmaktan çıktı. Bowen onun altında, ağır göz kapaklarının altından onu izliyordu, vücudu yatak başlığını tutma çabasıyla esniyordu. Parçalanmaya hazır görünüyordu ve açıklanamaz bir nedenden ötürü bu onu daha da tahrik etti. Onu paramparça etmek istiyordu. Birlikte parçalanmalarını istiyordu. Ellerini onun göğsüne koydu ve hızını artırdı, bir dakika kalçalarını salladı ve bir sonraki dakika yavaşça daire çizdi.

"Siktir. Sana dokunmalıyım." Bir eli yatak başlığını bırakıp kızın poposunu kavradı ve onu daha hızlı hareket etmeye teşvik etti. Diğer eliyle de kıvranan bedenlerinin arasına uzanarak başparmağıyla klitorisini okşadı. Kadın

Karnında bir sıkışma başladığında haykırdı, aşağıya doğru ilerledi, uyluklarını ve aralarındaki aniden ihtiyaç duyulan yeri kuşattı. "Durma, Sera. Onu bana ver. *Teslim ol.*"

İçgüdülerini onu ele geçirdi ve bu acının nerede bittiğini bulmayı kendine görev edindi. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu, kendi başına bulduğu tüm zevklerden daha güçlüydü. Serbest kalmanın eşiğinde asılı kalmıştı ama aniden bu adımı atma konusunda kararsız hissetti. Bu onun içinde bir şeyleri değiştirecekti. Bunu tam bir kesinlikle hissedebiliyordu ama inkâr da edemiyordu. Kafa karışıklığı bir inilti şeklinde kaçtı.

Bowen sanki kaotik düşünceleri tarafından itilmiş gibi oturur pozisyona geçti. Adamın ağzı sert bir öpücük için onunkini buldu, arkasındaki sert el onu yavaşlamaya zorladı. "Hey, bana bak. Nereye gittiğini bilmiyorum ama buraya geri dön. *Hemen.* Beni aklımdan çıkarıp sonra da ortadan kaybolamazsın. Seni tekmeleyerek ve çılgılık atarak geri sürükleyeceğim."

Adamın sıcaklığını üzerinde hissetmek, ağzının bu kadar yakın olması ona güven verdi ve beraberinde yeni bir ateş getirdi. Onunla konuşma şekli bile kendine güvenini artırdı ve bir kez daha kalçalarını yuvarlamaya başladı, tekrar sınırı bulmak için çaresizdi. Adamın cevap niteliğindeki iniltisi kan dolaşımında cızırdadı.

"Seni çıldırtıyor muyum?" diye fısıldadı.

"Bunu duymak hoşuna gidiyor, değil mi?" Alt dudağını ısırды ve çekiştirdi. "Senin üzerinde ne kadar berbat olduğumu bilmek seni azdırıyor mu? Bu amcığın üzerinde?"

Kalçaları kendi isteğiyle daha hızlı pompaladı. "Evet."

Bowen onun saçlarını avucunun içine aldı ve kulağına doğru konuşabilmek için onu kendine doğru çekti, sıcak nefesi boynundan aşağı bir ürperti gönderdi. "Bakire gibi sevişmiyorsun, Sera. Dizlerinin üzerine de bir bakire gibi çökmüyorsun." Hafifçe geriye yaslandı ve Sera'nın başını döndüren yeni bir açıyla içine girdi. İfadesi saf bir şehvetti, Sera'nın duyduğu türden iğrenç bir şehvet.

can attığını fark etmemişti. "Eğer sikimin içinde boğuluyor olmasaydın, buna inanmazdım. Sen doğal mısın, bebeğim? Küçük, sıkı bir doğal?"

Yüksek sesle inledi ve başının geriye düşmesine izin verdi. Rahatlama ihtiyacı geri geldi, zihni Bowen ve onun bunu sağlayabileceği vaadi dışında boş kaldı. Sırtını dikleştirdi ve uyluklarını genişletti, kaygan, sert uzunluğunun üzerinde yukarı ve aşağı sürdü. Nasırlı bir el göğüslerini avuçladı, açgözlü ağzı meme uçlarını bulmadan önce sıktı. Yalayıp emerken homurdandı ve doruğa ulaşmak için ihtiyaç duyduğu son zevk okunu gönderdi. Aynı anda hem boğuluyor hem de kurtarılmış gibi hissediyordu. Nefes alamıyordu ama bir şekilde ciğerleri hiç bu kadar dolu olmamıştı. Bowen'ın arka tarafındaki elleri, onu hızlı ve sert bir şekilde sürmeye teşvik etti, çünkü kendini güçlü itişlerle yukarı ve derine doğru sürdü ve çığlık atmasına neden oldu.

Bowen onu göğsüne bastırdı ve altında parçalanırken bir küfür savurdu. Dişleri Sera'nın boynunu tırmalıyor, güçlü vücudu Sera'nınkiyle aynı anda titriyordu. "Tanrım, Sera... bebeğim, bu çok iyi. Çok mükemmel. Artık benimsin. Benim kızım."

Kollarını adamın boynuna doladı ve hala nefesini tutmaya çalışarak ona sıkıca sarıldı. "Evet, senin kızın."

Bir süre onları salladı, Bowen'dan beklemeyeceği bir hareketti ama bir şekilde tamamen gerekli olduğunu hissetti. O pozisyondan, onun sıcaklığından, yanında taşıdığı dumanlı erkeksi kokusundan ayrılmayı hiç düşünemiyordu. İçinde bulundukları durumun gerçekliği araya girmeye çalıştı ama o anın tadını çıkarmak için bunu elinin tersiyle itti, bedenleri birbirine kenetlenmişti.

Gerçekliğin ne zaman geri gelmeye başladığını söylemek zordu. Belki de Bowen'ın omuzlarının gerilmesiyle, uzun süren sessizliğiyle. Kıpırdamadan durması, onu daha önce hiç görmediği kadar sakinleştirmesi. Panik onu istila etti, bunu olmadığı bir şey olarak gördüğü için dehşete kapıldı. Harekete geçmek için cesaretini toplamaya çalışırken dakikalar geçiyor, onun üzerinde meydana gelen değişikliklerle yüzleşmeye çalışıyordu. Yüzünde ne bulacağından korkarak yavaşça başını kaldırdı ve onun yüzünü

gördü.

Marco'nun evinin önündeki sahneden sonra takındığı buz gibi bakışını tekrar takındı. "Bowen?"

Bir kez başını salladı ama kızın gözlerine bakmadı. "Ne dediğimi unutma. Bu odada kalacaksın ve kapı kilitli olacak. İçeri girmeye çalışan olursa, onu vuracaksın. Bana anladığını söyle, Sera."

Adamın sesindeki kopukluk karşısında irkildi. "Şimdi mi gidiyorsun? Sonra..."

Sonunda ona baktı. Gördüğü şey yüzündeki kanın çekilmesine neden oldu. Saf, ölümcül bir kararlılık. "Birlikte yatarsak senin için öldürmeye daha *az* hevesli olacağımı mı düşündün?" Eğildi ve kızın ağzını tam, sahiplenici bir öpücük için yakaladı. Bacaklarının arasındaki zonklamayı geri getiren bir öpücük. "Eğer amacın buysa, geri tepti. Artık sana sahibim. Benim oldun. Seni benden almaya çalışan kişi bunun bedelini ödeyecek."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sera.

Bowen kafası kumla dolu olarak uyandı.

Hatırlayamadığı nedenlerden dolayı vücudu ağrıyordu ve üzerine yayıldığı parke zemin de buna yardımcı olmuyordu. Güneş ışığı gözlerini kör etmiş, kafatasında yarılmalar yaratan bir acıya yol açmıştı. Işık kaybolur kaybolmaz, hafızası bir tsunami gücüyle geri döndü, hareket eden çimento gibi hızla içeri girdi. Birden oturur pozisyona geçti ve midesi bulanınca yaptığına hemen pişman oldu. Elleri başını kavramak için kalktı ve kanı gördü. Çok fazla kan.

Hayır. Kan değil. Boya.

Eve geldiğinde Sera'yı misafir yatağında uyurken bulmuştu, o kadar güzel görünüyordu ki hayatının geri kalanında orada durup ona bakabilirdi. Ait olduğu yerde, halesinin altında göğsünün yükselip alçalmasını izliyordu. Resim yapmak için odasına dönmeden önce orada ne kadar durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ve içmek için. Tanrım evet, içmişti. Yaptığı şey hakkında düşünmesine gerek kalmayacak kadar. Onu terk ettiğini, ona verdiklerinden sonra onu terk ettiğini anladığındaki yüzü.

Artık yarı net düşünebildiği, kafası intikam ateşinden kurtulduğu için yaptığı büyük hatanın farkındaydı. Ona layık olmadığını kanıtlamıştı. Bunu zaten kesin olarak biliyordu ama o görmezden gelmeye istekli görünüyordu. Artık görmezden gelemezdi. Ona hayatının en güzel gecesini yaşatmıştı ve o da bunu

İçindeki şeytanlar onu alt eder.

Kendini ondan nasıl uzaklaştırabildiğini hâlâ tam olarak anlayamamıştı. *Hatırlayamıyordu* bile. Hayatın sunduğu diğer tüm deneyimler için onu mahvettikten sonra, koruyucu doğası içinde kabarmış ve diğer her şeyi kesmişti. Kollarında, evrendeki en değerli şeyi tutuyordu ve bunun tadını çıkarmak yerine, gece boyunca yapması gerektiği gibi onu tutmak yerine, sadece o adamın ellerini boğazının etrafında hayal edebilmişti. Ona ne yapacaklarını, canını nasıl yakacaklarını düşünmüş ve aklı başından gitmişti.

Tanrım, zamanda geriye gidip onun yanında uyumak için her şeyini verirdi. Onu kendine yaslayıp sıcak tutmak, güvende hissetmesini sağlamak için. Ya bir daha böyle bir şans olmazsa? Bu şans elde *etmemeliydi*. Eğer bu şans ona verirse, muhtemelen onu vazgeçirmeye çalışacak, sonra da bu fırsat için yalvaracaktı. Aman Tanrım. Ne kadar zavallı bir herife dönüşüyordu. Kendini kaybedecek kadar içtikten sonra odasından çıktı ve bir bekçi köpeği gibi onun yatak odasının kapısının önüne park etti, hâlâ orada yatıyordu. Kız gelmeden önce temizlenmeli, belki biraz kahve koymalıydı. Kahveyi severdi. Belki bu en azından onunla konuşmasını sağlardı.

Ama sonra ne olacaktı? Dün gece Troy'u aramaya karar vermemiş miydi? Defteri güvence altına almış olsun ya da olmasın, gelip onu almalarını mı talep ediyordu? Dün gece kanıtlandığı gibi, kendisi de dahil olmak üzere etrafında çok fazla tehdit vardı. Etrafta olduğu sürece, onun düşmanları onun da düşmanlarıydı. Bir çift gözü olan herkese onun kendisi için önemli olduğunu açıkça göstermişti ve eninde sonunda biri onu tekrar kendisine karşı kullanacak cesareti bulacaktı.

Bu fikir şakaklarında yeni bir çarpıntı yarattı. Şu anda güvenli bir şekilde yatağında, tam da onun olmasını istediği, ona *ihtiyaç duyduğu* yerdeydi. Bu gece Rush'ta çalışacaktı ama bir yolu olmalıydı.

onu oradan uzak tutmak için. Sadece bir gün daha. Lütfen Tanrım, onunla sadece bir gün daha geçirmek istiyordu.

Eli hiç düşünmeden misafir odasının kapı koluna gitti. Onun huzur içinde, zarar görmeden uyuduğunu görmek için duyduğu ani ihtiyaç onu terk etmedi. Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Gitti.

Bowen'ın dizlerinin bağı çözüldü. İnkâr zaten zonklayan kafasında fişek gibi patlarken denge için kapının pervazına tutundu. Yatak toplanmamıştı; giysileri hâlâ oradaydı. Bir daha dönmek üzere gitmeyi planlamamıştı. O yerde baygın yatarken ve müdahale edemezken biri gelip onu kaçırmış mıydı? *Hayır, lütfen. Hayır, lütfen.*

Sakin ol. Hâlâ burada olabilir. Banyoya doğru yürüdü ve içeri bakmak için neredeyse kapıyı menteşelerinden söküyordu. Işıklar kapalı. Boştu. Bir daire çizerek daireyi aradı ama ondan hiçbir iz göremedi.

Kendine odaklanmasını emrederek Troy'un Manhattan'daki cep telefonu numarasını çevirdi. İlk çalışta cevap verdi, arkasından karakolun sesleri geliyordu. "Ne oldu?"

"Onu sen mi aldın?" diye bağırdı. "Onu benden aldın mı?"

Diğer uçtaki uzun bir duraklama Bowen'ın saçlarını yolmasına neden oldu. Sonunda Troy konuştu. "Sakin ol ve kendini açıkla. Sera *gitti* mi?"

Gözlerinin önünde kırmızı dans ediyordu. "Bana aptalı oynama, seni pislik. Nerede bu kız? Polis yok. Sana polis yok demiştim... benim şartlarımla olması gerektiğini söylemiştim." Yutkunamıyordu, doğru düzgün nefes alamıyordu. "Öylece gitmezdi. Ona söyledim. Ona geri dönüş olmadığını söyledim."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun dostum." Troy nefesini dışarı verdi. "Bak, yalan söylemek için bir nedenim yok. Ondan hiçbir haber almadık."

Bowen, Troy'un verdiği güvenceyi beynindeki uğultudan güçlkle fark etti. Aramamıştı. Burada değildi. Onu güvende tutamamıştı. Başarısız olmuştu. Oh,

Tanrım, onu hayal
kırıklığına
uğratmıştı. "*Bay
Driscoll.*"

Troy'un sesi değil. Başka birinin. Newsom mı? Ses tonundaki sabırsızlığa bakılırsa, bir süredir dikkatini çekmeye çalışıyordu. Bowen neredeyse cevap veremeyecek kadar uyuşmuş hissediyordu. "Ne?"

"Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrim var."

Sera boş tarlaya boş boş bakıyor, plastik bir Ziploc torbasının rüzgârda uçuşmasını izliyordu. Eşofmanının kapüşonunu yukarı çekti ve dizlerini göğsüne doğru çekerek altındaki eski bankın gıcirtısını duymazdan geldi. Buraya daha önce de gelmişti ama her zaman aileler, futbol oynayan gençler, gruplar halinde yürüyen yaşlılar olurdu.

Bu hareketlilik Colin'in vurulduğu parkın daha az ıssız, daha kurtarılabilir görünmesini sağlamıştı. Muhtemelen havadaki hafif serinlik nedeniyle, bugün alanda yaşayan tek şey çöptü. Unutulmuş bir sweatshirt. Çatlamış bir frizbi. Bu durum, kardeşinin nefes aldığı son yer olan parkı dayanılmaz kılıyordu.

Uykusuzluğun bir ürünü olan siyah noktalar göz kırptı görüşünün içinde. Bowen gitmişti. Sadece... gitmişti. Kendini misafir odasına sürüklemeyen önce, onun yatağında ne kadar oturduğunu, kendini ne kadar çıplak ve savunmasız hissettiğini, onun geri gelip kendisine sarılacağına ne kadar inandığını hatırlamıyordu. Hayır. Misillemeyi seçmişti. Onu kurtarabileceğine dair boş hayali çatlamış ve içini su basmıştı. Sonunda, sel o kadar kalın bir buz kütesine dönüşmüştü ki, çözüleceğinden bile emin değildi.

Sabahın üçü civarında Bowen eve dalmıştı. Onun odasına girdiğini duymuş ama uyuyormuş gibi davranmış, onun adına yaptıklarının kanıtını görmekten korkmuştu. Saatler sonra, kapıdan onun adını mırıldandığını duymuştu, bir lanet, bir dua gibi söylüyordu, yere çarpan bir cam şişenin kesik kesik sesi eşliğinde. İçindeki şifacı hâlâ ona gitmek istiyordu. Ona sarılmak. Sabaha kadar,

Yine de, dürtüye karşı kendini çelikleştirmeyi başarmış, karanlıkta onun ve boş içki şişesinin üzerinden geçmiş ve dürtüye kapılmadan önce oradan ayrılmıştı.

Artık değil.

Kardeşi bugün yirmi dokuz yaşında olacaktı ve ona ne hediye vermişti? Kendini bir adama kaptırmasına izin vermiş ve onun adaletini unutmuştu. Mahrum bırakıldığı geleceği. Bencilce. Bencillik etmişti. Daha da kötüsü, bu hataya sebep olan adam hakkında yanılmıştı. Dün gecedен sonra, onun adını düşünmek bile acı veriyordu. Onun kendisini ailesinin ihtiyaçlarından uzaklaştırmasına izin vermiş, ona güvenmiş, ona kendinden bir parça vermiş ve o da onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Dürüst olmak gerekirse, bunu hak etmişti. Göğsü yontulmuş ve yarılmış gibi hissetmeyi hak etmişti. Amcası bu işi yapması, Colin'in intikamını alması için ona güvenmemişti ve o da haklı olduğunu kanıtlamıştı.

Artık değil. Muhakeme hatasını telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacaktı. Üzerinde bu kadar çok göz varken riskli olacaktı ama başka seçenek de yoktu. Amcasının beklediği gibi başarısız *olmayacaktı*. Yaptığı hatalar ya da aldığı ödemeler ne olursa olsun, kardeşinin ölümü boşuna olmayacaktı. Eğer hâlâ hayatta olsaydı, hatalarını düzelteceğine inanmak zorundaydı. Şimdi bunu onun için yapmak zorundaydı.

Bu gece Rush'taki garsonluk vardiyası onun son şansı olacaktı ve bunu boşa harcamayacaktı.

Şu anda Bowen'a geri dönmesi gerekiyordu... Her ne kadar duyguları hâlâ varlığını sürdürürken onun yanında olmak onu öldürse de. Var olmaktan da öte, içini dolduruyor, nefes almasını zorlaştırıyorlardı. Onu tanıdığını sanıyordu, vahşi yüzünün altında farklı bir adamın yaşadığına yemin etmişti ama o yanıldığını kanıtlamıştı. Artık ona güvenemez ya da onun manyetik çekimine kapılmasına izin veremezdi.

Sera ayaklarını yere indirdi ve ayağa kalktı ama bir şey onu gitmekten alıkoymdu. Niyetinin ne olduğunu anlamadan yürümeye başladı.

Çöpleri topluyordu. Boş bir meyve suyu kutusunu, bir şeker çubuğu ambalajını ve iki kâğıt tabağı   p kutusuna attı, sonra daha fazlası için geri döndü. D n gecedен beri kafasında biriken baskı biraz olsun hafiflemiş, rutin ona bir amaç vermiş, onu rahatlatmıştı. Elinin altında sadece toplu taşıma araçları olduğu düşünülürse, kardeşinin mezarı çok uzaktı, bu yüzden  i ek bırakmak yerine bunu yapabilirdi. Burayı biraz daha az sefil bir yer haline getirebilirdi.

Sera birkaç dakikada bir etrafı taradı. Bensonhurst'ten epey uzaktaydı ve Bowen'ın ona verdiği silahı hâlâ taşıyordu ama bu birinin onu fark etmediği anlamına gelmiyordu. Connor'ın dün gece arabayla geçerken onu görmezden gelmesinden sonra, ona güvenmediğini biliyordu. Hakkında olumlu hisler beslediği bir kişi daha yanlış çıkmıştı. Bu onun karar verme yeteneğini sorgulamasına neden oldu. Kafasının içindeki küçük bir ses *amcanın haklı olduğunu* fısıldadı. Arkasındaki otoparka kükreyerek giren bir araba kalbini ağzına getirdiğinde bu düşünceyi çabucak gömdü.

Çok hafifçe döndü, yüzünü kap şonun altında saklamaya dikkat etti. Bowen'ın kendisine doğru geldiğini gördüğünde elinde tuttuğu alüminyum kutu yere düştü. Uyarı zilleri  almaya başladı. Sadece gözlerindeki vahşi bakış yüzünden değil, en başta orada olduğu gerçeği yüzünden. Ona Colin hakkında hiçbir şey söylememişti. En azından onu buraya getirecek bir şey söylememişti. Tabii...

Tabii kardeşinin burada öldürüldüğünü zaten bilmiyorsa.

Sera'nın midesi dibe vurdu, olasılıklar kafasında u uştu. Aralarında geçen konuşmaların görüntüleri kafasını karıştıran bir hızla geri geliyor, bir anlam ifade etmeyi reddediyordu. Buraya geleceğini nereden biliyordu? *Tam da* bu günde, *tam da bu* parka? Kardeşi burada ölmüştü ve o da geleceğini biliyordu. Bu da demek oluyordu ki... Colin'i biliyordu. *Onu da. Onun* kimliğini biliyordu.

Sera bir hıçkırığı tuttu. Bunu ne kadar zamandır biliyordu ve ondan saklıyordu?

Dahası, burayı biliyor olması daha önce burada bulunduğu anlamına mı geliyordu?

Tanrım, kardeşinin ölümüne karışmış mıydı?

Bu son mide bulandırıcı olasılık beynini pekmez gibi kaplarken, Sera koşmaya başladı. *Düşün, düşün.* Güpegündüz, sokağa bu kadar yakinken silahını çekemezdi ama çekmek istiyordu. Silahı ona doğrultmak ve olanlarla ilgili gerçeğı öğrenmek istiyordu. Tüm şüphelere ve soru işaretlerine rağmen ona silah doğrultma fikrinin iğrenç derecede yanlış olduğunu fark ettiğinde sinirli bir ses çıkardı.

"Sera." Bowen onu arkasından takip etti. "Sakın benden kaçma." Onu görmezden gelerek parktan caddenin karşısındaki kaldırıma doğru koştu. Bu mahalle bir zamanlar çok gelişmişti ama zayıf ekonomi yüzünden inşaatlar yarıda kalmıştı. O boş beton yapılardan birinin içine girdi, başıboş kül bloklarının, terk edilmiş aletlerin ve büyümüş yabani otların üzerinden atladı. Çok uzakta değil, ayaklarının kaldırıma vurduğunu ve sürekli adını çağırduğunu duyabiliyordu. Sokağın görüş alanından çıkar çıkmaz silahını çekti ve onun binaya girmesini bekledi.

Onun birkaç saniye gerisinde, adam karanlığa yakın bir yere girdi ve aniden durdu. Bakışları silahın üzerine indi ve sonra onunkilerle buluşmak için yükseldi. Orada gördüğü acıyı kabul etmeyi reddetti. "Uğur Böceğı, silahını indir."

"Hayır. Sen kendininkini yere koy."

Hiç tereddüt etmeden bir elini kaldırdı ve diğer eliyle yavaşça arkasına uzanarak sırtının alt kısmındaki silahı çıkardı. Silahı yere bırakıp tekmeleyerek uzaklaştırdı ama dikkatini kızıdan hiç ayırmadı. "Şimdi seninkini yere bırak da konuşalım."

"Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" diye sordu, dişlerinin takırdadığını duyunca dehşete kapıldı.

Tereddütü ona fiziksel bir darbe gibi çarptı. Onunla tanıştığından beri ilk kez, sanki onu hiç tanıımıyormuş gibi hissetti. Onun her şeyiydi

polis dosyası onu öyle ilan etti.

"*Cevap ver bana*," diye bağırdı, silah önünde bulanıklaşıyordu. "Nereden biliyordun? O gece burada mıydın... yaptın mı-"

"*Tanrım*." Sesi sert bir yumruk gibiydi. "Yap şunu. Tetiği hemen şimdi çek. Söyleyeceğin diğer şeyleri duymaktan daha iyi olur." Sera başını salladı. "Dur. Sadece dur."

"*Neyi durdurayım?*"

"Bana böyle şeyler söylüyorsun. Başından beri bana yalan söylediğin halde senin için bir şey ifade ediyormuşum gibi davranıyorsun." Uzattığı kolu titremeye başladı. "Öyle değil mi?"

"Senin bana yalan söylediğinden daha fazla değil, Seraphina," diye karşılık verdi ciddi bir şekilde. Tam adının kullanılmasıyla içindeki her şey ele geçirildi. Zaten şüphelendiği şeyin, adamın onun kimliğini en başından beri bildiğinin doğrulanmasıydı bu. Acaba sadece onunla dalga mı geçiyordu, kendi ölümsüzlüğünden o kadar emindi ki onu bir tehdit olarak görmüyor muydu? Bu fikir hayal edebileceğinden çok daha fazla acı veriyordu. Dün geceyi düşündü, intikam almak için nasıl beklediğini, bunu onun önünde yapmak yerine nasıl yaptığını, böylece Suçunu kanıtlamak için. O biliyordu.

"Bana hâlâ cevap vermedin," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. Belki bir gün onu geride bırakabilmek için tabutuna son çiviye çakması gerekiyordu. "Beni nasıl buldun?"

Çenesi büküldü. "Komiser Newsom bana nerede olduğunuzu söyledi."

Kolu gevşedi, silahı yanına düştü. Vücudundaki her nefes kaçtı, şaşkınlıktan uzaklaştı. "Ne?" diye hırıldadı.

Ona doğru bir adım attı, kadın geri çekilince küfretti. "Karmaşık bir durum Sera ve sen bana bir canavarmışım gibi bakarken açıklayacak kadar düzgün düşünemiyorum."

"Sen değil misin?"

Acı yüz hatlarını kapladı. "Sadece yarım. Hiç istemediğim yarım

görmek için."

"Şifreli konuşmayı bırak ve kendini açıkla," diye talep etti. Adamın sözlerinin içerdiği anlamları algılamayı reddediyordu. Bowen ve amcası. Amcası ve Bowen.

Bowen telaşlı ellerini saçlarının arasında gezdirerek dikkatini parmaklarını ve parmak eklemlerini kaplayan renk kaleydoskopuna çekti. Dün gece yatak odasında *resim mi* yapıyordu? Dünyası etrafında parçalanırken merak etmek için çok saçma bir şeydi ama nedense önemli görünüyordu.

"Ruby'nin erkek arkadaşı, Troy," dedi. "O bir dedektif. Sen tek başına gidip gözden kaybolunca onu da çağırdılar. Polis onun benimle olan bağlantısından hoşlanmıyor ama bununla yaşıyorlar. Özellikle de bu sefer, onu kullanmaları gerektiğinde. Beni kullanmak için."

Bir an durakladı, az önce onun içinde bir şeyleri kırdığının farkında değildi. Amcası bunca zamandır onun planlarını biliyor muydu? Neden aksini iddia etmişti? Onunla dalga geçiyordu. Beceriksiz yeğenini izlerken bir yandan da onunla dalga geçiyordu.

"Benden seni güvende tutmamı istediler. Dışarı çıkmaya yardım etmemi."

Su katılmamış yorgunluk onu batırdı. Kendine güveni yoktu. Bu dünyada

ona inanan tek bir kişi bile yoktu. "Ve sen de kabul mü ettin? Sana ne

teklif ettiler?" Espri yapmadan güldü. "Eğer kabul etmezsem hayatımı cehenneme çevirmeyi teklif ettiler. Kız kardeşimin hayatını." Yenilenmiş

bir kararlılıkla ona doğru ilerledi. "Resmini görene kadar bunu

yapmak istemedim. Ama gördükten sonra ateşin içinden geçebilirdim."

Gözleri sanki hafızasına kaydetmiş gibi kızın yüzünü aradı. "Daha seninle

tanışmadan önce sana aşık olmaya başlamıştım Sera. Bana ister inan ister

inanma. Artık bunun bir önemi var mı emin değilim. Eğer bir canavar

olduğumu düşünüyorsan değil." Derin bir nefes aldı. "Ama bilmeni

istiyorum ki

"Senin yüzünden hayatım mahvoldu."

Hayır, bu sözlerin, içinde oluşmaya başladığı sert kabuğu delip geçmesine izin vermeyecekti.

Form. "Yani bunu polisler peşini bıraksın diye yapmadın. *Beni yakalamak için yaptın. benimkine.*"

Sözleri onun adımlarını kırdı, irkilmesine neden oldu. "Bizim hakkımızda böyle konuşma."

"Ne *bizi*?" Öfkesi cızırdadı. Sadece Bowen tarafından değil, amcası ve polis teşkilatı tarafından da oyuna getirilmişti. Onu kurtarmak için bilinen bir suçluyu gönderdiklerine göre alay konusu olmalıydı. Bunca zamandır bir rol oynuyordu ve Bowen gerçeği biliyordu. Ne tür bir hayal dünyasında yaşıyordu? Polis komiserinin yeğeninin bir haraç operasyonunun lideriyle çıktığı türden bir dünya. Çok *aptalca*. "*Biz diye* bir şey hiç olmadı. Ben gizli görevdeydim ve onlar da senin uygun olduğundan emin oldular." Silahın emniyetini açtı ve yanına bıraktı. "Komiser beni kurtarmak için bir katil gönderdiğini biliyor mu?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bensonhurst'e geri dönerlerken Sera Bowen'ın arabasının yolcu tarafındaki camından dışarı bakıyor, dünden beri nasıl da tepetaklak olduğuna hayret ediyordu. Tam olarak bu noktada oturuyordu, plajın sıcaklığı hâlâ üzerindeydi. Bowen'ın dokunuşundan uykulu bir şekilde tatmin olmuş ve akşam yemeğinde ne yiyeceklerini merak ediyordu.

Onun yanında, Bowen arabayı Brooklyn'in dar sokaklarından geçiriyordu, yüzü esrarengizdi. Neyse ki inşaat alanında kendilerini gösterdiklerinden beri tek kelime etmemişti. Onun ağzını açmasını ve kafasına daha fazla kelime düşürmesini istemiyordu. Zaten çok fazla şüphenin var olduğu yerde daha da fazla şüphe uyandıran kelimeler. Onun hakkında ne hissettiğini bilmek istemiyordu. Söylediklerinde ciddi olduğunu ummak istemiyordu. Bu tür bir düşüncenin faydasız olduğu, karşılıklı yalanlarıyla zaten kanıtlanmıştı. Belki de amcası söz konusu olduğunda onun güvensizliğine dair en ufak bir fikri yoktu ama yine de aldatmacanın bir parçası olmuştu. Bakıcısının yanında asi bir çocuk gibi davranmasına izin vermişti. Ona göre bu başlı başına affedilemez bir şeydi. Söyleyebileceği hiçbir şey bu aldatmacaları ortadan kaldıramaz ya da kim olduklarını değiştiremezdi, bu yüzden sessizliği, *her ikisinin de sessizliği en iyisiydi*. Bu gece Rush'taki vardiyasını *sayması* gerekiyordu ve bu iş bitecekti. Biraz daha gecikirse amcası devreye girecek ve onu kapatacaktı.

Koltuklarının arasındaki konsolda, Bowen'ın cep telefonu titreşti ve bardak tutucusunda dans etti. Sanki otomatik pilotta gibi telefonu aldı ve kulağına götürdü.

"Evet, Wayne." Bir süre dinledi. "Tamam, halledeceğim." Bir uzun duraklama daha. "İşi benim halletmem seni şaşırtmamalı. Adam ödemezse ne olacağını biliyordu." Kırmızı ışıktaki durdular. "Hayır, kendim hallederim. Evet, eminim."

Sera onun sesindeki ya da söylediklerindeki donukluk karşısında telaşlandığını belli etmemeye çalışarak açıklamasını bekledi ama o sessiz kaldı. "Nereye gidiyoruz?"

"Çabuk dur." Dudakları zar zor kıpırdadı. "Uzun sürmez."

Yıkık dökük beyaz bir evin önünde durduklarında göğsündeki rahatsızlık hissi arttı. Kirli bir SATILIK tabelası bahçede belli bir açıyla asılmıştı ve verandaya çıkan basamaklardan biri tamamen çökmüştü. Bowen'ın ne tür bir işle uğraşmayı planladığını bilmiyordu ama şu anda hiçbir şey için iyi durumda görünmüyordu. Az önce öğrendiklerinden sonra bu onu endişelendirmemeliydi ama endişelendiriyordu. Hem de çok. Bowen'ın tehlikeli olabilecek bir duruma, özellikle de tek başına, okuyamadığı bir ruh haliyle girmesi fikrinden nefret ediyordu.

Bu noktaya kadar, yasadışı faaliyetlerini ondan gizlemek için en azından göstermelik bir çaba sarf etmişti. Bu konuda pes etmiş gibi görünmesi... açıkçası onu korkutmuştu.

"Oraya girme."

Onu duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. "Arabada kal. Hiçbir sebeple dışarı çıkma."

"*Lütfen.*"

Ona doğru bir bakış bile atmadan arabadan indi ve kapıyı çarptı. Zarif bir hareketle eve doğru ilerledi ve kapıyı hızla iki kez tıklattı. Sera nefesini tuttu, kalp atışları kulaklarında yankılanıyordu. İçindeki her şey onu durdurması için çılglık atıyordu ama aynı zamanda sanki korkunç bir kazayı izliyormuş gibi koltuğa yapışmış hissediyordu. Kapı bir aralık açılana kadar bir dakika geçti. Kapıyı zorlukla araladı.

Bowen ayağını çatlaktan içeri sokmadan önce adamın solgun, paniklemiş yüzünü gördü ve eve doğru ilerlerken bir elini adamın boğazına kilitledi.

Hayır. Evin ön kapısı gürültüyle kapandı ve duyulabilen tek ses titrek nefes alışlarıydı. Bu bir tür meydan okuma mıydı? *Devam et ve beni durdurmaya çalış, polis.* Sera öyle düşünmüyordu. Yaptığı hareket çaresiz görünüyordu, onun neden olduğu hayal kırıklığından doğmuştu.

Adamın onu değerli bir eşyası gibi kollarına aldığı önceki geceye geri döndü. *Ömür boyu boku yedim*, demişti inşaat alanında. Yüzündeki işkence ifadesini hatırlayınca boğazında sert bir yumru oluştu. Hayır, bu pervasız davranış başka bir şeydi. Her ikisinin de sonradan pişman olabileceği bir şey. Bowen sağlıklı düşünemediği için, o da bir kez daha arkasına yaslanıp etrafında olup bitenleri izlediği için. Bir şeyler *yapması* gerekiyordu.

Kararını verdi, paltosunun derin cebine soktuğu silahı iki kez kontrol etti ve kapıyı arkasından nazikçe kapatmaya dikkat ederek arabadan çıktı. Hafta içi kuşluk vakti, sokak bomboştu, mavi yakalı sakinler çoktan işe gitmişlerdi. Evi çevreleyen çatlak beton üzerinde hızla ilerledi ve içeriyi görmesini sağlayacak bir pencere buldu. Ekstra yükseklik için devrilmiş bir kova kullanarak kendini yukarı kaldırdı ve pis pencereden içeri baktı. Gördüğü şey neredeyse vücudunun durmasına neden oluyordu.

Bowen kapıyı açan adamın önünde durdu, yüzü kan içindeydi. Ayaklarının üzerinde hafifçe sallanıyordu, gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı. Adam ellerini iki yana açmış, hâlâ dehşet içinde görünüyordu. Yaralayanın kendisi olduğu apaçık ortadayken bunun bir anlamı yoktu. Başını salladı ve Bowen'dan uzaklaşmaya çalıştı ama Bowen sadece onu takip etti. Sonra ağzı hareket etti ve Sera dudaklarından dökülen dört kelimeyi dehşetle okudu.

Tekrar vur. Daha fazla.

Vurulmak istiyordu. Acı çekmek istiyordu. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırırken, kovanın üzerinden atladı. Kapiya doğru koşarken çektiği acının sorumluluğu onu zorluyordu. Eğer sorumlu o değilse, en azından amcası bu yükün sahibiydi. Ama hayır, bu *oydu*. Bunu o yapmıştı.

Kapiya ulaştığında ve diğer tarafta mide bulandırıcı bir gümbürtü duyduğunda, hiç vakit kaybetmeden kilitli olmayan kapıyı açıp iç duvara çarpmasına izin verdi. Elleri silahını çekmek için kaşınıyordu ama beyaz yüzlü adam silahlı değildi. Şok olmasına rağmen, Bowen'ın kendisinden bunu istediğini bile bile yumruklarıyla Bowen'ı yumruklamaya devam eden adama karşı misilleme yapmak istedi.

"Ondan uzak dur." Adamın dikkati kadına yöneldiğinde biraz sersemlemiş görünüyordu ama emre uymak için kıpırdamadı. "Sana ondan uzak dur dedim!"

Adam geri sıçrarken Bowen ayaklarının üzerinde sallanıyordu. "Arabaya geri dön Uğur Böceği."

Takma adının geveleyerek ve düz bir şekilde kullanılması kalbine bir bıçak gibi saplandı. Onun kanlı yüzünü yakından görmenin verdiği korkuyu yutarak aralarındaki mesafeyi kapattı ve elini dirseğine doladı. "Hadi ama. Sen olmadan arabaya geri dönmeyeceğim."

"Burada bitmedi."

"Evet, öylesin." Onu kendine doğru çekti ve gözünün altındaki kesikten akan kana bakarak irkildi. Dudakları iki yerden yırtılmıştı. Onunla tanıştığında zaten kararmış olan gözü şimdi şişmiş ve kapanmıştı. Gözyaşları boğazını tıkadı. "Kahretsin, Bowen. Lanet olsun."

"Küfür etmenden nefret ediyorum... Çok iyisin. Benim kızım çok iyi." Yanağını avuçladı ve ona doğru sallandı. "Ama sen benim kızım değilsin, değil mi? Rüya mı gördüm?"

Onun ağırlığı ve sözleri altında çökmenin eşiğine geldiğini hissediyordu ama onu oradan çıkarmaya odaklanması gerekiyordu. "Hayır, rüya görmedin. Haydi.

eve git."

"Eve. Bunu söylemen hoşuma gitti." Tek sağlam gözüyle onu delip geçti. "Bunu ben yapmadım. Dün gece... seni benden almaya çalışan o adam. Bunu yapamazdım."

Sera şaşkınlık hissetmeliydi. Ya da rahatlamalıydı. Dün gece evden çıkarkenki halini hatırlayınca, adamı canlı bırakmış olması mümkün görünmüyordu. Yine de ona tüm kalbiyle inanmıştı.

"Neden yapmadın?" diye fısıldadı, hâlâ yanında duran diğer adamın farkındaydı.

"Bilmiyorum." Boğaz kasları çalıştı. "Benimle gurur duymanı falan istedim."

Bir elini çukurlaşan göğsünün üzerinde gezdirdi. "Gurur duyuyorum. Seninle gurur duyuyorum."

Sonunda onun kendisini kapıya doğru götürmesine izin verdi. Dışarı çıkmadan önce, daha birkaç dakika önce kendisine yumruk atan adama döndü. "Borç ezildi."

Adam söndü. "Teşekkürler, dostum."

Bowen başını salladı. "Artık yok. Paranı başka bir yerde kaybet. İstemiyorum."

Seninle gurur duyuyorum.

Bowen bu sözlerle odaklandı, çenesindeki ve kafasındaki acıyla karışmasına izin verdi. Bunu ona daha önce kimse söylememişti. Bu sözleri duyana kadar hiç fark etmemişti. Doğru bir şey yapmıştı. Artık bir fark yaratmayacaktı ama en azından onun tam bir canavar olduğunu düşünmüyordu. Bir yanı hâlâ o evde durmayı, yumruklarını yüzüne indirmeyi diliyordu. Bu acıyı arzulamış, dikkatini kendisinden kaçan kızın görüntüsünden uzaklaştırdığı sürece güzel bulmuştu. Ona silah doğrultmuş ve katil demişti. Ondandır nefret ediyordu.

Adamın ona sadece bir el ateş etmesine izin vermek istemişti ama öyle hissettirdi ki

Kayıptan başka bir şey hissetmek çok güzel. *Biz diye bir şey yok.*

Bu soruşturma biter bitmez onu terk edecek ve bir daha onun sağladığı mutluluğa ulaşmanın hiçbir yolunu bulamayacaktı. Ona göre, kadın çoktan kapıdan çıkıp gitmiş de olabilirdi. Bu onu hasta, çığ ve çıldırmış hissettiriyordu. Arabayı geri döndürmesi için ona yalvarmak istemesine neden oldu, böylece gerçekliği bulanıklaştıran acıyı daha fazla arayabilecekti.

Sera sola dönerek arabayı kendi mahallesine doğru sürdü. "Polisle çalıştığını bana neden söylemedin?"

Sorusu onu çaresiz öfkesinden uzaklaştırdı ama öfkesini azaltmadı. Çok fazla öfke vardı. İçinde toplandığını, genişlediğini, çoğaldığını hissedebiliyordu. *O gidiyor. Gitmiş kadar iyi.* "Bunu neden yapayım ki? İyi adamlardan birinin yanında güvende olduğunu bilesin diye mi?" Saçını çekti, ses tonuna acı karışmıştı. "Ben iyi bir adam değilim. Kardeşini öldüren adam olmayabilirim ama onların türüne seninkine olduğumdan daha yakınım."

Kadın yanında irkildiğinde, kendini hareket halindeki araçtan dışarı atmak istedi ama koltuğunda kalmayı başardı. Ağır bir sessizlikten sonra sessizce konuştu. "Tek sebep bu mu? Benim tarafımda olduğunu bilseydim bu çok daha kolay olabilirdi."

Bowen'ın ona diğer emirlerini söylemesine imkân yoktu. Defteri onun elinden alıp komisere götürecekti. Zaten bunu yapamazdı. Kendini kanıtlama şansını elinden alamazdı. Daha da önemlisi, defter onun çıkış biletiydi. Ona hiç verilmeyen ama hep istediği bilet. Ondan uzakta olacaktı ama en azından güvende olacaktı.

Yakında onsuz kalacağını bilmenin acısıyla nefes aldı. Hogan'ın defterindeki diğer suçlular arasında onun adını gördüğünde minnettar olacaktı. "Bunu kendime saklamam bir öneri değil, bir emirdi. Aksini yaparsam beni tehdit ettiler. Yardımı takdir etmeyeceğini ve düşüncesizce bir şey yapacağını düşündüler." Adam kıza baktı, ta ki kız

dikkatini ona verdi. "Bu arada, olmayacaksın. Düşüncesizce bir şey yapıyorsun." "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Eğer ilk başta dürüst olsaydın

başlangıçta her şey farklı olabilirdi." Binanın önünde durdu ve arabayı park etti. "Başarısız olmak ya da başarılı olmak bana bağlı. Sana değil."

Hayal kırıklığı içinde yanıyordu. Etrafını saran tehlikenin farkına varamadığı için Sera'ya. Onun sözlerindeki gerçeği duyduğu ve keşke ilk günden itiraf etseydim dediği için kendisine. Ondan bu kadarını hak etmişti. "Başarısız ol ya da başar," diye alay etti. "Başarısızlığın ne anlama geldiğinin farkında mısın? Brooklyn'den elini kolunu sallayarak çıkmaya izin vermeyecekler. Bu kadar yaklaştıktan sonra olmaz. Yaşadıklarından sonra-" Onun bunların hiçbirini bilmediğini hatırlayarak sözünü kesti. Bunun aralarını daha da açacağını biliyordu.

"Neyden sonra?"

Çenesi büküldü. "Önemli bir şeye kulak misafiri olmuşsun. Bir randevu." Kızın gözlerinin ardında dönen çarkları izledi, görmezden gelip ona hâlâ güvenmediğini kanıtlayıp kanıtlamayacağını görmek için bekledi.

Anahtarları kontaktan çekip çıkardı ve uzattı. "Randevu hakkında bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Duyduğumu kim söyledi?"

İfadesine bakılırsa zaten biliyordu ama onun söylediğini duymak istiyordu. "Connor. İşaretlendin, Sera. Hogan yarım kalmış işleri sevmez."

"Connor." Yüz hatlarında incinmiş bir ifade belirdi. "Neden dün gece benimle ilgilenip bu işi bitirmediğini merak ediyorum."

Bowen hareketsiz kaldı. "Dün gece mi?"

Ona temkinli bir şekilde baktı. "Olaydan hemen önce Marco'nun evinin dışındaydı."

Ona karşı *iki* tehdit. Bir değil. O içeride Wayne'le yeni bir mahalle işletmesi için koruma teklifini tartışırken, kendisi dışarıda iki ölüm ihtimaline maruz kalmıştı. Yumrukları bir şeyleri kırma isteğiyle kucağında titriyordu. Konuşmak için kendine güvenmiyordu.

arabadan dışarı tırmandı. Kadının yanına doğru yürürken, sürücü tarafındaki kaskatı kesilmiş bedenine yardım etmeden önce sokakta olağandışı bir şey olup olmadığını kontrol etti. Kızın kahverengi gözlerinde onun hırpalanmış yüzüne bakarken pişmanlık gördüğünü sandı ama sonra hayal ettiğine karar verdi.

Bir dakika sonra, dairesinin içinde güvenli bir şekilde kilitlenmişlerdi. Mutfakta volta atarken onu izledi, kimliği ortaya çıktığına göre ona nasıl davranacağını bilemiyormuş gibi görünüyordu. Sonunda eşofmanını çıkardı ve misafir yatak odasına gitti.

Onu takip etti, köşeyi döndüğünde onu paketlenirken bulacağından korkuyordu. Bunun yerine onu yatakta uzanmış, adalet terazisine bakarken buldu. Vücudu, onun üzerine tırmanma ve karşılık vermekten başka çaresi kalmayana kadar vücudunun her yerini öpme isteğiyle ağrıyordu. "Peki kararın nedir, Sera? Sana yardım etmeme izin mi vereceksin yoksa beni dışlayacak mısın? Hiçbir yere gitmiyorum, bu yüzden ikinci seçeneği öneriyorum."

Tam cevap almaktan ümidini kesmişken, kızın sesi sağır edici sessizliği bozdu. "Ben yedi yaşındayken, babam ölmeden yaklaşık bir yıl önce, kardeşim onunla birlikte bir gezintiye çıktı. O zaman on yaşındaydı." Boğazındaki pası temizledi. "O sabah gelmek için yalvardım. Sonunda kabul edene kadar ağladım ve yalvardım. Çok heyecanlandığımı, kabul ettiği için çok şaşırdığımı hâlâ hatırlıyorum." Yavaşça doğrulup ellerini dizlerinin arasında kavuşturdu. "Sonra beni sevk memurlarıyla bıraktı. Bütün gün. Ağabeyim gezintiye çıkarken. Saçımı ördüler."

Yedi yaşında olduğunu düşününce kalbi sıkıştı. Geride bırakılmış. Kendi çocukluğu bunun tam tersi olsa da, yine de ait olmama hissini anlıyordu. "Özür dilerim Uğur Böceği."

"Öyle mi? O zaman nasıl hissettiysem şimdi de aynı şekilde hissediyorum." İçinden güldü. "Geri döndüğünde ona polis olmak istediğimi söyledim. *En iyi* polis olacağımı söyledim. Bana saç örgümü beğendiğini söyledi."

Bu kadar üzgün görünürken ona nasıl dokunmayabilirim? Bu beni öldürüyor.

Her şey acıtıyor. "Keşke sana böyle hissettirmenin bir parçası olmasaydım. Bunu ne kadar çok istediğimi bilemezsin. Ama seni koruma ihtiyacını anlamıyormuş gibi davranamam."

"Anlamama yardım et." Bakışları ona yalvarıyordu. "Çok mu çaresiz görünüyorum?"

"Çaresiz değil, bebeğim." Doğru kelimeleri bulamıyordu, bu yüzden sadece gerçeği söyledi. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Her yerde senin yanında yürümek ve kötü olan her şeyi emmek istiyorum, böylece sana dokunmayacak. Seni değiştirmeyecek, benim gibi yapmayacak."

Kadının gözlerindeki nemi gördü ve onu oraya koymaktan vazgeçip vazgeçmeyeceğini merak etti. Ayağa kalkıp ona doğru geldiğinde, nefesini tuttu ve ona dokunması için dua etti. Vücutları birleşmeden hemen önce, yüzündeki yaralara bakarak durdu. "Bunu kendine ilk kez yapmıyorsun, değil mi?" Gözünü test etmek için uzandı ama onun yerine avucuna eğildi. "Bana hiçbir kavgayı kaybetmediğini söylemiştin, ben de neden hep dayak yediğini merak ettim. Bunu neden yaptığını söyle bana."

Bowen ağır ağır yutkundu, hareket ederse kadının dokunuşunun kaybolacağından korkuyordu. "Bilmiyorum. Diğerleri gibi hissizleşmemek için yapıyorum. Hissetmek için yapıyorum. Hissetmemek için yapıyorum. Seç birini."

Sıkıntısını gizleyemiyordu. "Hissetmenin başka yolları da var Bowen."

"Öyle mi?" Bunu cinsel bir anlamda söylemediğini biliyordu, ama onunla zihninde bu yola girmeye asla karşı koyamamıştı. Özellikle de bu kadar yakınında durup onun için endişelenirken. Ona dokunurken. Kendi başına hareket eden eli kalçasına yerleşti ve başparmağıyla hassas bölgeye daireler çizerek masaj yaptı. "Hissetmeme yardım etmek ister misin, Sera?"

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Sera'nın nabzı dans ediyor, belinin altındaki her kas geriliyordu. Mantık kulağına geri adım atmasını, bu adamdan uzaklaşmasını haykırıyordu. Dünyasında asla yaşayamayacağı bir adamın bu hasarlı karmaşasından. O da asla onun dünyasında yaşayamazdı. Bu sefer *dinlemesi* gerekiyordu. Bedeni son zamanlarda çok fazla karar veriyordu ve onun acısını dindirme ihtiyacı içinde yaşayan, nefes alan bir talep olsa da, teslim olamazdı. Ama umutsuzca istiyordu. Etrafındaki duygu fırtınası içinden geçip giderken, onun cankurtaran botu olabilirdi. Doğum gününde ağabeyi için duyduğu keder, ona inanmadığı için amcasına duyduğu öfke ve hissetmekten nefret ettiği utanç. Gecenin getireceklerinden korkuyordu. Bowen tüm konsantrasyonunu isteyecekti ve bir süreliğine her şey mükemmel olacaktı. Muhteşem. Ta ki bitene ve her şey başladığından iki kat daha fazla düğümlenene kadar.

Neredeyse felç edici bir isteksizlikle Sera onun ulaşamayacağı bir yere adım attı ve kalçasındaki eli bıraktı. "Gidip o kanı yıkamalısın."

"Gelip bana yardım etmelisin."

Kalınlaşmış sesi öylesine niyet doluydu ki, kadının midesini titretti. "Hayır, Bowen."

Onun tavrındaki ani değişimi fark etti. Göz açıp kapayınca kadar baştan çıkarıcı kötü çocuktan kendine güvenen bir kadın erkeğine dönüşmüştü. Kızın yüzünde onu hâlâ arzuladığına dair kanıtlar görmüştü. Bu bilginin verdiği güven, reddedilmenin acısıyla birleşince adamın tavrının değişmesine neden olmuştu, bunu kesinlikle biliyordu. Bir şey hissetti

Bu çekiciliği nasıl kullanacağını merak ediyordu. Şu anda düpedüz sinirli görünüyordu ama çenesinin sert duruşunda bir niyet de vardı.

"Sevişmek zorunda değiliz, Sera. Ama benimle duşa geliyorsun." Sera şaşkınlıkla ona bakarken, adam ona sıkı bir gülümseme verdi. "Sana söylemiştim. Aceleye gerek yok. Sana yardım etmemi kabul etmediğine göre, gözümün önünden ayrılmayacaksın. Banyodan çıktığımda seni gitmiş bulmayacağım."

"Seninle duş almayacağım," diye alay etti.

Omuz silkti. "O zaman kan kalır." Başka bir şey söylemeden yatak odasından çıktı. Bir saniye sonra, adamın bir kibrit yaktığını ve havaya sinen sigara dumanı kokusunu duydu. Geçirdiği sabahtan sonra, adamın sunduğu açık meydan okumaya karşı koymak çok zordu. Rahat görünmek için elinden geleni yaparak onu mutfığa kadar takip etti ve tezgâhın üzerinde duran sigara paketini aldı. Adam onu kuşkuyla izlerken, ocağın gözlerinden birini yaktı ve ucunu yaktı, sigarayı dudaklarına götürdü ve sönmeden önce derin bir nefes çekti. Duman boğazından aşağı dökülen ateş gibi hissetti ama bir şekilde öksürmemeyi başardı. Bunun yerine, dumanı düzenli bir şekilde ona doğru üfledi.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye sordu öfkeyle. "Söndür şunu."

"Neden?"

"Bu senin için kötü." Kız bir nefes daha çekince adam homurdandı. "Kes şunu, Sera."

"Hayır. Sen her sigara içtiğinde ben de bir tane içeceğim." Sera bu küçük isyan hareketinin çocukça olduğunu biliyordu ama Tanrım, harika hissettiriyordu. Hayatı boyunca korunmuş, yaramazlık yapmanın işleri sadece kendisi için daha da kötüleştirdiğini çok küçük yaşta öğrenmişti. Şu anda işler olabildiğince kötüye gidiyordu, o yüzden daha da kötüye gidebilirdi. Bowen az önce

ona ne kadar *iyi* olduğunu anlatmayı bitirdi. Tüm kötülükleri nasıl emmek istediğini. Bu, ona buna ihtiyacı olmadığını söylemenin bir yoluydu.

Kadın sigarasından üçüncü nefesini alamadan Bowen kendi sigarasını lavaboya attı ve ona doğru ilerledi. Sigara dudaklarına doğru giderken parmaklarının arasından çekilip alındı ve Bowen'ın parmak uçları arasında tutuldu. "Eğer durum buysa, lanet olası hayatımda bir daha asla bir tanesine dokunmayacağım."

Titreşen yoğunluğunun bu kadar yakınında olması onu tepeden tırnağa ısıttı. Geri çekilmeye çalıştı ama kalçaları tezgâha çarptı. "Doğru." Kahkahası nefes nefese geliyordu. "O kadar kolay olduğundan şüpheliyim."

"Öyle düşünmüyor musun?" Gömleğinin kenarını kaldırdı, böylece kız kabarık karnını, birkaç santimde bir yara izleriyle kesintiye uğrayan pürüzsüz derisini görebildi. Artık tanıdık gelen bir korku hissi midesinde yaygara kopardı. "Sana kötü bir şeyin dokunmamasının benim için ne kadar önemli olduğunu bilmek ister misin? Bu benim hatırlatıcım olacak."

Yanan sigarasını karnının üzerinde söndürdü.

Sera bir inkâr çılgılığı atarak onu durdurmak için çılgınca bir girişimde bulundu ama artık çok geçti. Adamın eli çekildi ve Sera adamın kot pantolonunun bel bandının hemen üzerindeki yanmış et halkasını görebildi. Tezgâha doğru yığıldı ve adamın gözlerini ondan ayırmadan izmariti lavaboya atmasını şaşkınlıkla izledi. Bir kere bile. Adam bir kez bile irkilmemişti.

Aniden öfkelenerek adamın göğsünü itti ama adam yerinden kımıldamadı. "Kendine zarar vermek için beni bahane olarak kullanmayı bırak, *lanet olsun*. Neyin var senin?"

"Milyon dolarlık soru bu, değil mi?"

Karnındaki dumanı tüten kara delik, yüzündeki kan, dayanılmaz hale gelmişti. *Hemen* gitmesi gerekiyordu. Davranışı mantıklı olsun ya da olmasın, onu yapmaya ittiği şeyi hatırlatan her şeyin gitmesine ihtiyacı vardı. Durdurabilecekken onu acı içinde görmek doğasındaki her şeye aykırıydı. Hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle onun elini tuttu ve sürükleyerek

Gözlerinde parlayan zaferi görmezden gelmek için cesurca bir girişimde bulunarak banyoya doğru ilerledi. Onun akıl sağlığını sorgulamasına neden oluyordu, evet, ama aynı zamanda bu bakış için minnettardı. Bu ona karşı koyması için bir neden verecekti. Bugün, şu anda, teslim olmayacaktı. Ne kadar irade gücü gerektirirse gerektirsin.

Küçük banyoya girdiklerinde ışığı yaktı, adam onu hemen bırakmayınca elini çekmek zorunda kaldı. Onları aynada gördüğünde, adamın daha uzun boylu, daha kaslı ve sanki kalbi boğazındaymış gibi onu izliyor oluşu kararlılığının kısa sürede sarsılmasına neden oldu. Kendini duygulara kapatarak duş musluklarını açtı ve taze yarasına hürmeten ılık bir sıcaklık buldu.

Aynaya baktığında gömleğini başından çıkarıp yere attığını gördü. Sonra elleri kot pantolonunun fermuarına gitti ama sanki aynada onun soyunmasını izlemek onu bir şekilde daha az etkileyecekmiş gibi tamamen arkasını dönmeyi reddetti. Kanlar içindeyken ve kendi kendine açtığı bir yara yüzüne bakarken nasıl olup da vücudundaki tüm nabız noktalarının atmasını sağlayabildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama dün gecedan beri yaşadıkları onca şeyden sonra, onun bedeni üzerindeki gücü bu kadar kuvvetli olmaya devam ederse, asla yok olmayacaktı.

Hiçbir şeyi değiştirmez. "İçeri gir," diye talimat verdi, sesindeki boğukluktan dolayı içten içe ürpererek. Bowen onun arkasında kot pantolonunu ve boxer külotunu hızlı bir hareketle aşağı indirdi ve içinden çıkarak fazlasıyla güzel vücudunu gözler önüne serdi. Tüm yara izlerine, çürüklere ve kana rağmen, daha önce hiç bu kadar muhteşem birini görmemişti. "Bütün gün burada durmayacağım."

Dudaklarının bir kenarı yukarı doğru çekilmişti ama kesiklerinden dolayı doğal görünmüyordu. "Senin hemşire olduğuna sanıyordum, Seraphina. Yatakta nasıl davranıyorsun?"

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Sinirlerini yutarak döndü. "Hayatım hakkında başından beri bildiğin şeyleri yüzüme mi vuruyorsun?"

"Hayır." İfadesi şakacı bir halden öfkeli bir hale dönüştü. "Bu boktan gösteriyle ilgili hiçbir şey komik değil. Hayatının tehlikede olması komik

değil. Seni tanımak

ayrılmak. *Komik değil. Komik değil.*"

Adamın tutkulu konuşması onu bir adım geri attırdı. "Haklısın, öyle değil. Ama gerçek bu."

Sözleri onu kızdırmış gibiydi. "Hayatımın en ince ayrıntısına kadar bildiğini de unutmayalım Sera. Adımı öğrendiğin anda gözlerindeki iğrenmeyi gördüm. Bacaklarını kimin kalçalarına doladığını, sıcak küçük dilinin kimin ağzının içinde olduğunu öğrendim." Duş perdesini tuttu ve kenara çekti. "Beni istemekten nefret ediyor olmalısın. Bu beni mutlu etmeli. Seni korumak istediğim tüm o kötülükler mi? En kötüsü benim."

Hayır, değilsin! Bağırarak, tepinmek ve kendisi hakkında bu kadar düşük, çarpık bir fikre sahip olduğu için onu azarlamak istedi ama kendini tuttu. Onu cesaretlendirmek hata olurdu çünkü kararlılığında bir çatlak görürse, kırılsana kadar üzerine giderdi. Buna izin veremezdi. Yakında bir gün, bu iş bittiğinde, kırılacaktı. Bu olasılıktan kaçınılamazdı ama bunu erteleyebilirdi. O izlemeden, parçalarını toplamak için can atmadan bunu yapabiliirdi.

Spreyin altına girdi, suyun göğsünden, karnından ve bacaklarından aşağı akmasına izin verdi. Kadın onun duş perdesini yerine çekmesini bekledi ama o çekmedi ve duş alırken, ellerine sabun doldururken, yüzündeki ve boynundaki kanı temizlerken onu yakından görmesini sağladı. Göğsündeki kesik kaslara dikkatini vermek için aşağıya iniyor, sabunlu su sert çıkıntıların arasından akıyordu. Geçmişteki hemşire halinin profesyonel tarafsızlığıyla izlemeye çalıştı ama başarısız oldu, onun yerine bacaklarının arasına kaygan bir sıcaklık yerleşti. Bu onu tahrik ediyordu. Kadının yüzünde her ne gördüyse, hoşuna gitmişti. Onun bu özel ritüele tanıklık etmesi hoşuna gitmişti; ağırlaşmış bakışlarındaki heyecanı görebiliyordu. Vurdumduymaz bir ifadeyi korumaya çalışarak, onun tahrik olmuş boyuna ulaşana kadar aşağı, daha aşağı hareket etmesini izledi. Şimdiye kadar kendini bakmaktan alıkoymuştu ama

eline aldığında, artık bakmaktan kaçınamazdı. Adam bir elini duş duvarına dayayıp kendini okşamaya başladığında gözleri onu başka tarafa bakmaya zorluyordu.

"Senin için kötü olabilirim ama seni iyi hissettiriyorum, değil mi bebeğim?"

Sütyenin içinde meme uçları o kadar sıkıydı ki, atletinin üzerinden göründüklerini biliyordu. Avuç içleri uyluklarından yukarı, karnının üzerinden geçip göğüslerinde son bulmak için kaşınıyordu. Hassas tomurcukları sıkmak, bacaklarının arasında cevap veren çekişi hissetmek istedi.

Alt dudağını ısırdı ve boğazının içinde mırıldandı. "Sana şu anda ne düşündüğümü söyleyeyim. Dün gece arkana yaslanıp kalçalarını bir profesyonel gibi nasıl salladığını düşünüyorum." Gözleri bir iniltiyle kapandı. "Kendimi nasıl bu kadar uzun süre tuttuğum hakkında hiçbir fikrim yok... daracık kızımın içine boşalmaya o kadar ihtiyacım vardı ki."

Kendini lavaboya yaslamak için elini uzattı. Hırıltılı sözleri, iradesiyle birlikte dizlerinin de titremesine neden oluyordu. "Dur," diye fısıldadı ama duşun gürültüsünden kendini zar zor duyabiliyordu. Vücudu duşa girmesini ve bu sabahın anılarını silkeleyecek kadar sert bir şekilde kendisini almasına izin vermesini istiyordu.

"O prezervatifi takmamız iyi oldu, Sera. Seni sırtından tutan tek şey o olabilirdi." Eli sertleşmiş etinin üzerinde daha hızlı hareket etti. "Şimdi ne düşündüğümü biliyorsun, değil mi? Engeller yok. Sadece ben, derinlere gömülmüş ve seni sertçe beceriyorum. O çığlıkları gidecek yerleri kalmayana kadar ağzımla engellerdim ve sen de bunu telafi etmek için kalçalarını daha hızlı çalıştırmak zorunda kalırdın. Seni gördüm bebeğim. Sana vermeme nasıl izin verdiğini gördüm."

Sırtı duvara çarptı, göğsü sık nefeslerle yükselip alçaldı. Kendine dokunma dürtüsü hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Neredeyse onu boğacaktı. Kontrolünü kaybetmeden önce onun görüntüsünü engellemek için gözlerini kapattı, en başta neden ona direnmeye karar verdiğini unuttu. Duş spreyi kapandığında

panik baş gösterdi. Adamın dışarı çıktığını duydu, ıslak ayak sesleri tam önünde duruyordu. Çok yakındı. Çok yakın. Adamın vücut ısısı onu sararken, sabununun taze kokusu başını istila ederken bile kararlılıkla gözlerini sıkıca kapalı tuttu. Her şeyin ötesinde, ereksiyonunu çalıştıran elinin tokadını, onu deliliğe sürükleyen hırıltılı inlemelerini duydu.

"Böyle mi olacak bebeğim? İstiyorsun ama almayacak mısın?" Dudaklarının karşısında, adamın dilinin ağzının hafifçe ayrılmış kenarı boyunca yavaşça, şehvetli bir şekilde yaladığını hissetti. Hiçbir şey başını geriye eğip daha fazla temas aramasına engel olamadı. Nemli hava göbeğini öptü ve adamın gömleğini kaldırıp göbeğini ortaya çıkardığını söyledi. Pürüzsüz, ıslak et göbeğinin üzerinde sürüklenirken, düzensiz iniltisi bunun sert uyarılmasından kaynaklandığını söylüyordu. Onu sabit tutmak için lavaboyu tutan eli bu çabayla titredi. Hayatında hiçbir şeyi o anda Bowen'ı istediği kadar istememişti. Onun bedenine tırmanmak ve sözlerini gerçeğe dönüştürerek içine gömülmesine izin vermek istiyordu. Tam bu arzuya boyun egeceğini düşündüğü anda, Bowen alt bedenini ondan uzaklaştırdı. "İkimiz de bunun için can atarken buna galibiyet mi demek istiyorsun? Sorun değil, Sera." Ağzı Sera'nın kulağını sıyırdı. "Sadece bir şeyi unutma. Ne olursa olsun ya da nereye gidersen git, önce ben sana sahip oldum. Her bir santimini ben aldım. Sen bana erkeğim derken ben senin boşalmanı izledim. Hiçbir şey, *hiçbir şey* bunu değiştiremez. Beni istemiyor olabilirsin ama ölene kadar senin erkeğin olacağım."

Onun sözleriyle gözleri fal taşı gibi açıldı, kalbi o kadar kontrolden çıktı ki göğüs kafesinin içinde kalması mucizeydi. Çenesi sabit, bakışları alev alev yanan adam, sözlerini kızın tenine işleyen ve sonsuza dek orada kalacak olan parlayan bir damgaydı. O anda daha uzun, daha geniş görünüyordu, tüm görüşünü dolduruyordu. Kaçınılmazdı. *Gerçektir*. Bir parçası, ona bu kadar çabuk aşık olmasına izin verdiği parçası, kendini ona fırlatması ve sözünü geri vermesi için yalvardı. Yine de aşırı öfkeli halinde bile bundan pişman olacağını biliyordu. Tutamayacağı bir söz olacaktı ve bu canını daha da acıtacaktı.

Kız sessiz kaldıkça adamın yüzü kapandı, ciddiyet yerini acı bir kabullenişe bıraktı. Titreyen bedenini son bir kez daha gözden geçirdikten sonra metal raftan bir havlu alıp beline sardı.

"Bak ne diyeceğim bebeğim, senin için onu sert tutacağım. Orada beklediğini bilmeni istiyorum."

Arkasına bile bakmadan banyodan çıktı.

OceanofPDF.com

YIRMINCI BÖLÜM

Bowen alkolsüz birasının kenarından Sera'ya baktı. Tadı bok gibiydi ama son zamanlarda neyin tadı bok gibi değildi ki? Dün gecedен kalma hafif akşamdan kalmalığın üzerine bir de reflekslerinin körelmesini istemiyordu, bu yüzden uzun bir çekişе katlandı. Kadın, sarhoş halleriyle ona minnettar bakışlar göndermekten kendilerini alamayan erkeklerle dolu bir masaya bir tur içki bıraktığında eli bardağın üzerinde sıkılaştı.

Yakında harekete geçecekti. Aşağıya inmek için daha ne kadar beklemesi gerektiğine karar vermek için kulübün etrafında attığı bakışları görmüştü. Vakit ilerledikçe müziğın sesi yükselmiş ve insanlar onun yemek odasının dışında ne kadar zaman geçirdiğini fark etmemeye başlamıştı. O hariç. Kızın yaptığı her hareketi fark ediyordu. Her nefesini, her tereddütünü, her hareketini.

Onu şimdiden baştan çıkarma dürtüsüyle girdiğı savaşı kaybetmemek için resim yaparak geçirdiğı işkence dolu öğleden sonrayı, misafir odasında plan yaparak geçirmişti. Onun bu kadar yakın olduğunu bilmek, beş dayanılmaz saat boyunca duyularına zarar vermişti. Kulağında onu daha hızlı, daha derinden sikmesi için yalvaran o sesi duymak istemişti. Hâlâ bunu şiddetle istiyordu ama bu noktada sadece onunla konuşmasına, planlarını paylaşmasına razı olacaktı. Bu yüzyılın en kötü mavi taşak vakasıyla sonuçlanan duştan sonra köşelerine çekildiler ve o zamandan beri onu işe ne zaman götüreceğine karar vermek dışında konuşmadılar.

Söylenmemiş bir anlaşma vardı ki, bu gece işini bitirecekti.

ama belli ki onu bu işe karıştırmaya hiç niyeti yoktu. O da kendini dahil ediyordu. Kızın ona ihtiyacı olana kadar barda oturup boktan alkolsüz bira içiyordu. Göğsünde bir düzine farklı duygu üstünlük için savaşıyordu. Başarılı olması ve daha önce hiç deneyimleme şansı bulamadığı bir şekilde kendini kanıtlaması için duyduğu arzu. Başarılı olamaması ve onunla daha uzun süre kalmak zorunda kalması için küçük bir umuttan dolayı kendinden iğrenme. Onu dahil etmediği için öfke. Zarar göreceği korkusu.

Bu kabus gibi sonuca isteyerek izin vereceğinden değil, ama ya çapraz ateşe yakalanırsa? Sera'nın acı içindeki görüntüsünü bastırmak için barmenden daha sert bir şey istememek için alt dudağını ısırды. Elli yıl sonra, ortalık yatıştıktan sonra onu bir daha hiç görmese bile, bu sonucun en kötü kâbusu olarak kalacağını biliyordu. Bu sabah ona bunu söylemiş, kanayan göğsünü yırtıp açmış ve kemiklerini görmesine izin vermişti. Ve o da onu reddetmişti. Onu hâlâ fiziksel olarak istemesi önemli değildi. Kendini bildi bileli kadınlar onu istiyordu. Ama şimdi bunun ona bir faydası yoktu, Sera gibi daha fazlasına ihtiyaç duyan birine karşı. Daha *fazlasına*.

Sanki onun düşüncelerini yemek odasının öbür ucundan duymuş gibi, yavaşça hizmet ettiği masadan doğruldu ve ona baktı. Sadece... baktı. İlk başta kadının ona ne anlatmaya çalıştığını anlayamadı ama yavaş yavaş farkına vardı. Veda mı? Bu onun vedası mıydı? Bir yük treni gibi göğsünü delip geçti, ciğerlerindeki oksijeni emdi. Tabureden kaydı, ona gitmek istiyordu, buna *ihtiyacı vardı* ama kadın başını hafifçe sallayarak onu durdurdu.

Hayır, hayır. *Hayır*. Bu şekilde bitemezdi. Banyoda ona söyledikleri, her şeyi bıraktığı gibi olamazdı. Bununla yaşayamazdı. Sanki onu incitmek için parmağını bile kıpırdatacakmış gibi dokunuşundan korktuğu anıyla yaşayamazdı. Ama yapmıştı; karşılıklı çekimlerini yüzüne vurarak ona zarar veriyordu. Hayır demesi için ona meydan okuyordu.

onun için doğru olanın bu olduğunu biliyordu.

Başını salladı, düzgün bir veda etme ihtiyacını anlatmaya çalışıyordu. Ona sonsuza dek kafasının içinde yaşayacağını hatırlatmaya çalıştı. Ama kadın göz temasını kesti ve mutfağa doğru gözden kayboldu. Bowen orada donmuş bir şekilde durdu, onun peşinden gitme ihtiyacı ile onu takip ederse birilerinin fark edeceğini söyleyen sağduyu arasında kaldı. Bir dakika, belki de iki dakika geçti ve şimdiden deliliğin içine işlediğini hissedebiliyordu. Sanki ışığı da kendisiyle birlikte sürüklemiş, onu gerçek hayattan çok bir korku filmini andıran korkunç kırmızı bir parıltının içinde bırakmıştı.

"Driscol."

Arkasından söylenen soyadı kırmızı sise nüfuz etti. Yaralı bir hayvan gibi dönüp orada duran kişiye bir yumruk atmak istedi. Sonra ses kaydedildi ve kanı dondu. Connor. Sera aşağıda kaybolduğu sırada onun gelmiş olma ihtimali neydi? Bunu düşünecek zamanı yoktu, tek bildiği adamı orada tutması gerektiği idi. Sera'ya yardım etmek için beklediği fırsat karşısına çıkmıştı. Bu aynı zamanda onu bir daha görmesini de engelleyecekti. Bu ironi kafasını bara vurmak istemesine neden oldu.

"Connor." Sesi paslı geliyordu. "Gölgelerde bir yerde gömleksiz saklanıyor olman gerekmiyor muydu?"

Diğer adam ona şüpheyle baktı. "Sendika molası."

Bowen kendi taburesinin yanındaki boş tabureye başıyla işaret etti ve barmeni gösterdi. "İş yerinde içki içmene izin var mı?"

"Kimin umurunda?"

"Anlaşıldı."

Barmen Connor için bir bardak bira getirip önüne koyarken sessiz kaldılar. Aralarında yoğun bir gerginlik vardı ama ikisi de diğerinin bunu kabul etmesini bekliyordu. Bowen bu dinamiği anlıyordu. Wayne ve babasıyla da aynı şeyi yaşamıştı. Pasif-agresif saçmalıklar

Bensonhurst'te arkadaş canlısıydı. Ama daha önce hiç Connor'la, gözlerinin ardında açgözlülükten daha fazlası olan bir adamla uğraşmamıştı. Sadece ne olduğunu bilmiyordu.

Connor birasından bir yudum alarak, "Dün gece Marco'nun evinin önünde olanları duydum," dedi. "Ayrıca onu birkaç kırık kemikle bıraktığınızı da duydum."

O kemiklerin kırılırken çıkardığı sesi hatırlayınca Bowen'ın midesi bulandı. "Sana ne bundan?"

Connor omuz silkti. "Bu kadar yardımsever olmak sana göre değil. Sera'nın etkisi mi?"

Onu bir daha asla görmeyeceğim. Bir daha asla. "Onun adını söylemenden hoşlanmıyorum."

"Umurumda değil."

Bowen'ın yumrukları titremeye başladı, bu yüzden onları barın altına sakladı. Kendisine pek sık meydan okunmazdı ve buna izin vermemeliydi ama düşünmesi gereken Sera vardı. Üstelik Connor'ın ses tonunda, sözlerini bir alay olmaktan çıkaran bir şey vardı. Sanki eğleniyor gibiydi. En azından biri eğleniyordu. Ama bu pislğin onu hazırlıksız yakalamasından hoşlanmıyordu, bu yüzden onu şaşırtmaya karar verdi. "Yardımseverlikten bahsetmişken, kuzenin Hogan için çalışmaya başladığını duydum, sırf annenin sağlık faturalarını ödemesine yardımcı olsun diye."

Bira Connor'ın ağzına giderken yarı yolda durdu. "Bunu nereden duyduğunu söyler misin?"

"Ben öpüşmem ve söylemem."

Connor'ın dudakları kıpırdadı ama Bowen onun gözlerinde cinayeti görebiliyordu. "Pekâlâ, bana kimin ağzını açtığını söylemek istemiyorsan, sorun değil. Ben kendim öğrenirim." Gergin bir duraklama oldu. "Alkolsüz bira ne olacak? Yeni bir sayfa mı açıyorsun?"

"Sadece belime dikkat ediyorum." "Sera nerede?"

Gitti. Bana gitti. Bu mide bulandırıcı düşünce kafatasının içinde zar gibi sallandı ama rahat bir kahkaha atmayı başardı. "Çalışıyor, yoksa burada olmazdım. Atmosfer pek de büyüleyici değil."

"Yani, *şimdi* nerede?"

Bowen adamın sabit bakışlarını tuttu. Görebildiği kadarıyla Connor, Rush'a girdiğinden beri yemek odasına bir kez bile bakmamıştı. "Ona söyleyecek bir şeyin varsa, önce bana söyleyeceksin."

Connor'ın yanağında bir kas sıçradı. "Kuzenim sabah dönecek, planlanandan bir gün önce. Seninle şahsen konuşmamı istedi." Eğildi ve sesini alçalttı. "Yurtdışındaki bağlantımız Hogan'la temasa geçti. Sevkiyat yarın gece için yeniden planlandı. Riskli bir iş ama yola devam etmek istiyor. Aynı plan, farklı gece. Hâlâ içeride olduğunuzdan emin olmak istiyor. Değilse, iptal edip bir ay daha bekleyeceğiz. İnsan gücüne ihtiyacımız var."

Bowen'ın ensesi karıncalandı. Kulağa doğru gelmiyordu. "Doğrudan konuşmadığım bu kişinin sözlerine mi güvenmem gerekiyor?"

Connor başıyla onayladıktan sonra ceketinden bir kâğıt çıkarıp barın diğer tarafına uzattı. "Hogan'a soracağını söyledim, işte telefon numarası. Ne yapman gerekiyorsa yap ve yarın öğlene kadar bana geri dön."

Bowen gazeteyi kot pantolonunun cebine soktu. Yarın. Neredeyse gülecekti. Bu gece zihnini toparlaması yeterince zor bir kavramdı. Şimdiki zamanı arkasına bile bakmadan çekip gitmişken, yarın çok uzak bir yermiş gibi geliyordu.

"Driscol," dedi Connor, kırmızı sis tarafından kalıcı olarak emilmeden önce onu geri çekerek. Başını, Sera'nın beş dakika önce ortadan kaybolduğu yemek odasına doğru salladı. "Eğer henüz yapmadıysanız, bu küçük meseleyi elinizden alınmadan halletmenizi öneririm." Sera, merdivenin başında birilerinin durma ihtimaline karşı Hogan'ın masasının çekmecesini sessizce kapattı. Sıkıştığında el fenerini masanın üzerine bıraktı.

Hogan ilk geldiğinde görülebilecek herhangi bir şeyi kırmak istemediği için masayı dikkatlice salladı. Çekmecenin dibindeki gevşek bir tahta parçası avucunun derisine takıldı ve tısladı. Kaşlarını çatarak el fenerini aldı ve yarasının kaynağına tuttu. Çekmecenin bir köşesindeki çıta yerinden çıkmıştı. Çatlağın içinden siyah ve sert bir şey görünüyordu.

Çömeldi ve alt kısmı nazıkçe kaldırdı, ince bir dizüstü bilgisayar ellerine doğru kaydığında kaşları havaya kalktı. Gizli bir dizüstü bilgisayar. Değerli bilgiler. Daha fazla zaman yoktu. Oturup cihazı incelemek bir seçenek değildi. Hızlıca düşünerek masadan bir mektup açacağı kaptı ve onu kullanarak dizüstü bilgisayarın alt tarafındaki kapağı kaldırdı ve sabit sürücüyü çıkardı. Saatine gergin bir bakış daha attıktan sonra onu arka cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı.

İlk zil sesinin ortasında sert bir ses cevap verdi.

"Ben Memur Seraphina Newsom, beni almalarını rica ediyorum.

Ben-" Tam olarak nerede olduğunu söyleyemeden hat kesildi.

Sera midesindeki tuhaf önseziyi görmezden gelerek Hogan'ın masasında düzensiz bir şey olmadığından emin oldu. Defteri kolunun altına sıkıştırdı ve gitmek için döndü. Tamam. Merdivenlerden yukarı, mutfaktan geçip sokağa çıkması gerekiyordu. Telefonu kapatmışlardı çünkü onun nerede olduğunu zaten biliyorlardı. Öyle olmalıydı. Biri birkaç dakika içinde plakasız bir araçla onu almaya gelecekti. Onu polis merkezine götürecek ve bu mahalleden uzaklaştıracak bir memur. Sonsuza kadar.

Beklediği gibi rahatlama gelmeyince adımları duraksadı. Hogan'ın mali işlemlerinin listesini nihayet ele geçirmiş olmanın verdiği zafer ya da gururun zerresi yoktu. İsimleri, tarihleri, yerleri artık kendi gözleriyle görüyordu. Sadece Hogan'ın girişimini değil, Brooklyn'deki diğer operasyonları da içeriden çökertme potansiyeline sahipti. Amcası sonunda gurur duyacaktı. Hogan'ın başkalarının zararından kâr etmesini izlemenin adaletsizliği

bitti.

Bowen'ın yüzü zihninde belirdi ve rahatlama olması gereken yere acı getirdi. Hayır, bu olamazdı. Bu başarının bu kadar boş hissettirmesinin nedeninin o olmasına izin veremezdi. Yani... hiçbir şey. Bu, kardeşinin katiliydi ve onu alaşağı etmek için elinde bir araç vardı.

Merdivenlerin dibinde durdu. Üstündeki loş ampulü ışık olarak kullanarak, kardeşinin adını gördüğü sayfayı açtı, ödemeleri aldığını gösteren notları gördü. Derin bir nefes alarak en alt basamağa oturdu ve daha önce fırsat bulamadığı bir şey yaparak rakamlara dikkatle baktı. Colin altı ay boyunca haftada üç bin dolar almıştı. Çaylak bir polis için çok para. Colin'in cazip geldiğini ama aslında almadığını hayal edebiliyordu. Ama almıştı, tam altı ay boyunca. Sera gözlerini kısarak dağınık el yazısına baktı. Altı ay sonra ödemeler durmuş, bir dizi sıfırla belirtilmişti. Tarihleri kontrol etti. Öldürülmeden iki ay önce ödemeleri almayı bırakmıştı.

Umut göğsünde canlandı. Yaptığı hatayı görmüş ve rotasını değiştirmiş miydi? Öyle görünüyordu. Dahası, bu Hogan'a kardeşini öldürmek için bir neden veriyordu. Fazla bir şey değildi ama ona bir sıçrama noktası verdi.

Sonunda içinde zafere benzer bir şeyin canlandığını hissetti ama olması gerektiği kadar güçlü değildi. Bowen barda, tam başının üstünde oturuyordu. Artık ondan uzaklaşma zamanı geldiğine göre, korkunç ve acı verici bir şekilde yanlış hissettiğini kabul etmekten başka çaresi yoktu. Sanki o sokağa girdiğinde kendisinden bir parçayı geride bırakacakmış gibi. O ilk gece Bayan Petricelli'den opera dinledikleri sokağa. Onu öpmeden hemen önce.

Derinlere inerek, defteri eteğinin bel bandına sabitleme ve gömleğini üzerine sokma isteğini buldu. Kendini merdivenlerden yukarı sürüklerken bacakları sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu. Defteri gördü.

Dışarı çıkar çıkmaz, ara sokağın sonunda, konutların görüş alanının dışında bir arabaya bindi. Hızlı bir koşu ile arabaya doğru ilerlerken, arabanın yanında toplanmış uzun boylu, tanıdık bir figür onu kısa sürede durdurdu.

"Amca?"

"Sera." Gülümsemesi canlıydı ama gözleri ısınmıştı. "Aradığın şeyi bulabildin mi?"

Bir kez başını salladı, hâlâ onu almaya gelenin o olduğunu düşünüyordu. Oldukça tanınmış bir figür olarak, büyük ve gereksiz bir risk almıştı. Neden? Siyah sedana doğru ilerlerken omurgasında bir ürperti belirdi. "Evet, anladım."

"Güzel. Bana ver."

Defteri uzattığı anda paltosunun iç cebinde kayboldu. Açıklayamadığı garip bir nedenden ötürü, arka cebindeki sabit disk tuttu, içindeki bir uyarı onu henüz bırakmamasını söylüyordu.

Yolcu tarafındaki kapıyı gösterdi. "Hadi eve gidelim."

"Ev mi?" Sera başını salladı. "Karakolu kastetmiyor musun? Protokol gereği hemen sonra beni bilgilendir-"

"Sabaha kadar bekleyebilir." Ara sokağa doğru bir bakış fırlattı. "Sera, bu kitaptan kimseye bahsetmemen çok önemli. Ben bakma fırsatı bulana kadar olmaz."

Hayır, bu tamamen yanlıştı. Bu işi kitabına göre yapmaları gerekiyordu, yoksa hiçbir kanıt mahkemede kabul edilemezdi. Sinirli davranışlarının ona hiç benzemediğinden bahsetmiyorum bile. Yeğeni soruşturmaya dahil olmuşken tek başına gelmemeliydi. Nasıl objektif olabilirdi? Bu konuda hiçbir şey doğru gelmiyordu.

Cevap ona bir koçbaşı gücüyle çarptı.

"Biliyordun." Kadının sesi kulaklarında çınladı. "Colin hakkında. Bunu örtbas etmeye mi çalışıyorsun?" Nefesini içine çekti. "Bu yüzden mi davayı yeniden açmayı reddettin?"

Resmi soruşturma mı? Kimsenin öğrenmesini istemediniz mi?"

İnkâr etmeye başladı ama yüzünde okuduğu şey onu engelledi. "Bunu daha sonra, seni güvenli bir yere götürdüğümde konuşuruz."

"Hayatım boyunca güvendeydim," diye karşılık verdi. "Yani birkaç ödeme aldı. Ondan bunu beklemiyordum ama durdu. Sessiz kalabilirdik."

"Hayır. Hayır, yapamayız." Burnunun kenarını sıkarak uzun uzun ve yüksek sesle iç çekti. "O ödemelerin izi bana kadar uzanıyor, Sera. Bu kitap... Hogan'ın yıllardır başımın üzerinde tuttuğu kanıtlar. Burada yer alan bilgiler, onun bana tekrar tekrar şantaj yapmasını engellemek için ihtiyacım olan kozlar."

Aklı karıştı. "Neden ödeme alıyorsun? Paraya ihtiyacın yok ki. Anlamıyorum."

"Kardeşin parayı sakladı ama ben görmezden geldim. Ortağı bana bir şikâyetle geldi ve ben de bunu hasırın altına süpürdüm. Hatta kardeşinin ortağının görev yerini değiştirmenin bir yolunu bile buldum." Amcasının yüzü aniden yaşlı göründü, pişmanlıkla kazınmıştı. "Colin'e her şey çok kolay geldi. Sonuç kavramını anlamadı ve sonunda onu yakaladı. İkinizden hanginizin ailedeki polis olduğu konusunda yanılmışım. Özür dilerim Sera."

Sera özrün üzerinde durmak, amcasının ender rastlanan onayının tadını çıkarmak istiyordu. Ondan ya da *herhangi birinden* çok uzun zaman önce gelmişti. Ama yapamadı. Beyni amcasının söylediği bir şeye odaklanmıştı ve bu sözün ima ettiği şeyler görüşünü dalgalandırıyordu. *Sonunda onu yakaladı.* "Duruşma," diye mırıldandı. "Senin hakkında kirli çamaşırları olduğu için mi onu serbest bıraktın? Ödemelerden haberdar olduğuna dair kanıtlar?"

İhtiyacı olan tek cevap onun sessizliğiydi. Sera arabadan sendeleyerek indi, sanki varlığının dokusu ortadan ikiye ayrılmış gibi hissediyordu. Hayatı boyunca bağlı kaldığı standartlar bir anda anlamsızlaşmış, temelleri çökmüştü. Amcası ellerini kalçalarına dayamış onu izliyordu sadece,

utanmış görünüyordu. Amcasının yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemişti. Bu, aklına bir başka korkunç gerçeği getirdi.

"Sen..." diye başladı kısık bir sesle. "Gizli göreve gittiğimi *biliyor muydun?* Kirli işlerini yapmam için bana *izin verdin* mi?"

Yine doğrudan ona bakamadı. Tabut mu? Çiviyle tanış. "Arabaya bin. Bunu evde konuşuruz." Sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Yarın seni bilgilendireceğiz, sonra da güvenli bir eve götüreceğiz. Bu iş bitene kadar orada kalacaksın, sonra da diğer seçenekleri tartışacağız."

Hayatı bir kez daha hiç tanımadığı bir adam tarafından planlanıyordu. Kendi işini, kendi itibarını kurtarmak için kardeşinin katilini serbest bırakan bir adam. Doğru olanı yapmak yerine masum bir memuru Tanrı bilir nereye atayacak bir adam. En kötüsü de, yeğenini kendi çıkarları için kullanan bir adam. Hayır, onunla hiçbir yere gitmiyordu. Ve aniden, dünyada olmak istediği tek bir yer kalmıştı. Bowen'a dönme düşüncesiyle kalbi o gün ilk kez atmaya başladı. Onu amcasının yarattığı bir ölçeğe göre değerlendirmişti. Hiçbir gri alana izin vermeyen siyah-beyaz bir ölçek, ama amcası tıpkı Bowen gibi grinin içinde yaşıyordu. Sadece biri bunu kendi seçimiyle yapıyordu, diğerine ise hiç seçim şansı verilmemişti. Ya da bir şans.

"Bensiz git. Ben gitmiyorum."

Homurdandı. "Bu hiç komik değil."

"Güzel. Şaka değildi." Rush'a doğru geri geri yürümeye başladı. "Biri seni görmeden git."

"Sensiz gitmiyorum. *Arabaya bin.*" Ondan duymayı hiç beklemediği iğrenç bir küfür savurarak yürümeye devam etti. "Bu o, değil mi? Sera, ciddi olamazsın. O bir pislik."

Adımlarını durdurdu. "Ve yine de onu yeğenine bakması için mi gönderdin?" Adam cevap vermeyince, mizah yapmadan güldü. "O pislik, onunla tanıştığımdan beri bana kendim hakkında senin bile öğretmeye zahmet etmediğın kadar çok şey öğretti."

yap. Bana hiç ev vermedin. Ama sanırım o vermiş olabilir."

Peşinden gelmeye başladı ama apartmanda ara sokağı aydınlatan bir ışık yanınca gölgelerin arasına daldı. Polis komiserinin burada onunla konuşurken görülmesine imkân yoktu. Televizyonu olan herkes onu tanıyabilirdi. Kadına doğru son bir kez tiksintiyle baktıktan sonra ceketinin yakasını boynuna doğru çekti. "Bu iş daha bitmedi, Sera. Hayatını bu şekilde mahvetmene izin vermeyeceğim. Babana bundan daha fazlasını borçluyum."

"Ona bir yalancı olmaktan daha iyisini borçluyum." Buraya kadarmış. Geri dönüş yok. "Rozetim evimde, komodininin üzerinde. Kışına sokabilirsin."

Onun yüzünün solgunluğunu seyretmenin zevkini yaşadı. "Buna pişman olacaksın."

"Bu gece tek bir şeyden pişmanlık duyuyorum." *Bowen'dan ayrılırken.* "Sessizliğimi mi istiyorsun, amca? Bırak gideyim. Bırak Bowen gitsin." Bowen'ın kendisiyle birlikte ortadan kaybolmak isteyeceğine dair bir kumar oynuyordu ama bunu yapması için dua ediyordu. "Bizden bir daha haber alamayacaksın."

Hiçbir şey söylemedi. Sadece çenesini sıktı ve arabaya doğru eğildi.

Gölgelerin arasında saklanan Sera, onun ara sokaktan geçip caddeye dönüşünü, kırmızı stop lambalarının köşede kayboluşunu izledi. Daha fazla endişe ya da kayıp hissi olmalıydı. Bowen'ı ailesine tercih etmişti. Potansiyel güvenlik yerine. Gerisini o halledebilirdi. Bunu birlikte yapacaklardı.

Onu seviyorum. Tanrım, onu çok seviyorum.

Mutfak kapısı çarparak açıldığında ve Bowen dışarı fırladığında, elleri saçlarında, yüzünde acıyla her yöne bakarken, doğru kararı verdiğini biliyordu. Tüm varlığı ona doğru yöneldi. *Onu yatıştırmak. Onu iyileştirmek.*

Ona doğru koştu.

BÖLÜM YIRMI BİR

Gerçekten gitti.

Connor kulüpten ayrıldığında, onu yakalamak için bir şansı olabileceğini düşündü. Ne diyebilirdi ki? Lütfen kal? İhtiyacın olan şey olmadığımı için üzgünüm mü? Bilmiyordu, onu bir kez daha görmenin ötesinde bir plan oluşturmamıştı. Ama başaramamıştı. Sokak, birkaç başıboş ışık lekesi dışında boştu. Dünyanın ayaklarının altında sallandığını hissederek tuğla duvardan aşağı kaymaya başladı, yere düştüğünde tekrar ayağa kalkacak gücü ne zaman bulacağını merak ediyordu.

"Bowen."

Sera görüldüğünde kalbi küt küt atmaya başladı, güzel formunun etrafına beyaz bir ışık düşüyordu ve Sera'nın gerçek mi yoksa hayal ürünü mü olduğunu sorgulamasına neden oldu.

Bu mudur yani? Delilik mi? Eğer öyleyse, burada kalabilirim.

Hayır, ona doğru koşuyordu, ağzı hareket ediyor, onun adını söylüyordu. Ani hareketlerin onu uzaklaştırma ihtimaline karşı çok yavaş durarak, umutlanmadan önce yaklaşmasını bekledi. Sonra kız kendini ona doğru attı. Hatırlayabildiği en hoş gerçeklik güvencesiyle sırtı tuğla duvara çarptı. Kızın ağzı Sera'nınkiyle temas ettiğinde her şey keskin bir şekilde odaklandı. *Sera burada, beni öpüyor. Uzun sürsün.*

Pozisyonlarını tersine çevirdi, kalçalarıyla onu duvara sıkıştırdı, ona mümkün olduğunca yaklaştı, kalçaları sarılırken inledi

ait oldukları yere, beline doladı. "Çoktan gittiğini sanıyordum," diye fısıldadı dudaklarına. "Veda etmeme izin vereceğini düşünmemiştim. Ne kadar zamanım var?"

"Zaten beni almaya geldiler." O mükemmel elleri adamın saçlarına kaydı. "Seni bırakamazdım. Gidemezdim."

"Ne?" Onu doğru duymamıştı. Ya da belki hâlâ yerde oturuyor ve tüm bu sahneyi hayal ediyordu. "Ne demek beni bırakamadın?"

"Kalıyorum Bowen." Baş döndürücü bir öpücük için Bowen'ın ağzını yaladı ve Bowen da açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi ona karşılık verdi. "Sana ihtiyacım var."

İnançsızlık, içinden geçen sevinci gölgelemeye çalışıyordu. Bu nasıl olabilirdi? Sorgulamak istemiyordu; kaderin hak etmediği bu cilvesini kabullenmek ve onunla birlikte koşmak istiyordu ama yapamıyordu, tam olarak değil. Güvende olma şansından vazgeçmişti. *Onun* için. Mutluluğuna endişe karışmıştı. Pişman olmadığından emin olma sorumluluğu. Kanı sahiplenme duygusuyla ısındı, onu güvende tutma onuru ona verilmişti. Onu seçmişti. Bu harika kız onu seçmişti. Akli başına gelene kadar her saniyenin değerini bilecekti.

Yumruklarıyla adamın saçlarını çekiştirdi. "Açıklamama izin ver. Sana *şimdi* ihtiyacım var." Kalçaları duvarla adamın arasında kıvranıyor, adamın sikini hızla sertleştiriyor ve adamın nefis ağzına doğru soluk soluğa kalmasına neden oluyordu. "Düşünmeyi bırak, lütfen."

"Burada olmaz, bebeğim." Adam kadının kalçalarının arasına daha fazla bastırarak yalvarışını boşa çıkardı. Dudaklarından süzülen muhtaç inilti kasıklarına kan hücum etmesine neden oldu. Bu öğleden sonra kendini yarım bırakmıştı ve yoksunluk şimdi onu ısırarak geri geldi. O anda onu ondan ayırmak için Tanrı'nın bir eylemi gerekirdi ve yine de daha fazlası için geri dönme yolunu tırmalayacaktı. "Ah, Tanrım, seni ara sokakta becermeme izin verme Uğur Böceği."

"Evet. *İşte.*" Aşağı uzandı ve kendi eteğini yukarı doğru çekti.

uylukları. Onun çaresizliğinin kendisinininkiyle nasıl örtüştüğünü görmek güçlü bir farkındalıktı. Tanrı'ya şükür, bu onun için sadece seks de değildi. Göğsünde, kalbi kontrolden çıkmışçasına hızla çarpıyordu. "Sabırsızlanıyorum," diye inledi. "Sana çok ihtiyacım var."

Yalvarışları bir uyuşturucu etkisi yaratmış, sinir uçlarında vızıldamış ve onu içine girmeye aç hale getirmişti. *Onu koru, diye* bağırdı içinden bir ses. Kalçalarıyla onu duvarda tutarak arka cebine uzandı ve cüzdanından tek bir prezervatif çıkardı. Parmakları çoktan kemerinin üzerindeydi, titrek elleriyle deriyi ilmeklerden geçiriyordu. Kızın ihtiyacı onu alçaltmıştı. Kendini hiçbir zaman şanslı bir adam olarak görmemişti ama şu anda, Sera onu bu kadar çok isterken, bu dünyada daha şanslı birinin var olduğunu sanmıyordu.

Elini kot pantolonunun içine soktu ve ereksiyonunu sıkarak kafasındaki son mantıklı düşüncüyü de kovaladı. Çılgınca öpüşürken hırslayarak bacaklarının arasına uzandı ve amını avuçladı. *Benim, benim, benim.*

"İlk seferin hâlâ acıyor mu bebeğim?" Bileğinin bir hareketiyle kızın külotunu yırttı. "Bu beni sert vurmaktan alıkoymayacak, anlıyor musun? Seni kolayca becermek için çok ileri gittim. Bir daha asla yapamayabilirim."

"Anlıyorum," diye nefes aldı. "Sadece... *lütfen.*"

Paketlenmiş prezervatifi dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Sar beni o zaman. Adamını sikişmeye hazırla. Görmek istiyorum."

Kızın gözlerindeki meydan okuma karşısında dişleriyle folyoyu yırttı ve adam hırlamamak için alt dudağını ısırarak zorunda kaldı. Tanrım, bu kız olmadan nasıl yaşamıştı? Onu o kadar canlı hissettiriyordu ki, buna nasıl dayandığını bilmiyordu. Kız lateksi sikinin üzerinde yuvarlarken, adam onun meydan okumasına orta parmağını içine sokup yukarı ve derine iterek karşılık verdi. Bu, görevinin yarısında dikkatini dağıttı ve boğuk bir çığlıkla başı öne, adamın omzuna düştü.

"Başladığın işi bitirsen iyi olur, Sera. Tabii bu senin için yeterli değilse." O

Parmağını yarıya kadar geri çekti ve tekrar tekrar içeri soktu, onun sıkı, nemli sıcaklığını hissedince dişlerini gıcırdattı. Mükemmeldi. Çok mükemmel. Parmak eklemiyle klitorisini dürttü ve ağzının boynuna doğru açıldığını, dişlerinin etini tırmıkladığını hissetti. "Parmaklarım senin için yeterli mi?"

"Evet...hayır. Bilmiyorum." Elleri adamın ağrıyan sikinin üzerinde hareket ederek prezervatifi tamamen yerleştirdi. Onu bu görevi yerine getirirken izlemek adamı daha da azdırdı. Onun düzensiz hareketlerini görmek, onu içinde olmaya hazır hale getirmek için acele etmesi.

Bowen onun çenesini eliyle kavradı. Sonunda dibe battığında onun kendisine bakmasını istiyordu. Kaçınılmaz olarak kendini kaybedecekti ve onun gözlerinin kendisini sabitlemesine ihtiyacı vardı. "Erkeğine ona ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Sana sertçe vermesini söyle."

"Sana ihtiyacım var, Bowen." Gözleri şehvetle bulutlanmıştı. "Bana sertçe ver."

Kendini derinlere sokarak onu duvara doğru itti. Gırtlğından çılgık atıyordu, şimdiye kadar duyduğu en erotik sestti, dudakları sessiz kalma, keşfedilmeme çabasıyla titriyordu. Kendisi bile bağırma isteğini dizginlemek zorunda kalmıştı, onu hissetmek onu çılgına çevirmişti. "Tanrım, *lanet olsun*. Seni sıkı kız. Senin içindeyken *nefes* alamıyorum. *Düşünemiyorum*."

Ayak bilekleri kışının hemen üzerinde kilitlendi, onu daha da derine batırdı ve ağzından bir inilti çıkardı. "D-düşünme, sadece hareket et," dedi titreyerek.

Kontrolünü kaybetmesine saniyeler kaldığını bildiğinden, incinmemesi için kolunu kadının sırtıyla duvar arasına sıkıştırdı. Sonra boştaki elini duvarın üzerinde düzleştirdi ve kalçalarını pompalamaya başladı. Yavaş başlamadı. Başlayamazdı. Hızı acımasızdı, ikisinin de ihtiyacı olan şeyi veriyordu.

"*Kimse* senin gibi hissetmiyor bebeğim," diye inledi boynuna karşı, dişlerini hassas deriye batırmadan önce. "O kadar derindeyim ki

Yeterli. Asla yetmeyecek. Hepinize aynı anda dokunamıyorum ve bu beni deli ediyor. Her şeye ihtiyacım var, her zaman. Daha fazlasına, *daha fazlasına*."

"Bana sahipsin." Sesi adamın itiş gücüyle titriyordu. "Ben buradayım."

"Sen gittin." Alnını birbirine bastırdı, kahverengi gözlerine odaklandı. Gözleri tutkuyla parlıyordu. "Gidişini izledim. Bunu bana bir daha yapma."

"Yapmayacağım." Adam hızını artırırken kadın inledi. "Söz veriyorum."

Kalçaları kendi kendine hareket ediyor, derin ve vahşi hamlelerle kadının içine giriyordu. Dürtülerinin gücü, arkasındaki kilitli ayak bileklerini salladı, böylece bacakları onun her iki yanında, yerden birkaç santim yukarıda asılı kaldı. Kadın kollarını adamın boynuna sıkıca doladı, inlemeleri adamın kulağına doğru yükseldikçe neredeyse boşalmaya hazır olduğunu anladı. Kadının ilk seferinde yaptığı gibi, onun etrafında sıkılaşp titremesine duyduğu saplantılı ihtiyacın üstesinden geldi. Onu oraya gönderen şey olmalıydı.

Bowen onun boynunun kenarını yaladı ve kulak memesini ısırdı. "Benim için geri döndün, Sera. Senin için bir şey ifade ettiğim için geri döndün ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Adamın eli duvardan ayrılıp Sera'nın sol bacağını beline doladı ve ikisi de bu yeni sürtünme karşısında inledi. "Ama geri dönmenin başka bir nedeni daha var ve şu anda seni onunla beceriyorum. Öyle değil mi güzelim? Bacaklarının arasına koyduğum şeyi seviyorsun. Bana itiraf et, geri gelmenin bir nedeni de bunu başka hiçbir yerde bulamayacağını bilmen. Benim yaptığım gibi değil."

Tırnakları adamın ensesine battı; kalçası adamın elinde titremeye başladı. "Evet. *Evet*, buna ihtiyacım var."

"Başka hiçbir yerde," diye hırladı onun ağzına karşı. "Duyalım bakalım."

"Başka hiçbir yerde," diye nefesini tuttu, amcığı onun etrafında o kadar sıkı kenetlenmişti ki, hiçbir şey onun spazm geçiren etine tekrar tekrar çarpmasını engelleyemezdi, gücünün bir onsunu bile zapt edemiyordu. Elektrik omurgasından aşağıya, sırtının alt kısmına, bacaklarının arasına yayıldı. Onu göremediği için gözleri körleştğinde bir an panikledi, bu yüzden

Parmakları saçlarında geziniyor, temiz kokusu.

Yüzünü Sera'nın boynuna gömerek onun derinliklerine doğru itti ve akıllara durgunluk veren orgazmın kendisini de içine çekmesine izin verdi. "Sera, Sera, Sera. Çok iyi hissettiriyor bebeğim, al onu. Hepsini benim için al. Bana ne yaptığını görüyor musun? Sen ve o tatlı amcık? *Nefes* alamıyorum."

Uzun dakikalar boyunca öylece kaldı, Sera yanındayken asla tam olarak sabitlenmediği için nabızı yarı normal ritmine dönerken vücutlarını birbirine çarptı. Gerçeklik, bir Polaroid'in netleşmesi gibi yavaş yavaş geri geldi ama hâlâ hareket etmekten korkuyordu. Geri adım attığında kendini yere yığılmış, onu hayal ederken bulacağından korkuyordu. "İyi misin Uğur Böceği?" diye mırıldandı ve sonra nefesini tutarak onun sesini duymayı bekledi.

Açık ağzı yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben iyiyim. İyiden de iyiyim."

Kızarmış yüzünü görmek için geri çekildi. Saldırıya uğramış gibi görünüyordu ve onu bu duruma kendisinin soktuğunu bilse de, bunu kendisi istemiş olsa da, yine de mantıksız bir endişe duydu. "Keşke sana her seferinde böyle olmayacağını söyleyebilseydim ama söyleyemem. Bana bir şey yapıyorsun, Sera. Beni değiştiriyorsun ve bu bir kez olduğunda... Bu duyguya kendimi tutamayacak kadar çok ihtiyacım var."

"Bowen." Parmağını onun dudaklarının üzerine koydu. "Hadi eve gidelim."

Oh, Tanrım. Bir erkeğin kalbinin göğsünde patlaması mümkün müydü? "Bunu söylemen hoşuma gitti."

Elleri birbirine sürtündü, ağızları birbirini aradı ve giysilerini tekrar yerlerine çektiler. Ne kadar zamandır savunmasız olduklarını fark ettiğinde alarm ensesini diken diken etti. Tanrım, onun içinde kaybolmuşken her şey olabilirdi. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Hogan yarın sevkiyat için erken dönecekti ve Sera'ya yönelik tehdit hızla artacaktı.

Bowen hallederdi. *Hallederdi*. Onu güvende tutacak, bir saniye bile düşünmeden onu hayatıyla koruyacaktı. Sonunda Bowen'dan uzaklaşabilir miydi?

Brooklyn mi? Evet. Evet. *Evet, evet.* Bir kalp atışında. Ona sahip olduğu sürece, her şey mümkündü.

OceanofPDF.com

YIRMI İKİNCİ BÖLÜM

Bowen'ın dairesine girerken Sera *kararlı* hissediyordu. Yakın geçmişte ilk kez, başkalarının ihtiyaçlarına göre değil, *kendi ihtiyaçlarına göre* bir karar vermişti. Kendini Bowen'ın kollarına atmaya karar vermek korkutucuydu, ta ki o kollar etrafını sarana ve Bowen'ın enerjisi onu içine alana kadar. Onun kendisine duyduğu ihtiyacı arzuluyordu. Onun kendisine ihtiyaç duymasını *istiyordu*, çünkü geçen her saniyede kendi bağlılığı daha da güçleniyordu. Her şey açıklığa kavuştuğunda, önlerinde hiçbir sır kalmadığında, ona karşı hissettiği bağ daha da güçlenecekti.

Yaptıklarının ne anlama geldiğini düşünmeye hazır değildi. Geleceğiyle ilgili ne gibi yansımaları olabileceğini. Artık Bowen'ı da içeren bir gelecekti bu. Amcası, yaptıklarının ortaya çıkardığı ciddi sorunlar... bunlarla ilgilenmesi gerekecekti. Yakında. Bowen'ın bu sorunları çözmesine yardım etmek isteyeceğini umdu, *dua etti*. Ama bu gece değil. Sokakta amcasından öğrendiklerinden sonra beyni daha fazla işlem yapamıyordu. Aylarca hazırlık, yıllarca acı, kardeşinin intikamını almak için bu göreve akıtılmıştı ve sonunda her şey yozlaşmış bir adamı korumak için yapılan bir örtbasın parçası olmuştu. Belli ki hiç tanımadığı bir adamı. Televizyondaki karizmatik adamla kurduğu ilişki büyük bir illüzyondan ibaretti.

"Hey." Bowen kızın çenesini yukarı kaldırdı, kaşları çatıldı. "Ne oldu? ne düşünüyorsun?"

"Aç olduğumu düşünüyorum."

Omzunun ötesindeki bir noktaya odaklandı. "Sen... sen zaten pişman değilsin-"

"Hayır." Başını salladı ve bir elini onunkinin üzerine koydu. "Sadece bu gece burada seninle olmak istiyorum. Başka bir şey düşünmek istemiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

Aman Tanrım. Tartışmak istiyordu. Bunu görebiliyordu. Sera'nın, onu yere yatırıp aklından geçen her düşüncüyü öğrenmek istese bunu yapacağından hiç şüphesi yoktu. Bowen arkasına yaslanıp açıklama beklemeydi ve bu onun için yeniydi. Yine de ısrar etmek yerine çenesini kavuşturdu ve başını salladı. "Bir süredir dükkâna gitmedim. Biraz dalgındım." Buzdolabına doğru giderken ona göz kırptı. "Yumurtalı sandviç? Ya da bir şeyler sipariş edebilirim..."

"Yumurtalı sandviç lütfen." Tezgâha yaslandı, gözle görülür savaşı yaraları olan bu kaba saba adamın, tenini kızartacak kadar erkeksi bir zarafetle bir kâseye yumurta kırmasını izlemekten son derece keyif aldı. Görevini yerine getirirken omzunun üzerinden ona kasvetli bakışlar fırlattı. Ortadan kaybolmasını mı bekliyordu? Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Başından beri planı ortadan kaybolmaktı. Hâlâ da öyleydi. Ancak şimdi, ondan kendisini takip etmeye değer bulmasını isteyecekti. Eğer bulmazsa, yalnızlık eskisinden çok daha zor olacaktı çünkü onunla birlikte olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Uğur Böceği." Sera, Bowen'ın tezgâha doğru eğildiğini ve yüzünün onunkinden birkaç santim uzakta olduğunu fark edince sıçradı. "Düşünmeme kuralını kabul edebilirim ama işbirliği yapman gerekiyor."

Sandviçi eline aldı. "İşbirliği yapıyorum."

Bowen kendi sandviğine yumuldu. "Sanırım garsonluk kariyerin sona erdi," dedi ısırtıklar arasında. "Geri dönmek için kolluk kuvvetleri becerilerine sahip olman iyi bir şey." Ağzının bir ucu yukarı kalkmıştı ama gözleri ciddiydi. Polislikte kalmaya niyetli olup olmadığını sormanın pek de ince olmayan bir yolu muydu bu? "İçimden bir ses bu işten iyi bir referans alamayacağını söylüyor."

Rush."

"İyi bir garson olmadığımı mı söylüyorsun?" diye kaçamak cevap verdi. "Hayır. Berbat bir garson olduğunu söylüyorum."

Ortamı yumuşatmaya kararlı bir şekilde, top haline getirdiği peçeteyi adama fırlattı. "Göründüğünden daha zor. Acil servise kırık bir bacak için Rush'taki bazı müşterilerin tavuk kanadı için endişelendiğinden daha az endişelenen hastalarım oldu."

"Kanatların şakası yok."

"Hmm." Son sandviçini de mideye indirdi, midesinde bir şeyler olduğu için kendini daha da rahatlamış hissediyordu. "Her neyse, sen benim en kavgacı müşterimdin ve yiyecek bir şey bile sipariş etmedin."

"İstedim. Bana yemek getirmeni izlemek istedim. Hâlâ da istiyorum." Bir eliyle saçlarını ovaladı. "Tanrım, bu kafamda o kadar da çılgınca gelmedi."

"Bir gün sana yemek yapacağım," demek için acele etti, adamın yüzündeki ani güvensizliği silmek istiyordu. "Yumurtalı sandviç için sana borçluyum."

"Bana hiçbir şey için borçlu değilsin. Asla." Onun tabağını aldı ve kendi tabağıyla birlikte lavaboya koydu. Yüzünü ona döndüğünde düşünceli görünüyor. "Aslında benim için yapabileceğin bir şey var. Hadi gel."

Adam onu yatak odasına doğru sürüklemeyi önce hazırlanacak zamanı yoktu. "Kurnazlık pek sana göre değil, biliyorsun değil mi?" Hiç de umurunda değildi. Şimdiden teninin her santiminde tüyleri diken diken olmuş, karnının alt kısmına ağır bir sıcaklık yayılmıştı. Ona, vücudunun tepkilerini kontrol etme şekline hiç alışabilecek miydi?

Yatak odasının kapısında durdu ve azarlayıcı bir bakışla ona döndü. "Kafanı çukurdan çıkar, bebeğim. Siz Katolik kızlar ve pis zihinleriniz."

Adam onu içeri çekip ışığı yaktığında ağzı bir karış açık kaldı, sonra da kapandı. Duvar resimleri gitmişti. Hepsi gitmişti. Duvarları

ürkütücü bir beyaza boyanmıştı, yaptığı işin kanıtları boya kutuları ve sıçramış örtüler şeklinde yere saçılmıştı. Sanki bir kasırga odanın içinden geçmiş ve duvarlardaki tüm renkleri söküp atmış gibiydi. Hayır, tüm renkleri değil. Bowen odanın içinde biraz daha ilerleyince onu gördü. Uzak duvara bir kadın resmi çizmişti.

O mu? O... oydu.

Boyanmış Sera'nın ağzı eksik olsa da, gözlerini, saçlarını mükemmel ayrıntılarla yakalamıştı. Ona baktığında, en güzel gününde bir aynaya bakıyor gibi hissediyordu. Onu görme şekli... gerçekte var olduğunu bildiği şeyi daha da arttırıyordu. Gözlerini aşkla ağırlaşmış gibi resmetmişti, saçları bir bulut gibi etrafında süzülüyordu.

Sera'nın boğazı acıyla düğümlendi. Bowen'ın onu izlediğini ve bir tepki vermesini beklediğini hissedebiliyordu ama duygularını nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu. Onun iyiliği için yine de denedi. "Bu çok güzel. Keşke diğerlerinden kurtulmasaydınız ama bu çok güzel."

Bakışlarını çıplak duvarlarda gezdirdi, yüz hatlarını korku kaplamıştı. "O şeylerin hiçbirisi senin etrafında olamazdı. Gitmeleri gerekiyordu."

"Oh." Yere kıvrılıp bir süre bu sözlerin tadını çıkarsa onun ne yapacağını merak etti. "Bunu ne zaman yaptın?"

Aralarındaki mesafeyi kapatırken çizmeli ayakları zemini gıcırdattı. "Seni burada bıraktığım gece. Geri döndüm ve seni halen altımda uyurken buldum. Ama sonra uyuyamadım ve resim yaptım." Başparmağını kızın alt dudağına götürdü. "O gece asla gitmemeliydim. Çok özür dilerim."

Sera başını salladı, bir an konuşamadı. "Sorun değil. Neden yaptığını anlamaya başlıyorum." Onun dokunuşuna doğru eğildi. "Ama bir dahaki sefere yapmayacaksın. Bundan daha iyi olduğunu anlamak için o kadar ileri gitmene gerek kalmayacak."

"Böyle düşünmeye devam etmene izin versem yanlış mı olur?" diye mırıldandı.
"Muhtemelen,

ama yine de yapacağım. Seni burada en uzun süre ne tutacaksa."

Eğer bu şekilde konuşmaya devam ederse, kadın bir su birikintisine dönüşecekti. "Neden benim ağzım yok? Resmimin yani."

"Ha?" Gözlerinin yeniden odaklanması bir an aldı. "Ah, doğru ya. İşte bu konuda yardımına ihtiyacım var. Ağzını bir türlü düzeltemedim." Onu duvara doğru çekti. "Benim için poz verir misin?"

Adam dudaklarını incelemek için dizlerini büktüğünde kadın güldü. "Ağzımı hatırlayamadığın halde gözlerimin bu kadar doğru görünmesini nasıl sağladın?"

"Hatırlayamadığımdan değil Uğur Böceği. Ben sadece..." Boğazının içinde inledi. "Ağzına baktığımda onu üzerimde istiyorum. Üst dudağının nazikçe şişmesini düşünmüyorum." Gri gözleri parıldadı, bir an için mavi göründü. "Bir şairle takılmadığın için hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Hayır," diye cevap verdi, gülümsememeye çalışarak. "Şairler çok acı çekerler. Sanatçılar çok daha uyumludur."

"Ah, ve bir ukala ile takıldım." Çenesini kavradı ve başını eğdi, hâlâ ağzını inceliyordu. Nefes nefese, beklenti içinde bir şekilde bu onu tedirgin etti. "Sence, ne bileyim, birbirimizi dengeleyebilir miyiz?"

Bakışları sonunda onu ayak tabanlarına kadar sarsan bir yoğunlukla onunkilerle buluştu. Boğazındaki düğümü yuttu. "Başka seçeneğimiz var mı?"

"Bilmiyorum." Adam kadının çenesini bıraktı ve temiz bir boya fırçası aldı. Adamın ahşap bir palet üzerinde kırmızı ve beji birbirine karıştırmasını izledi, o kadar konsantre olmuştu ki sessiz kalması gerektiğini hissetti. Tekrar konuştuğunda, yatak odasının sessizliğini bozan derin, boğuk sesi onu gerçekten ürküttü. "İlk tanıştığımızda ruj sürdüğünü sanmıştım. Ama seni öptüğümde ruj kalmıştı. Hiçbir ruj o öpücük boyunca kalamazdı." Alt dudağını dişlerinin arasından emdi. "Dudakların pembe. Daha önce hiç bu tonu görmemişim, sanki şeker emmeyi yeni bitirmişsin gibi. Kahretsin, bu yüzden mi

beni azdırıyor mu? Emmeyi düşünmeden onlara bakamıyor muyum?"

"Bilmiyorum." Kelimeler bir anda ağzından çıkıverdi. Resmin sağındaki duvara yaslandı, adamın söyleyeceği şeyin sonunda onu devireceğinden korkuyordu. "Ben daha çok tuzlu yemek seven bir kızım. Yumurtalı sandviçler gibi..." *Oh, lütfen, lütfen şimdi kapa çenen.*

Fırçayı boyaya batırdı, şehvetli ağzının kenarlarında bir eğlence vardı. "Gerçekten telaşlandın mı Uğur Böceği? Seni bir merdiven boşluğuna, bir fotoğraf kabinine, bir ara sokağa getirdikten sonra-"

"Anlaşıldı. Sadece ağzımı boya."

Elinin hareket edişini, duvarda pembe bir boya tonu bırakışını izledi. Birkaç saniyede bir bakışları ağzına kayıyor ve her seferinde bunalmış vücudunda bir şimşek çakmış gibi hissediyordu. Kendini onun ağzına bakmasını isterken buldu, kendi isteğiyle ayrıldığını hissetti, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı kaydı. Boynunun dibinde bir nabız attı ve ses kulaklarında kendini çoğalttı.

Sonunda Bowen uzaklara bakmayı bıraktı, belli ki ondaki değişimi hissetmişti. "Ben bunu bitirene kadar bir saniyeliğine o kadar da sikilebilir görünmemeye çalışabilir misin? Bu benim için önemli, Sera."

Adamın ses tonundaki hayal kırıklığı, kadının şehvet sisini yarıp geçti. "Neden bu kadar önemli?"

Bir küfür savurarak paleti ve boya fırçasını bıraktı, ardından yumruklarını başının iki yanına yerleştirdi. Yüzünü onu öpecek kadar yaklaştırdı, sonra durdu. "Burada olduğunu kanıtlayacak bir şeye ihtiyacım var, tamam mı? Mutlu musun?"

"Hayır." Adamın irkilmesi onu geri adım attırdı. "Burada seninle olmak beni mutlu ediyor Bowen. Ama gitmem konusunda bu kadar endişelenmen beni mutlu etmiyor."

Alay etti. "Sen benimle konuşmazken nasıl başka bir şey olabilirim ki? Bu konuşmama oyununu oynamak istediğinde?" Adamın başı kadının omzuna düştü. "Buradasın ve bunun için çok m i n n e t t a r ı m , ama ben

Nedenini ya da buna neyin yol açtığını bilmek. Bunları bilmezsem, yapmaya devam ettiğimden nasıl emin olabilirim? Beni delirtiyorsun, Sera."

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım," diye fısıldadı, onun tutkulu konuşmasıyla sarsılmıştı. O gece yaşananlar dilinin ucuna kadar gelmişti. Geriye kalan tek ailesi tarafından oyuna getirilmiş, *kullanılmıştı*. Her zaman örnek aldığı kardeşi, hiç hayal etmediği bir şekilde kusurlu çıkmıştı. Ona karşı Bowen dışında hiçbir şey somut gelmiyordu ve kendini onun içinde kaybetmek istiyordu. Her şeyi unutmak, sadece bir geceliğine. Yarın tekrar güvenmenin bir yolunu bulacak ve ona her şeyi anlatacaktı, ama şimdi? İçi çiğ gibi hissediyordu.

Kolunun altından eğilip ıslak boya fırçasını aldı ve ucunun yeterince gül rengi boyayla kaplandığından emin oldu. Sonra duvara doğru döndü ve dev harflerle SERA BURADAYDI yazdı. Fırçayı tekrar yerine koymaya başladı ama fikrini değiştirdi. Altına "BOWEN YÜZÜNDEN" diye devam etti.

Bu onun için yeterli olmayacaktı ama bu gece ona söyleyecek sözü yoktu. Gözleri onun üzerindeydi ve sırtını deldiklerini hissedebiliyordu. Onun sessizliğine daha fazla dayanamadığında, yüzünü ona döndü.

Yerde sürüklenmek için tam zamanında.

Kızın şok nefesi adamın ağzı tarafından yutuldu ama adam tamamen üzerine yerleştiğinde bir iniltiye dönüştü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti, bir erkeğin ağırlığı, gidecek hiçbir yeri olmadan vücudunu sert tahtaya bastırıyordu. İlahi, sarhoş edici bir histi. Kendisini o kadar kadınsı hissettiriyordu ki, başını geriye atıp bunun tadını çıkardı.

Daha fazla yaklaşmak, *daha fazlasını* hissetmek için çıldırarak bacaklarını açtı ve Bowen bir iniltiyle kalçalarının beşiğine düştü, hemen merkezine doğru sallandı. Yeterince yaklaşmadığında, eteğini yukarı çekti ve çaresiz bir sesle içine girdi.

"Burada olduğun konusunda çok haklısın, Sera. Baktığım her yerde sen varsın." İki parmağını Sera'nın dudaklarının arasından geçirdi ve Sera parmağını ağzına soktu. Cesareti onu şok etmişti, bunu adamın keskin lanetinden ve gözlerindeki parıltıdan anlayabiliyordu. "Seni telaşlı gördüğümde ne oluyor biliyor musun? Sikişmek için can attığında ama bunu nasıl *isteyeceğini* bilemediğinde? Sikim o kadar sertleşiyor ki acıyor. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Adamın parmakları ağzındayken konuşamıyordu, bu yüzden başını salladı. "Hayır mı?" Adam parmaklarını geri çekti ve kalçalarını sertçe pompaladı.

"Bana ne istediğini söyle, bebeğim. Hemen şimdi."

"Seni ağzımda istiyorum." Bunu hiç düşünmeden söylemişti. Parmaklarının orada olması, onun üzerinde durduğu, yüzünün işkence gördüğü ve aynı zamanda dudaklarının yanından geçerken zevkle dolu olduğu anıyı geri getirmişti. Boşalırken yalvarması ve sarsılması ona öyle inanılmaz bir güç hissi vermişti ki, o anda bunu tekrar hissetmek için her şeyi yapabiliirdi.

Bowen onun gerçek olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi nefesini tuttu, sonra çenesini sertleştirdi ve kesik vücudunu yavaşça onunkine doğru daha yukarı, daha yukarı sürükledi. Kaslar kıvrımların üzerinden kayarak, her ikisinden de nefes nefese nefesler çekerek, onun üzerinde diz çökene kadar. Dizleri başının iki yanındaydı, hayal edebileceği en samimi pozisyonda onu kucaklıyordu.

Bowen kemerini çözdü ve titreyen elleriyle kot pantolonunun fermuarını açtı. "Buna hayır diyecek kadar asil olduğumu mu sanıyorsun? Ağzının neler yapabileceğini bildiğim halde?" Bir iniltiyle dudağını ısırarak kot pantolonundan kurtuldu ve şişmiş bedenini kızın ayrık dudaklarının hemen üzerinde tuttu. "Eğer bu kadar çok istiyorsan bebeğim, yala. Ben konsantre olmaya çalışırken senin o güzel dudaklarını yaladığın gibi. *Şimdi*, Sera."

Çaresizliği, sert sözleri onu arzuyla doldurdu ve istediğini yapmakta tereddüt etmedi. Dilini başının etrafında döndürdü, sonra yavaşça yalamak için aşağı indi, tabandan uca. Tüm bu süre boyunca

Gözlerini ona dikmiş, gırtlaktan gelen sesleri ve nefes nefese nefesi, elleri başını çevreleyen güçlü kalçaları pençeleyene kadar arzusunu artırıyordu.

"Şimdi iste." Pürüzsüz başını kızın kalçasının dikiş yerine sürttü. dudaklar. "Lütfen söyle, Bowen. Ağzıma sahip olmanı istiyorum. Senin olsun."

Kelimeleri aceleyle tekrarladı. Onu aklından çıkarmak için bir saniye daha beklemek istemedi, elini onun uyarılmışlığının etrafına sardı ve onu ağzına götürdü. Onu derinlemesine çekti, tadıyla, dokusuyla, büyüklüğüyle yeniden tanıştı. Başının üzerinde, avuçlarının yere çarptığını duydu, onu elleri ve dizleri üzerine koydu, sadece sertliği temas ederek ağzına daldı. Yasadışı ve yanlış hissetti ama korkmadan yeni bir deneyim vaadine doğru koştu. Bowen'ın yanında korku diye bir şey yoktu.

"Sana sadece kaldırabileceğini bildiğim kadarını vereceğim bebeğim." Sesi çakıl taşına benziyordu. "Bana güvendiğini söyle."

Kadının cevap vermesi için kendini yeterince uzun süre uzaklaştırdı. "Sana güveniyorum Bowen."

Yavaşça vücudunu tekrar aşağı indirdi, sert uzunluğu dudaklarının arasından geçiyordu. "Siktir, *siktir*. Bunu yapmamalıydım. Kız arkadaşım ile değil." Sığ itişlerle ağzına pompaladı, arkalarında o kadar çok kısıtlama vardı ki, kendini tutmak için ne kadar çaba sarf ettiğini biliyordu. "Oh, Tanrım. Durdur beni."

Bunun yerine, dudaklarını onun etrafında sıkı ve bir eliyle kıcını tutarak onu daha derine itti. Adam boğazının arkasına ulaştığında gözleri biraz yaşardı ama adam geri çekilirken burnundan derin bir nefes aldı ve Bowen'ın yaptığı şeye verdiği tepkilere odaklandı. Ellerinin altında kasları esnedi; onu her daha derine emdiğinde dudaklarından pis küfürler döküldü. Bu sadece, Bowen'ın tamamını emene ve Bowen onun boğazına tamamen girene kadar onu memnun etme ihtiyacını daha da artırmaya yaradı.

Derinlere itip tutarken iç uylukları kulaklarına doğru kasıldı. "Oh siktir, oh siktir, oh *siktir*. O mükemmel ağzının içinde her şeyim var. I

Yapamam... Ölüyorum." Geri çekildi ve boğuk bir lanetle kendini tekrar kadının boğazına soktu. Sonra tekrar. Ve tekrar, ritmik hale gelene kadar. "Alırken gözlerini erkeğinden ayırma bebeğim. Bana bunu istediğini göster. Benim kadar mahvolmak istediğini göster bana."

Mahvolmak. Evet, mahvolmak istiyordu. Onunla birlikte. Sonsuza kadar. Bakışlarını birbirine kilitleyerek tırnaklarını adamın kalçalarına geçirdi ve sertleşmiş etinin etrafında yutkundu. Tüm vücudu sarsıldı, titredi. Güçlü ellerinden biri parke zeminde kayarak onu ağırlığını bir dirseğinin üzerinde tutmaya zorladı, kalçaları hareketlerine hiç ara vermedi.

"Kendine dokun bebeğim," dedi sesi çatlayarak. "Benim için hazırlan, çünkü seni aklını başından alacak şekilde becermek üzereyim."

Beklenti karnında çılgına döndü ve onun emrini yerine getirmekte tereddüt etmedi. Eli kalçalarının arasından aşağı kayd ve külotunu kenara çekti. Onu nem karşıladı ama bir gram bile şaşkınlık hissetmedi. Vücudu alev alev yanıyor, bir cehennem gibi inşa etmeye devam eden sıcaklıktan kurtulmak için ağlıyordu. Bowen son bir kez ağzına soktu ve sonra tıslayan bir nefesle geri çekildi, ereksiyonu yumruğundaydı.

Kendini Sera'nın vücudundan aşağı doğru sürükledi ve tişörtünü çıkararak ağız sulandıran bir kas duvarını ortaya çıkardı. Sera'nın kendini hazırlayacak vakti olmamıştı ki adam onu yüzüstü çevirdi ve kalçalarını yukarı çekerek kendi kalçalarıyla aynı seviyeye getirdi. Prezervatif ambalajının metalik yırtılma sesini ve adamın korunmak için yuvarlanırken çıkardığı homurtuyu duydu. "Sıkı tutun. Bu biraz sert olacak."

"Evet, istiyorum. *Lütfen.*"

Baş döndürücü bir hareketle külotunu kenara çekti ve derinlere daldı. Açıyı bir, iki kez test etti, sonra bir kez daha derinlere daldı. Ellerini dizlerinde hissetti, bacaklarını daha geniş çekti. "Sert mi istiyorsun? O zaman bana biraz yer aç bebeğim."

Nasırlı bir el ensesini kavradı ve yanağını aşağı doğru itti.

yere yatırdı. Bu pozisyon onun poposunu havaya kaldırdı ve onu adamın vahşî hamlelerine açık bıraktı. "Şu haline bak, eteğin beline kadar sıyrılmış, ben o amcığî tatmin ederken hâlâ sik kaldıran külotunu giyiyorsun."

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa kaldı. Karnında, kalçalarının arasında bir basınç oluştu.

Yaklaştın. Çok yaklaştım. "Bowen, *lütfen*."

"Sert mi seviyorsun, Sera?" Bir yumruğunu kızın saçlarına sabitledi ve hızını artırdı. "Ağzını sikmeme izin verdikten sonra sana başka bir şekilde verebileceğimi mi düşündün?"

"Hayır. Evet." Release daha yakından çığlık attı. "Durma, *durma*."

Hırıltılı bir sesle hızını artırdı ve ona kendisinin de yakın olduğunu söyledi. Sınırının yaklaştığını bilmek onu sarmallara soktu, zevk onu ele geçirirken sert zemine hıçkırarak ağladı. Son bir kez daha derine battı, boşalırken ona karşı titriyordu, odada yankılanan bir dizi küfür.

Kız onun sırt üstü yere yığılmasını beklerken, adam kızın etrafında dönerek ve onu kendine doğru çekerek onu şaşırttı, öyle ki kız güçlükle nefes alabiliyordu. Ağzı saçlarında geziniyor, elleri teninin her santimini okşuyordu. İki kez onun konuşmaya başladığını hissetti, sonra durdu. Sonunda onu kucağına aldı ve teması kaybetmeden yatağına yerleştirdi. Korunma malzemelerini yatağın başucundaki çöp sepetine attıktan sonra, terli uzuvları birbirine karışmış bir şekilde yattılar ve bir süreliğine kendilerini toparladılar. Çok geçmeden Bowen'ın göğsünde çarpan kalp atışlarının sesiyle uykuya daldı.

YIRMI ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Seraphina.

Bowen yatağında sıçrayarak uyandı, ciğerleri oksijen ihtiyacıyla tutuşuyordu. *Nefes al, nefes al.* Hayır, Sera'ya dokunana kadar nefes almasına izin vermeyecekti. Elleri karmakarışık çarşafı yırtarak onun kahverengi saçlarını aradı. Rüyasında gördüğü şeylerden sonra, sıcak, çıplak tenini kendisine bastırılmış hissetmesi önemli değildi, onu görmesi gerekiyordu.

Oradaydı. O oradaydı. Hava göğsüne doldu, rahatlamadan çok daha şiddetli bir şeyle sarmaş dolaş oldu. *Onu seviyorum. Onu çok fazla seviyorum.* Bunun farkına varması sürpriz olmadı. İlk gecedan beri bunun olacağını biliyordu. Belki de bunu kabullenmesine izin vermemişti çünkü kız hep gitmeyi planlamıştı. Şimdi gitmek istemediğine göre, uzak tuttuğu duygular sel gibi akmaya başladı, ta ki kalbi bir şamandıra gibi onların arasında sallanana kadar. Tek penceresinden içeri süzülen şafak öncesi ışığında neredeyse parlıyordu. Ağzı, o *inanılmaz* ağzı, uyurken inatçı bir hal alıyor, dudakları tartışmaya hazırmış gibi büzülüyordu. Kahretsin, bu hoşuna gitmişti. Onun için yumuşayana kadar ağzını öpmek istedi ama o zaman ilk kez yatağında onunla uyanmanın tadını çıkarma şansını kaybedecekti. Bütün gece elleriyle taciz ettiği, onu yukarı, aşağı, yanlara doğru yönlendirdiği saçları yastığının üzerinde bir yığın halinde yatıyordu. Ona karşı çok sert davranmıştı ama gecenin bir noktasında masumiyeti bozan biri gibi hissetmeyi bırakmıştı. Bunun, Sera'nın onu her aldığı anda artan özgüveniyle bir ilgisi olabilirdi. Onu nasıl yalvaran bir karmaşaya dönüştüreceğini çabucak öğrenmişti. Sanki daha önce

Başından beri onun için biriydi.

Sana böyle dokunmamı mı istiyorsun Bowen?

Daha hızlı mı?

Bunun gibi mi?

Çok iyi hissediyorsun. Çok sert.

Seni tekrar ağzıma alabilir miyim?

Görünüşe göre hayatında *bir şeyleri* doğru yapmıştı. Ek bir bonus olarak, uğruna ateşin içinden geçebileceği bu güzel, şefkatli, zeki kız da ona kafa atmayı *seviyordu*. Hay sikeyim.

Onu uyandırmaktan nefret eden ama fiziksel olarak ona dokunmadan duramayan adam, başparmağını kaşının üzerinde gezdirdi ve ağzındaki inatçılığın kayboluşunu izledi. Muhteşem kahverengi gözlerden biri açıldı, ardından diğeri. Her seferinde bir gözü uyanıyordu. Onun hakkında bunu bilmek hoşuna gidiyordu. Her şeyi bilmek istiyordu. Bugünden başlayarak her şeyi *öğrenecekti*.

Artık sır yoktu, aralarındaki engeller yokmuş gibi davranmak yoktu. Etraflarını saran bu mayın tarlasında parmak uçlarına basarak geçirdikleri her an tehlikedeydi. Onunla kalmak istiyordu ve istediğini elde edecekti. Bu kadar basit. Hayatındaki varlığının onu yaşamaya değer kılacağı gerçeği ikinci plandaydı. Yüzü uyuklu bir farkındalıkla değişirken, onun bilip bilmediğini merak etti. Onu sevdiğini. Onun için öldürebileceğini. Çıplak göğüsleri aletini sertleştirirse de, aynı anda onu yorganın altına saklamak ve korumak istiyordu.

"Çok fazla, Sera. Bana çok fazla şey hissettiriyorsun." Gülümsemesi kenarlara doğru eğildi. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır." Dudaklarını onun alnına bastırdı. "Bir kısmını omuzlamak için yanımda olduğun sürece olmaz. Bazen hepsini taşımak için yeterli olmadığımndan endişeleniyorum."

"Çok fazla şey hisseden tek kişi sen değilsin." Bakışları onunkileri aradı. "Sen de bana yardım etmelisin."

İçinden baş döndürücü bir aşk dalgası geçti. Ondan başka bir şey göremiyordu, onun altındaki vücutundan başka bir şey hissetmiyordu, onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. *Mükemmel. Bu mükemmel. Kadının* bileklerini tuttu ve başının üzerinde yastığa sabitledi. "O zaman şimdi seni rahatlatmama izin ver, bebeğim."

Tiz bir dizi bip sesi onu içine soktuğu büyüü bozdu. Bowen'ın sesi algılaması bir an aldı, kafası Sera'yla öylesine bulanıktı ki. Telefonu. Titredi ve yatağının yanındaki sehpanın üzerinde dans etti. Sabahın altısında gelen bir telefonun ima ettiği şehvet yavaşça dağıldı. Sabahın bu erken saatinde iyi haber gelmezdi. Sera'nın altında gerilen yumuşak formu Bowen'a onun da aynı sonuca vardığını söylüyordu.

Onun kalçaları arasında yatarken asla konsantre olamayacağını bildiğinden, isteksizce doğrulup telefonu eline aldı. Arayanın kimliğini okuduğunda, kaburgalarına tekme yemiş gibi hissetti. *Rikers Adası ıslah evi.* "Alo?"

"Bowen Driscol?"

Bir adamın kısık sesi. Beklediği gibi babasının değil. Başka birinin araması ne anlama geliyordu? "Biri ve aynısı," diye yavaşça cevap verdi.

"Babanız revire kaldırıldı. En yakın aile üyesini bilgilendirmekle yükümlüyüz." Arayan kişi durakladı, sanki bu haberin kafasına girmesini bekliyordu. Öyle olmadı. "Şu anda ayrıntılar mevcut değil, ancak başka bir mahkumla kavga ettiğini biliyoruz. Yaraları, mümkün olan en kısa sürede buraya gelmeye çalışmanızı gerektirecek kadar ciddi."

"Peki." Telefonu kapattı ve midesindekileri kaybetmemeye çalışarak burnundan derin bir nefes aldı. Ayağa kalkıp hareket edebilmek için zihni dönüp duruyordu. Ama bulabildiği tek şey suçluluk duygusuydu. Kız kardeşini korumak için babasının hapse atılmasında bir rol oynamıştı. Küçük bir parça, ama yine de bir parça. Şimdi Lenny bu yüzden ölebilirdi. İlişkilerinin düşmanlık sınırında olması önemli değildi. Onlar

hala kan vardı.

Sera onun sırtına daireler çizerek ovdu, soru sormaması her şeyi duyduğunu gösteriyordu. "Bowen," dedi yumuşak bir sesle. "Giyin. Ben de sizinle geleceğim."

Ayağa fırladı, şimdiden bir alternatif bulmaya çalışıyordu. Onun güvenliği her şeyden önce geliyordu. Evet, Lenny'nin bile. "Aklını mı kaçırdın sen?" Loşlukta, bir gece önce attığı kot pantolonunu aradı ve sarsak hareketlerle çekiştirerek giydi. "Senin orada olduğun fikri midemi bulandırmasa bile, babamın yanına gizli bir polis getiremem. Bu hafta bıçaklanan diğer orospu çocuklarından bahsetmiyorum bile. Ya biri seni tanır mı?"

"Kimse beni tanımayacak." Yataktan kalktı, çıplak vücudu hâlâ onun dokunuşundan kızarmıştı. Tişörtünü giyerken durup onun yaklaşmasını izlemek zorunda kaldı, o kadar güzeldi ki. Bu kız onun odasında nasıl olabilirdi? Onun iğrenç sözlerini dinliyor ve hâlâ onu istiyordu?

"Benimle gelmiyorsun."

Belli ki tartışmak istiyordu, anlamlı gözlerinin arkasında çarklar dönüyordu. "Diğer tek seçeneğin beni burada yalnız bırakmak olduğunun farkında mısın?"

"Hayır, değil," diye ısırdı. "Seni Troy ve Ruby'ye götüreceğim."

Korku yüz ifadesini kapladı. *Korku mu?* Adamın bedeni kadının yüzünde bunu görünce fiziksel bir tepki verdi. "Hayır, Bowen. Polis yok."

"Dün gece ne oldu Uğur Böceği?" Sesini eşit tutmak için çaba sarf etmek zorunda kaldı. "Sen bana dönmeden önce mi?"

Yere baktı, belli ki hâlâ bu konuda konuşmaya hazır değildi. Ona açılmak istememesi canını acıtıyordu. Hem de çok. Kadının taktik değiştirmesini, dikkatini dağıtmaya çalışmasını izledi. Onun oyununu bilse de işe yarayacağını da biliyordu. Kollarını onun boynuna doladı ve ona sıkıca sarıldı. "Kimse beni senin gibi koruyamaz. Eğer arabada kalmamı istiyorsan, kalırım, tamam mı? Başka birinin üzerine yıkılmak istemiyorum."

Kompakt kıvrımları onunkilere karşı çok iyi hissettiriyor, ona olan güveni baş döndürüyordu. Onun yanından bir saniye bile ayrılmak istiyor muydu? Kesinlikle hayır. En çok onun yanında güvende olurdu. Ve eğer mantıklı düşünmesine izin verirse, bir ıslah evinin otoparkı onun için şu anda Bensonhurst'ten daha güvenli olabilirdi.

"Pekâlâ." Parmakları kadının sırtının eğiminde gezindi. "Devam et ve bir duş al. Her ne kadar kokumun üzerinde olmasını sevsem de, rahat olmanı istiyorum."

"Bowen," diye mırıldandı onun göğsüne. "Bugün. Bugün her şeyi konuşacağız, tamam mı? Söz veriyorum."

Kendini onu serbest bırakmaya zorladı ve kız banyoya girip gözden kaybolana kadar onu izledi.

Bowen revirin koridorunda, telaşlı hemşirenin onu yönlendirdiği yere doğru yürüdü. Hastanelerde çok fazla zaman geçirmemişti ama Rikers Adası'ndaki revirin, kendi yaşındaki çoğu erkeğin babalarını ziyaret etmek için gittikleri Manhattan'daki süslü revirlere hiç benzemediğini düşündü. Lenny burada olmaktan nefret eder, kendi adına yapılan her türlü bakımı bir zayıflık olarak görürdü. Erkekliğinin azalması olarak. Tıbbi müdahaleye kaç kez direndiği Bowen'a Lenny'nin en azından küçük bir parçasını miras aldığını hatırlattı. Tam da şu anda, potansiyel kaderi yüzüne bakarken, bu istenmeyen bir düşünceydi.

Solunda, daha çok gece kulübü fedaisine benzeyen iki erkek hemşire dama oynuyordu. Sanki onun bilmediği bir şey biliyorlarmış gibi, yanından geçerken ona tembelce baktılar. Kürek kemiklerinin arası kaşınıyor, Sera'yı güvenli bir yere götürmeye odaklanabilmek için geri dönüp burayı terk etmesini istiyordu. Sokakta yürürken omuzlarının üzerinden bakmadan birlikte olabilecekleri bir yere.

Gönderildiği hastane odasının kapısının önünde durdu ve diğer tarafta görecekları için kendini hazırladı. Bir zamanlar

Makinelere bağlanmış kahramanı ve işkencecisi mi?

Bowen kapıyı iterek açtı ve durdu. Lenny sokak kıyafetleriyle bir sandalyede oturmuş, televizyona doğrulttuğu uzaktan kumandaya küfrediyordu. Sağlığın resmiydi, sağlam vücudunda en ufak bir yara izi yoktu. Önce rahatlama geldi, ama öfke hemen ardından onu takip etti.

Lenny ona bakma zahmetine bile katlanmadan, "Yeterince uzun sürdü," dedi. "Tanrı aşkına, gündüz televizyonu berbat. Dışarıda olmanın en çok neyini özlüyorum biliyor musun? HBO'YU. Merak ediyorsan söyleyeyim, senden bile daha çok özlüyorum."

"Değildim." Bowen kapıyı arkasından çekerek kapattı. "Bu da ne böyle?"

"Bu mu? Bu benim çağırdığım bir iyilik." Lenny kumandayı kullanılmayan hastane yatağının üzerine fırlattı. "Seni buraya başka türlü getiremeyeceğimi biliyordum. Hâlâ babana karşı bir zaafın var mı?"

"Belki de öldüğünden emin olmak için gelmişimdir."

"Peki ya olmasaydım? İş bitirecek miydin?" Lenny güldü. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Beni içten içe öldürebilecek tek şey yemek."

Bowen sabırsızca kollarını kavuşturdu. "Açıkla yoksa ben yokum. Bugün yapılacaklar listemde yeniden bir araya gelmek yoktu."

"Yapılacaklar listende ne vardı evlat? Garson kız dışında." "Garson" kelimesini söylerken parmaklarını tırnak işaretlerini simgelemek için kullandı. Beyaz sıcak Bowen'ın göğsünü deldi ve tüm vücuduna yayıldı. Panik, öfke, inkâr teker teker onu vurdu. Lenny güldüğünde, Bowen içinde kontrolden çıkmış bir şekilde yanan ateşin yüzüne yansıdığını biliyordu. Babası ne kadarını biliyordu? Sera'nın polis olduğunu biliyor muydu? Yoksa bu sadece şüpheli bir Wayne'den aktarılan bir spekülasyon muydu?

Bunu tam olarak doğru oynaması gerekiyordu. "Sana bir soru sorayım. Sen ve Wayne ne zamandan beri poşetlediğim hatundan bu kadar etkilenmeye başladınız?"

Lenny yavaşça ayağa kalktı, alametifarikası olan küçümseme yüz hatlarını şekillendiriyordu. *İşte orada, babam. Bu o, içeri girdiğim sevimli şakacı değil.* "Sana ne zaman olacağını söyleyeyim. Bir adamın apaçık bir saygısızlık yapmasına izin verdiğinden beri. Mahallemize gelip senin yaşadığın yere tükürmesine izin verdiğin için. Ve sen de *yürümesine izin mi verdin?*"

Bowen hiçbir şey söylemedi. Lenny, Marco'nun evinin dışında olanlara misilleme yapmak için gittiği geceden bahsediyordu. Sera'nın kaçırılmaya tehlikeli bir şekilde yaklaştığı geceden. İncinmişti. İronik bir şekilde, bir adamı öldürmeyi hiç o geceki kadar istememişti ama Sera'nın iyiliğine dair verdiği söz onu mucizevi bir şekilde geri çekmişti.

"*Tanrım.*" Lenny volta atıyordu. "Senin hakkında ne dediklerini biliyor musun?"

"Sence sikimde mi?" Bowen karşılık verdi. "Bu küçük içten konuşmayı telefonda da yapabilirdik."

"Hayır, yapamazdık. Anladığından emin olmak için yüzüne bakmam gerekiyordu."

"Tam olarak neyi anladınız?"

Lenny daha da yaklaşarak onları parmak ucuna getirdi. "Sonsuza kadar burada kalmayacağım. Oh, hayır. Dışarı çıktığımda, eğer operasyonum beyni boktan bir kas kafalı tarafından ele geçirilmişse, seni pişman edeceğim." Bir elini ağzına götürdü. "O adamlar Wayne'i dinlemez. Ağzını destekleyecek bir dövüşü yok. Senin gibi değil."

"Dikkatli ol, orada bir yerde bir iltifat olabilir." "Ne istiyorsun? Seni Mets maçlarına götüren bir baba mı? Sana öğreten bifttek nasıl marine edilir?" Yere tükürdü. "Ben sana daha değerli dersler verdim. Nasıl dövüşülür. Nasıl para kazanılacağını. Minnettar olmalısın."

"Öyle mi?" Bowen bıyık altından güldü. "Babalar Günü'nde bulması zor bir kart olacak. Baba, bana birini komaya sokma yeteneği verdiğin için teşekkürler."

Lenny gözlerini tavana dikmiş, sanki ondan sabır diliyordu. Bu da

ikisi. "Beni dinle," dedi babası sıkılmış dişlerinin arasından. "Seni buraya aklını başına toplaman için getirdim. Bu kız her kimse, inşa etmeme yardım ettiğin şeyden vazgeçmeye değmeyeceğine eminim. Bazen biri derinizin altına girer ve kendinizi sorgulamanıza neden olur. Orospu annen tarafından sikilen bir adam olarak söylüyorum. Hepsi aynıdır. O yüzden hepimize bir iyilik yap ve sakinle düşünmeyi bırak."

İradesine rağmen Lenny'nin uyarısı üzerine içinde bir şüphe uyandı. Annesinden bahsetmesi bunu yapmıştı. Pamela'nın onu terk edip kurtların arasına attığını ve hayatı boyunca orada kaldığını hatırladı. Şüpheyi yok etmek için Sera'nın görüntüsüne odaklanmaya çalıştı ama sadece geçici olarak bastırmayı başarabildi. Aralarında hâlâ çok fazla belirsizlik vardı, doldurmayı reddettiği boşluklar. Babası bir pislik, iliklerine kadar bir suçlu olabilirdi ama sesinde gerçek payı vardı. Pamela'nın ona yaşattıklarından arta kalan acı bile.

"Sonunda bir etki yarattığımı görüyorum."

Lenny'nin ses tonundaki kendini beğenmişlik Bowen'ı rahatsız edici düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Burada işimiz bitti mi? Yapacak daha iyi işlerim var."

Babası kapıya doğru işaret etti. "Yabancılık çekme."

Bowen içeri girerken geçtiği güvenlik kontrolünden geçerek revirden çıktı ve tekrar üstünü arayabilmeleri için kollarını kaldırdı. Bir an için Lenny'nin hangi çalışandan iyilik istediğini merak etti ama düşünceleri hemen Sera'ya geri döndü. Babasının söyledikleri... Sera ve kendisi için geçerli olmasına izin vermeyecekti. Aralarındaki bağ gerçektir. Bu ona kendini bütün hissettiriyordu. Eğer ona inanabilirse, bu onun da kendini bütün hissetmesini sağlıyordu. Lanet olsun. Ona inanabilirse mi? *Hayır*, Lenny onun zihni üzerinde böyle bir güce sahip olamazdı. Buna izin vermezdi. Sera'nın yastığına gömülmüş gülümseyen yüzünün görüntüsü kafasından geçti. Onu gördüğünde, ona dokunduğunda, şüphesi ortadan kalkacaktı. Sadece inanması gerekiyordu.

Tesisten çıkarken cebindeki telefon titredi. Telefonu çıkarırken yürümeye devam etti, Sera'yı arabasında oturduğu yerde görmesi gerekiyordu. Sera'nın ön camdan kendisine gülümseyen güzel yüzünü gördüğünde içini bir huzur kapladı. Her şey yoluna girecekti. Sera artık buradaydı ve onu sorguladığı için kendinden utanmalıydı. Lenny'nin üstünlük sağlamasına izin verdiği için.

Bir dakika sonra geleceğini bildirmek için parmağını kaldırdı ve telefonu açtı. "Evet."

"Bay Driscol." Newsom. "Sera sizinle mi?"

"Evet," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Şimdilik güvende. Ama ihtiyacımız var."

"Neye ihtiyacımız olduğunu söyleyeceğim."

Bowen, sahip olmadığı sabrı toplayarak bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Biliyor musunuz, dürüst olmak zorundayım, Komiser. Bir sabah için bu kadar yeter."

"Senin tutuklanmanı istiyor, Driscol."

Beklenmedik bir acı göğsünü burktu. Yüz hatlarını düzgün tutmaya dikkat eden Bowen, ön camdan Sera'ya baktı. Sera merakla ona baktı, yüzünde zerre kadar kurnazlık yoktu. Buna inanabilir miydi? Barajın patlamasını engellemeye çalıştı ama baraj patladı ve şüphe onu içine çekti. "Neden?"

"Beklediğin sevkiyatı, Hogan'ın bu işe karıştığını, her şeyi öğrendi. Beni aradı ve o değersiz kışını sokaklardan çekmemi söyledi." Arka planda bazı kâğıtlar yer değiştirdi. "Sera'yı artık bu işi yarım bırakmayacağını bilecek kadar iyi tanıyorsun. Yoksa neden kendi yeğenim dün gece alınmayı reddetsin ki?"

Yeğenim. Sanki kırık kalbi onu kutsanmış bir şoka sokmuş gibi vücudu uyuşmuştu. Kafasında her şey tıkırdadı ve mükemmel bir anlam kazandı. Bu yüzden ona hiçbir şey anlatmamıştı. Neden en son geri gelmişti?

Gece. Onunla birlikte olmak istediği için değil. Sadece onu kelepeleyeneye kadar zamanını bekliyordu. Camın arkasından onunla göz teması kurdu ve onun ruhunun son parçasını da emdiğini hissetti. Bir bakıma rahatlamış hissetti. Ruhu yoktu, zarar veremezdi. Kendisinin herhangi bir parçası sağlamken bundan sağ çıkamazdı.

Çok sessizce, ama çok güçlü bir şekilde, hissizlik irkinleşti. irkinliği arzuluyor, aptalca inanmasına izin verdiği tüm güzelliği ezip geçmesini istiyordu.

"Neden beni uyarmak için arıyorsun?"

"Biz bu işi düzgün bir şekilde halledene kadar onu güvende tuttuğun için sana borçluyum." Newsom durakladı. "Onu derhal karakola gtrmeni istiyorum. Sera'yı bırak ve yoluna git. Hatta değiş tokuş. zgrlğne karşılık onu."

Bowen neredeyse kahkahalarla gülecekti. zgrlk. Neyden? "Sonra yarın sevkiyatta Hogan'ı sıkıştıracaksın ve her şey bitecek, ha? *Yeğenin* erkeğine kavuşacak ve herkes evine mutlu dönecek, öyle mi?"

Newsom bir an sessiz kaldı. "Eğer onlara haber vermeyi düşünüyorsanız, bir kez daha dşnn derim."

"Sana söz veriyorum. İhbar yok."

Buna gerek kalmayacaktı. Sevkiyatı bu geceye almışlardı.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir şeyler çok yanlıştı.

Bowen revirden ayrıldığından beri onunla konuşmamıştı. Sessizliğini babasının durumuna bağlamıştı ama içgüdüleri ona bir şeyleri kaçırdığını söylüyordu. Bowen normalde enerji saçar, sürekli bir bacağını sallar, bir parmağına dokunur ya da saçını okşarken, şimdi... boş görünüyordu. Revire girmeden önce onu öpmek için iki kez arabaya doğru koşan adam ortadan kaybolmuş ve yerini bir kabuğa bırakmıştı. Tek bildiği babasının hayatta olmadığı ve onunla konuşmadan önce bunu sindirmek için zamana ihtiyacı olduğuydu. Kardeşini kaybetmiş ve acil servis hemşiresi olarak çalışmış biri olarak, herkesin acıyı farklı yaşadığını herkesten daha iyi biliyordu.

Derin bir nefes aldı ve elini onun kalçasının üzerine koydu. Soğuk. Hareket etmiyordu. Elini tutmak için hiçbir hareket yapmadı, dokunuşunu bile kabul etmedi. Birbirlerine durmaksızın dokunarak geçirdikleri geceden sonra, onun bunu fark etmemesi alarm zillerini çaldırdı.

Pencereden dışarı bakınca bir an duraksadı. Neden Manhattan'daydılar? Sarı taksiler hızla geçip gidiyor, bisikletli kuryeler akan trafiğin arasından sıyrılıyor, caddenin iki yanında gökdelenler yükseliyordu. Brooklyn'de bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, sanki başka bir gezegene taşınmış gibi hissediyordu. Bowen'a ve onun tuhaf davranışlarına o kadar odaklanmıştı ki, Bensonhurst'e doğru geri dönmediklerini fark etmemişti.

"Her şey yolunda mı?"

Yanağında bir kas kıpırdadı. "Peki, tamam. Sadece biraz gezeriz diye düşünmüştüm.

Bir süreliğine Brooklyn'den uzaklaş."

Adamın düz, duygusuz sesi kadının elini çekmek istemesine neden oldu ama o kararlılıkla elini orada tuttu. "Neye ihtiyacın varsa. Bir yere gidip konuşabiliriz."

Güldü ama bu her zamanki neşeli kıkırdamasına hiç benzemiyordu. Sert ve alaycıydı. "Şimdi de konuşmak istiyor. Onun yerine kenara çekip sevişmeye ne dersin bebeğim? Bunu konuşmaya tercih ediyor gibisin."

Elini çekti ve onun soğuk elinin yumruk haline gelişini izledi. "Neyin var senin?" Adam hiçbir şey söylemeyince, kadın ısrar etti. "Babana bir şey mi oldu?"

"Lenny tam bir sağlık timsali." Sağa dönmek için direksiyonu kırdı ve lastiklerin gıcırdamasına neden oldu. "Aslında onu daha sık görmeye gidebilirim. Baba tavsiyesine paha biçilemez. Değil mi, Seraphina?"

Adını bir lanet gibi söylediğinde irkildi. Bowen'ın soğukkanlılığı yavaş yavaş dağılıyor, yerini daha karanlık bir şeye bırakıyordu. Gözleri cam gibiydi ve odaklanmamıştı, sesi doğal olmayan bir şekilde gergindi. Bu tavır değişikliğinin babasıyla bir ilgisi olabilirdi ama işin içinde başka bir şey daha vardı. O telefon görüşmesi. Arabaya binmeden hemen önce yaptığı telefon görüşmesi olmalıydı. Midesinde bir çukur oluştu.

"Telefonda kiminle konuşuyordun?"

Onun sorusunu duymazdan geldi. "Bu seni kızdırmış olmalı. Ne olduğumu bilmek ve yine de beni istemek." Elleri direksiyonun üzerinde esnedi. "Yatakta numara yapmıyordun, o kadarını biliyorum. Bunun için çok ıslaktın."

"Kes şunu," diye bağırdı. "Bowen, benim hakkımda ne düşünüyorsan yanlış düşünüyorsun. Sadece benimle konuşmalısın. Bunu çözeceğiz."

"Konuş benimle, konuş benimle." Bir sert viraj daha aldı. "Tanrım, işler nasıl da değişti."

Sesindeki yılgınlık, arabanın diğer tarafına geçip onu tokatlamak için uzandı. Kadın kendini toparlayamadan adam arabayı park etmişti. Sadece bir dakikası vardı.

Yolcu tarafındaki kapıyı açıp onu dışarı çekmeden önce sanayi tipi ticari mağazayı kaydettirin. Hazırlıksız yakalanan kadın, denge sağlamak için adamın omuzlarını kavradı ve yüzlerini birbirine yaklaştırdı. Adamın öfkeli çehresi bir an için değişti ve kız onun gri gözlerinin ardındaki mutlak sefaleti gördü. Bu, göğsündeki tüm öfkeli duyguları kesti ve onun acısını dindirmek için yanıp tutuşmasına neden oldu. Yanağını okşamak için elini uzattı ama adam temas edemedi bileğini yakaladı.

"Yapma."

Sera'nın dizleri bu tek kelimenin ağırlığı altında neredeyse bükülüyordu. "Beni korkutuyorsun," diye fısıldadı. "Bu sen değilsin."

"Tanrım, lütfen rol yapmayı bırak." Başı öne düştü, saçları yüzünü kapatıyordu. "Artık dayanamıyorum."

"Ne eylemi?" Zihni bu ifadenin ima ettiği şeyle allak bullak olmuştu. Adam ona cevap vermeyince, sersemlemiş bir halde onu takip etmekten başka çaresi kalmadı ve adam onu bir tür fabrikaya dönüştürülmüş gibi görünen bir yerin yan tarafındaki bir oyukta bulunan metal bir kapıya götürdü. Kafa karışıklığı ve panik onu ele geçirdi. Bu adam onun için tanınmaz biriydi ve bileğini sıkıca kavraması endişesini hafifletmek için hiçbir şey yapmadı. Ona nereye gittiklerini söylememişti. Onunla paylaşmadığı bir joker kartı oyundaydı. Onunla birlikte oraya öylece gidemezdi. Aralarında bu kadar çok bilinmeyen varken olmazdı. Onu dinleyecek kadar sakinleşene kadar olmazdı.

Bowen yumruğuyla metal kapıya vurdu. Onun bir an için dikkatinin dağıldığını görünce elini kurtarmaya çalıştı. Manhattan'da kuşluk vakti, insanlar önlerindeki kaldırım ve cep telefonları dışında her şeyi görmezden gelerek işlerine koşuşturuyordu. Bowen'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki kızın kendisinden kaçmaya çalıştığına inanamıyordu ama bileğini bırakmadı. Bunun yerine onu tekrar kendine doğru çekti.

"Bırakın beni," diye talep etti.

Kadının yüzünü inceledi. "Neden? Ne için endişeleniyorsun?"

Kolunu çevirerek kendini kurtarmaya çalıştığında, içinde bir şeylerin kırıldığını gördü. Bu onu tamamen hareketsiz bıraktı, nefesi ciğerlerine hapsoldu. Kendi bedeninde de hızlı ve acı verici bir kopma meydana geldi.

Vahşi görünerek kadının omuzlarını kavradı ve onu sarstı. "*Sana zarar verebileceğimi mi düşünüyorsun?*" Sesi, etraflarındaki insanların kaldırımında durmasına neden olan bir haykırışa yükselmişti. "*Seni seviyorum* Sera. Bana her şeyi yapabilirsin. *Her şeyi*. Bana yalan söyle, beni hapset, bana bir canavar gibi davran ve ben yine de seni seveceğim. Ve sen beni öldürüyorsun."

Vücudu gevşedi, sözleri kafasının içinde tekrarlanıyordu. *Seni seviyorum. Seni seviyorum*. Duyabildiği tek şey buydu, kalbi aynı anda hem seviniyor hem de kırılıyordu. Onu sevdiğini öğrenmek bir trajedi gibi hissettirmemeliydi ama hissettiriyordu. Ve hâlâ *nedenini bilmiyordu*, kahretsin. Tanrım, o da onu seviyordu. Karşısında çırılçıplak, tüm hataları apaçık ortadayken ona karşı hâlâ bu ezici, tüketen çekimi hissedebiliyorsa, bu duygular asla ama asla yok olmayacaktı.

Kapı aralığında bir gırtlak sesi duyuldu ve Sera döndüğünde tanıdık bir kızın orada durduğunu gördü. Kafası karışık olduğu için onu tanıması biraz zaman aldı. Ruby. Bowen'ın kız kardeşi ikisinin arasına baktı, yüz ifadesi bağırılan her kelimeyi duyduğuna dair şüpheye yer bırakmıyordu. Elini Bowen'ın omzuna koydu ve Bowen acı dolu yüz ifadesini ona çevirerek gözle görülür bir şekilde irkilmesine neden oldu.

"Haydi." Ruby Bowen'ı nazıkçe dürttü. "Seni sokaklardan kurtaralım."

Sera, Ruby'yi içeri kadar takip etmek için dönen Bowen'ın kolunu tuttu ama o geri çekildi. "Hadi ama Sera." Patlaması içinde kalan tüm yaşamı emmiş gibiydi. "Bunu çabuk halledelim."

Bowen'ın peşinden içeri girerken etrafını incelemek için duraklamadı, sadece odun, talaş ve yağ kokusunu fark etti. Tüm dikkati Bowen'ın sert sırtına odaklanmıştı. Sonra adam konuşmaya başladı ve dünyası başına yıkıldı.

durma noktasına getirdi.

"Bana bir avans ver, sonra Troy'u ara. Sera'nın burada olduğunu ve gelip onu almasını söyle. Onu doğrudan karakola götürmesi gerekiyor. Amcasına, lanet olası *polis komiserine*." Dehşete kapılmış Ruby'ye hitap ederken saçlarını çekti. "Tamam mı? Bunu benim için yapabilir misin?"

Yıkım Sera'nın üzerine dalga dalga yayıldı. *Bana yalan söyleyebilirsin, beni kilitleyebilirsin... Beni kilitleyebilirsin.* Dün gece ara sokaktaki amcasını, onun "bu iş bitmedi" şeklindeki veda sözlerini düşündü. Bowen onun hapse atılmasını istediğini düşünüyordu ve bu sonuca varmasının tek bir yolu vardı. O da telefondaki amcasıydı. Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. İlk kez amcasından korkmak için bir nedeni olduğunu düşündü. Prestijli konumunu korumak için onun hayatını, başkalarının hayatını sabote edebilirdi.

Ve Bowen onu doğrudan kendi ellerine gönderiyordu, geleceğini belirleyecekti. Bildikleri konusunda sessiz kalmasını sağlayacak bir yol bulacaktı.

Hayır, bu olamazdı. Dün gece Bowen'a her şeyi anlatmalıydı. Onunla amcası arasında geçen konuşma, zihinsel olarak onu ulaşamayacağı bir yere göndermişti. Onu mantıklı davranamaz hale getirmişti. Bunu onun sarsak hareketlerinden, kendisine yönelttiği binlerce metrelik bakışından anlayabiliyordu. Bu noktada ona ulaşabilir miydi? Yoksa aralarındaki güvenin her zerresi yok mu olmuştu?

"Bowen." Bowen onun karşısına dikildi ama Bowen arkasındaki duvarda bir noktaya sabitlenmişti. "Ne yaptığının farkında değilsin. Kardeşim hakkında bilmediğin o kadar çok şey var ki-"

"Amcana beni tutuklatmak istediğini söyledin mi?"

Sertçe yutkundu. Daha fazla yalan yok. "Evet, ama belli ki düşündüğünüz sebepten değil."

Kadın onayladıktan sonra dinlemeyi bıraktı, yüz ifadesi çarpıldı

kapattı, çenesi sertleşti. Devam etmek, sadece onun gitmesini isteyen adamlardan korunmasını istediğini açıklamak için ağzını açtı ama adamın yüzü söylediklerinin hiçbir işe yaramayacağını söylüyordu. Kadın daha konuşmadan, adam ağzıyla onu susturdu.

Evet, evet, evet. Eğer onu dinlemezse, bu onun tek umuduydu. Onu öpüp de nasıl hissettiğini anlamaması mümkün değildi. Ayak parmaklarının ucuna kalktı, parmaklarını onun gelişigüzel saçlarından geçirdi ve öpücüğe ruhunu kattı. Boğazının arkasından gelen kırık bir ses kalbini ikiye böldü ama adamın ördüğü duvarı aşmayı umarak ağzını öpmeye devam etti. Elleriyle yüzünü çerçeveledi ve onu acıtıcı bir titizlikle öptü. Farklı türde bir öpücük. Öncekinden daha az tutkulu değildi ama kendini tamamen ona teslim etmiyordu. Son bir korku patlamasıyla, bunun bir veda gibi hissettirdiğini fark etti.

Bir eli bileğini tutmak için yüzünden aşağı indi. Ne yapmak istediğini anlayamadan eli duvara sabitlenmişti. Nefes nefese kaldı ve adamın ne yaptığını görmek için bakışları yukarı doğru uçtu. Hayır. *Hayır.* Onu endüstriyel boyutta bir fermuarla bir tür rafa bağlamıştı. Bilardo sopalarıyla dolu bir raf. Burası neresiydi?

"Bırakın gideyim. *Lütfen.* Ne yaptığının farkında değilsin." Gözleriyle ona yalvardı. Nefes alış veriş zorlaşmıştı, gözleri öncekinden daha fazla işkence görüyordu. Dün gecedен beri lanetlenmişti, değil mi? Sessizliği yüzünden lanetlenmişti. Bir hıçkırık boğazından kurtulmaya çalıştı. "Bowen-"

Bir eliyle kızın ağzını kapattı. "Seni suçlamıyorum Uğur Böceği. Sen doğru olanı yaptın. Başka kimseye zarar veremeyeceğim bir yere gideceğim. Sana her zaman istediğini vereceğimi söylemedim mi?" Bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sigara içmek yok, tamam mı? Asla. Söz vermiştin. Ve şu andan itibaren karanlık sokaklardan uzak dur. Seni güvende tutmak için orada olmayacağım." Son kelimedede sesi titriyordu. Sanki elinde değilmiş gibi alnının ortasına son bir öpücük kondurdu. "Sen hayatımın en güzel parçasıydın, Sera. Gerçek olmasa bile."

Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşları yüzünden onu göremedi, inkâr boğazında düğümlendi. Adam dönüp uzaklaşırken yenilgi, yoğun ve iğrenç bir şekilde içine çöktü. Çaresiz bir hareketle onu yakalamak için uzandı ama hapsedilmiş bileği onu engelledi ve sadece havayı yakaladı. Kaybetmişti. Dün gece ve bu sabah aralarındaki tüm umut ve kararlılık bir şekilde paramparça olmuştu. Çaresizlik, şu anda söyleyeceği herhangi bir şeyin yalan olarak yorumlanacağını bilmenin acısı her şeyin içinde parlıyordu.

"Lütfen gitme," diye bağırmaya çalıştı ama sesi boğuk çıkıyordu. "Bana birçok kez sana güvenip güvenmediğimi sordun. Evet dedim ve ciddiydim. Şimdi de bana aynı güveni ver."

Bowen bir kez daha onu görmezden gelerek parmağıyla Ruby'yi işaret etti. "Troy'a söyle, eğer ona bir şey olursa, o karakolu yerle bir ederim. *Söyle ona.*"

Sera gözlerini silip dikkatini Ruby'ye çevirdi. Bowen'ın kız kardeşi gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünüyordu, gözyaşları kendi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "*Ona söyleyeceğim,*" diye bağırdı, cevap vermeden yerinden kıpırdamayı reddedince. "Aptalca bir şey yapmak üzeresin, değil mi? Benden yardım iste. Sadece iste ve ben de vereyim."

Kapının çarpması onun tek cevabıydı. Arkasına bile bakmamıştı.

Sera yere çöktü, arka odadan çıkan başka bir kadını belli belirsiz fark etti. Bowen'ın annesi. Yüzü kederli görünüyordu ama Sera umursama isteğini toplayamadı. Göğsünde o kadar dayanılmaz bir baskı vardı ki, içindikilerin dışarı dökülmesi için henüz yarılmadığına inanamıyordu. Yine de her an olabilirdi. Bunu memnuniyetle karşılayacaktı. Herhangi bir şey, *herhangi bir şey*, bu donma hissinden daha iyi olmalıydı. Kayıp. Onu kaybetmişti. Onu tehlikede bırakmıştı. Tehlikedeydi. Ve hiçbir fikri yoktu.

Ruby elini cebine atıp cep telefonunu çıkardığında, Sera bir adrenalin patlamasıyla sersemlemiş halinden kurtuldu. "*Hayır.* Hayır, bekle. Sakın

Henüz aramadım."

Ruby ona iğrenmiş bir bakış attı. "Ben sözümünden dönmem. Ona karşı değil." "O aramayı yaparsan, onu öldürteceksin."

Aramayı bıraktı. "Açıkla. Hızlıca. Erkek arkadaşımın polis olması hepinize güvendiğim anlamına gelmez. Duyduğuma göre ona tuzak kurmuşsunuz."

Sera sallantılı bacakları üzerinde durmuş, etrafını belli belirsiz süzüyordu. Havuz çubukları. Her yerde. Bir çeşit fabrikanın içindeydiler. "Ona tuzak kurmuyordum, hayatını kurtarmaya çalışıyordum." Nefesini içine çekerek kapıya doğru işaret etti. "Beni dinlemesini sağlayamadım. Akli başında değildi."

Diğer kız onu dikkatle inceledi. "Onu hiç böyle davranırken görmemiştim," diye itiraf etti usulca. "O... orada değildi."

Daha fazla soğuk içine işledi ve kendisini kırılğan hissetmesine neden oldu. Her nasılsa bu donmuşluk hissi ona bir an için netlik kazandırdı. Ona bir şey olmasına izin vermeyecekti. Hayatta olmazdı. Onu kırmıştı ve onu düzeltecekti. Kendini düzeltecekti. Tüm bu durumu. Sorumluluk omuzlarında ağır bir yükü ama bunu memnuniyetle kabul etti. Bu ona odaklanacak bir şey veriyordu.

"Troy'u ara," diye Ruby'ye talimat verdi, sesindeki çelik için minnettardı. "Kimseye haber vermeden buraya gelmesini söyle. Sadece beni dinlemesi için on dakika iste." Kendisini rehin tutan fermuarı test etti, ona inanana kadar içinde kalacağı hissine kapıldı. "Bir planım var."

YIRMI BEŞİNCİ BÖLÜM

Bowen, çalıntı bilgisayar donanımlarını içeren kasalar kiralanan kamyonetlerin arkasına yüklenirken görmeyen gözlerle baktı. Bazıları Hogan tarafından, bazıları da o ve adamları tarafından temin edilmişti. Tam bir sessizlik içinde çalışıyorlardı, havada yoğun bir gerilim vardı. Gece saatler önce çökmüştü ama Bowen için karanlık çok daha uzun sürmüştü. Vücudu yorgun hissediyordu, sanki Sera ve ihanetiyle ilgili düşünceleri engellemeye çalışırken gerçek, fiziksel enerji harcamıştı. Bu bir ihanet miydi? En başından beri onun bir polis olduğunu biliyordu. Onunla konuşmadığında, gözleri açık bir şekilde ona yardım etmesine izin vermediğinde bir endişe uyanmıştı. Belki de böyle hissetmeyi hak ediyordu. Sanki biri kaburgalarına balyoz indirmiş ve onu çürümeye terk etmişti.

Tanrım, acınası bir orospu çocuğuydu. Çalınan malları Queens'teki dağıtımçıya götürmeyi düşünüyor olmalıydı, onun elinden kurtulmalıydı. Tek düşünebildiği oydu. Güvende miydi? Duyguları gerçek miydi yoksa her şey beyninin içinde miydi? Belki de çok fazla yumruk yemişti ve bunlar korkunç yan etkileriydi. Olmayan şeyleri görmek. Onun gibi biri için gülünç olan bir gelecek ummak. Geleceği bu dünyaya gelmeden önce planlanmıştı. Bunu gözden kaçırmaması aptalcaydı.

Sera'nın pencere kenarında oturmuş, güneşin altında kahvesini yudumlarkenki görüntüsü onu çok etkiledi ve iki büklüm olup ses telleri iflas edene kadar bağırmmamak için çaba sarf etti. Hemen ardından gelen his ise

Parmakları saçlarının arasında geziniyor, sesinin boğuk tonu ona içinde çok iyi hissettiğini söylüyordu. Daha ne kadar? Daha ne kadar böyle yaşayabilirdi? Göğsünde bir delik açılmış, her an daha da genişliyordu. Eğer o anda karşısında duruyor olsaydı, tekrar denemesine izin vermesi için ona yalvaracağını biliyordu. Brooklyn'den ayrılırken onunla gelmesi için yalvarırdı.

Gitmek zorundaydı. Pek çok nedenden ötürü, en önemlisi de bu sabah bir havuz çubuğuna bağlı olarak bıraktığı güzel kızdı. Hayır, dahası da vardı. Sonu yaklaşıyordu. Ensesindeki karıncalanma bir türlü geçmiyordu. Kulaklarında bir uğultuya dönüşmüştü ve Sera'yı kaybetmenin acısıyla birleşerek onu kendi başına öldürmekle tehdit ediyordu. Gerçek bir silah yerine görünmez bir silah. Bir yanı, bu iç burkucu hissin onu dibe çekmesine izin vermektense, gelmekte olduğundan şüphelendiği kurşunu yemeyi tercih ederdi. Daha hızlı ve daha az acı verici olurdu. Merhametli, gerçekten.

On metre ötede Hogan ellerine ılık hava üfledi ve onları birbirine sürttü, gece vakti soğuk bir cephe getirmişti. Yanında Connor ve Bowen'ın sadece sima olarak tanıdığı iki adam daha duruyordu. Wayne elinde bir pano ile minibüsün yanında durmuş, mallardan adil bir pay aldıklarından emin olmaya çalışıyordu ama Bowen sürekli ona doğru bakıldığını hissedebiliyordu. Wayne'in sinirliliği onu tedirgin etmeli, tetikte olması için uyarmalıydı ama kendini bu yönde yönlendiremedi. Tek yapmak istediği vazgeçmekken orada durup normal, işleyen bir insan gibi davranmak yeterince zordu.

İşte orada. Şimdi bu düşünceyi kafasının içinde serbest bırakmıştı ve çılgınca koşuyordu. Planına göre bu gece Wayne'le birlikte Queens'e gidecek, skorun parasını alacak, kendi payını alacak ve kalanını Wayne'e verecekti. Oradan nereye gidecekti? Tanrım, herhangi bir yere. Planı huzursuzluk içinde formüle ettiğinde bunun bir önemi yoktu. Şimdi ise uygulayıp uygulayamayacağını bilmiyordu. Kendini bildi bileli, hayatı bitmek bilmeyen bir ip cambazlığı gibi gelmişti ve sonunda dengesini kaybedip düştüğüne göre

tekrar ayağa kalkmanın bir anlamı yokmuş gibi görünüyordu. O olmadan olmaz.

Kalbi göğsünde öyle bir sıkıştı ki nefes almakta zorlandı. Dikkat dağıtmak. Acilen dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı yoksa kendini yok edecekti. Bowen boğazını temizledi ve Hogan'a doğru yürüdü. "Hepsi burada bitti. Gelecek ay aynı saatte?" Planladığı gibi şehirden ayrılırsa onun için bir dahaki sefer olmayacaktı ama bunu birine söylemek intihar olurdu.

"Evet, o konuda..."

Bowen'ın arkasında bir dizi kapı çarpıldı, ardından dört minibüs de dışarı çıktı ve Bowen'ı Hogan ve Connor'la birlikte rıhtımda tek başına bıraktı. Wayne onun arkasında durmak için gelmişti. *Arkasında*, yanında değil. Üç karşı bir. Bu onu hemen ve sıfır şokla vurdu. İşte bu kadar. Nihayet. Ölmek üzereydi. Tanrım, çok rahatlamıştı. Bu düşüncelerle, bu anılarla daha fazla yaşamak zorunda kalmayacaktı. Yine de şu anda, kendi ölüm olasılığıyla karşı karşıya kaldığında, Sera'ya dair hiçbir anının hatırlanmayacak olması bir rezalet gibi geliyordu. Onunla birlikte öleceklerdi. Onları duvarlarına resmetmek, bildiği tek yolla canlı tutmak için biraz daha zamanı olmasını diledi.

Bowen bir kez başını sallayarak neler olduğunu bildiğini gösterdi. Eğer Bu gece dışarı çıkacaksa, gururuyla çıkacaktı. "Bunu uzatmayalım, Hogan. Yanlış anlama ama duymak istediğim son şey senin sesin değil."

Soğuk tunç başının arkasına bastırdı. "Peki ya benimki, evlat?"

"Daha da az." Bowen ayaklarının üzerinde kıpırdandı, vücudu gerildi. *İlginçti*. İçindeki bir parça kaderine tamamen boyun eğmemişti. Savaşçı doğası yüzeye çıkıyordu, tehdit edilmeye karşı verdiği ani bir tepkiydi bu. Birdenbire Coney Island'da babasının arabasına geri dönmüş, şişmiş gözlerle sahili tarıyor ve bir rakip seçmeye zorlanıyordu. İçinin derinliklerine inip küllerin arasında bir kıvılcım buldu.

onu canlandırdı. Babasının sesini duyabiliyordu, ona bağılıyor, sineye çekmesini söylüyordu. Sonra Sera'yı gördü. *Sera, Sera, Sera*. Onun iyi olduğunu bilmeden nasıl gidebilirdi? *Hayır*, gidemezdi. Kendi gözleriyle görmeden olmazdı. Ona uzaktan son bir kez bakmak için bile olsa. "Hey, Wayne. Kafadan kaçınabilir miyiz? Bunun bir hit olduğunu ve sürdürmek istediğin bir gelenek olduğunu biliyorum ama saçımı mahvetmek için bir neden yok."

Wayne hırladı ve namluyu kafasına dayadı ama Bowen irkilmeyi reddetti. Hogan onu kendini beğenmiş bir ifadeyle izlerken olmazdı. "Seni küçük pislik. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım. Baban zayıf olduğumu mu düşünüyor? Korkak bir *ressamdan* daha iyisini yapamayacağımı mı? Dışarı çıktığında onu bir sürpriz bekliyor."

"Balonları ve pastayı unutma. Adamın hindistan cevizine karşı bir zaafı var."

Beklendiği gibi, Wayne şimdi onun yüzüne vurma ihtiyacı hissetti. Bir anlığına silah kafatasından çıktı ve Bowen bundan yararlandı. Eğildi ve döndü, silahı Wayne'in elinden almak için uzandı. Silah kaldırırda kayarak ilerledi ama Bowen nerede durduğunu görmek için zaman ayırmadı. Kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silahı çekmekle meşguldü. Wayne'in çıkarmayacak kadar ukala olduğu silahı.

Wayne'in gözlerinin akları neredeyse karanlıkta göze çarpıyordu. Yavaşça ellerini kaldırdı ama yüzündeki alaycı ifade yerinde kaldı.

"Görünüşe göre bu ressam seni alt etmiş ihtiyar."

Hogan, "Beni değil," diye söylendi.

Bowen göz ucuyla Hogan'ın silahı kendisine doğrulttuğunu gördü ve kendini hazırladı. Kurşun hemen gelmeyince konuşmaya başladı. "Wayne işleri yürütürse Güney Brooklyn'le başa çıkmanın daha kolay olacağını mı sanıyorsun? Yanılıyorsun. Bu bir hata, Hogan."

Hogan güldü. "Ben çok daha büyük bir resim görüyorum, dostum. Bu geceki anlaşma bir fiyatına iki kişi. Bu geceden sonra ikinizle de uğraşmayacağım. Sadece kendimle."

Bu yüzden ikisini de devirmeyi ve her iki bölgeyi de yönetmeyi planlıyordu. Wayne'in yüzündeki panik ifadesine bakılırsa, Hogan'la yaptığı ittifaka güveniyordu. Bowen'ın elindeki silahın Wayne'e doğrultulmuş olması önemsiz hale gelmişti. Hogan tetiği çekerse sadece gülecekti. Bu onun için işleri kolaylaştıracaktı.

Bowen'ı öfke kapladı. Hayır. *Hayır. Yaşamaya daha* yeni karar vermişti. Sera'yı tekrar görmesi, kafasındaki anıları ölümsüzleştirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ve bu orospu çocuğu bu şansı elinden almaya çalışıyordu. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey de yokmuş gibi görünüyordu. Bir adamın açgözlülüğü vicdanından daha ağır bastığında pazarlık yapmanın bir yolu yoktu.

"Kız nerede, Driscol?"

Vücudundaki tüm kaslar kasıldı ama soruya hiçbir tepki göstermedi. "Bu hafta birden fazla kız oldu. Daha açıklayıcı olmanız gerekecek."

"Sandığın kadar iyi bir yalancı değilsin." Hogan silahını kurmak için başparmağını kullandı. "Ofisimde bazı önemli şeyler eksik ve bir garsonum da kayıp. Nerede lan o?"

"Sana söyleyebilsem bile, yine de beni vurmayı planlıyorsun. Burada tam olarak motivasyon içinde yüzmüyorum, dostum."

Hogan dişlerini gösterdi. "Onu bulacağım, biliyorsun. Aramaktan vazgeçmeyeceğim. Onu benim ulaşamayacağım hiçbir yere koyamazlar. Ve o kaltağı bulduğumda, ona beni senin gönderdiğini söyleyeceğim."

Hogan silahı kafasına doğrulttuğunda Bowen çoktan öldüğünü ve gömüldüğünü hissetti, bu son sözler tabutuna çakılan çivi oldu. Onu tehlikede, onu korumakla görevlendirildiği suçluların ve bundan sonra bu işi yapacak olan polislerin beceriksizliğinin insafına terk ediyor olacaktı. Yüzünün görüntüsünü bulup gözlerini kapattı ve ona odaklandı. Hogan'ın öfkeli lanetinin ona ulaşması bir anını aldı.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Bowen şok içinde Connor'ın Hogan'ın kafasının arkasına silah dayamasına baktı. "Ben de öyle," diye mırıldandı Bowen, göğsünde rahatlama ve şaşkınlık güçlerini birleştirerek.

"Üzgünüm kuzen," dedi Connor. "Kişisel bir şey değil. Sadece silahı yavaşça yere bırak."

Kısa bir tereddütten sonra Hogan alçak sesle küfrederek silahını indirdi. "Senin için yaptığım şeyden sonra mı? Annen için? Seni piç kurusu."

Connor'ın kahkahası soğuk geliyordu. "İkimiz de bu borcu on kat fazlasıyla ödediğimi biliyoruz."

"Seni öldüreceğim," diye homurdandı

Hogan. "İstersen deneyebilirsin."

Sirenler.

Dört adam da birbirlerine bakarken nefes nefese saniyeler geçti. Hogan kapana kısılmış bir fare gibi bakarken, Connor tepki bile vermedi, sadece silahını kuzenine doğrulttu. İliklerine kadar eski kafalı olan Wayne gölgelere doğru koşmaya başladı ve neredeyse anında gözden kayboldu. Bowen hayatında bir gün bile koşmamıştı, bu yüzden kıpırdamadan durdu ve yarım düzine NYPD ekip arabasının yaklaşmasını hayranlığa benzer bir şeyle izledi. Ta ki Sera'nın araçlardan birinden indiğini görene kadar. Sera'nın elindeki silahı fark ettiğinde bile gözleri açgözlülükle onun görüntüsünü aldı. Kalçasındaki rozeti. Profesyonel giysileri hafızasındaki elbiselerinden çok farklıydı. Birkaç polis memuru silahlarını çekerek onlara yaklaştığında Connor sonunda silahını bıraktı ve Hogan gibi ellerini başının üzerine koyarak diz çöktü. Bowen dizlerinin üzerine çökmüştü, onu kelepçelediklerinde bakışları hâlâ Sera'ya kilitlenmişti.

Utanc onun içini parçaladı. Hayır, onu bu şekilde göremezdi. Şimdi, *şimdi*, gerçekten ölmüş olmayı diliyordu. Troy arkasından yaklaştı ve omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Kendisinden başka birinin onu teselli ettiğini görmek sonunda onu kırmayı başarmıştı.

"İstediğın bu mıydu, Sera?"

Bu mesafeden bile gözyaşının yanağından aşağı yuvarlandığını görebiliyordu ve bu onu kelepçelerine karşı mücadele etmeye itti, avuçlarından kan akıyordu.

"Çıkarın onu buradan," diye bağırdı Troy'a. Troy emre uymak için hiçbir hareket yapmadı. "Sana onu buradan çıkar dedim!"

Sonunda Troy ekip arabasının kapısını çekerek açtı ve Sera'yı sürücü koltuğına oturtup kapıyı arkasından kapattı. Yine de camdan Sera'nın yüzünü görebiliyordu ve onu bekleyen arabalardan birine götürdüklerinde gözlerini savunmacı bir şekilde kapatmaya zorladı. Savaşçı içğüdüğü o zaman farklı bir şekil aldı. Bu sefer kurtulmak için yumruklarını kullanamayacağını bildiğinden, ona acıdı ve zihnini uyuşturdu. Hiçbir şey hissetmemesi için onu kapattı. Kırmızı ve mavi yanıp sönen ışıklar birbirine karıştı ve onlara konsantre oldu, sevdiği tek kızın özgürlüğünü elinden aldığı gerçeğı üzerinde durmamaya çalıştı. Bunun için ondan nefret etmesi gerekirken, sadece ona bir daha asla sarılamayacağı gerçeğıne ağıt yakabiliyordu.

YIRMI ALTINCI BÖLÜM

Sera çift yönlü camdan Bowen'ı izledi. Ona bu kadar yakın olmak ağrıyan kalbinin göğsünde hızla çarpmasına neden oluyordu. Ellerini serin yüzeye bastırdı, ona dokunmak ve her şeyi açıklamak için can atıyordu ama rıhtımdaki davranışından sonra, varlığının onu sadece öfkeliendireceğini düşünerek sorgu odasına girmesini yasaklamışlardı. Haklı olduklarını bilmekten nefret ediyordu. Onu orada dikilirken gördüğünde yüzünde beliren hayal kırıklığı, o *sefalet*, asla atlatamayacağı bir şeydi.

Şimdi sert metal bir sandalyeye yığılmış, duvardaki görünmez bir noktaya bakıyordu. Saçları yüzlerce farklı açıda duruyordu; bileklerini çevreleyen kan, onu hırpalanmış bir melek gibi gösteriyordu. Yanında oturan Connor sanki daha önemli bir randevuya geç kalmış gibi görünüyordu. Soğukkanlı ama sabırsızdı; Bowen'ın ışıkları ise sanki biri şalterini indirmiş gibi tamamen sönmüştü. Hayır, onları *o söndürmüştü*. Sadece gerçeği duyduğunda onu affedeceğini umabilirdi. Anlayacağını. Eğer anlamazsa, içeri dalıp o anlayana kadar avazı çıktığı kadar bağırmaya karar vermişti bile. Duvarını yıkıp onu kendisine geri getirmesi için cephaneliğindeki tüm azizleri yardıma çağıracaktı. Aziz Monica, muhtemelen. Sebat azizi olarak bilinmiyor muydu? Yoksa artritin koruyucu azizi miydi?

Odaklan, Sera.

Troy, bu öğleden sonra yeni planını hayata geçirme telaşı sırasında onun yanında olan kişi olduğu için, onun sorunlarını çözecek olan kişi

sessizlik yaratmıştı, Bowen ve Connor'a hitap eden kişi o olacaktı. Tam bu sırada sorgu odasının kapısı açılıp kapandı ve Troy içeri girip iki adamın karşısına oturdu. Bowen onu tanımak için herhangi bir hareket yapmadı. Connor çenesini bir kez yukarı kaldırdı ve sanki *zamanı geldi der* gibi kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Troy boğazını temizledi ve elindeki dosyayı çevirerek açtı. "Muhtemelen şimdiye kadar çalıntı ekipmanı ve Wayne Gibbs de dahil olmak üzere birkaç suç ortağınızı yakaladığınızı varsaymışsınızdır. Trevor Hogan çoktan avukat tuttu. Kendilerine ek olarak ikinizi de bu işe bulaştırdıklarını bilmek sizi şaşırtmamalı. Takım için bir tane almak için çok fazla, ha?"

Connor bakışlarını Troy ve Bowen arasında paylaştırdı. "Hadi ama dostum. Sen mazoşist falan mısın? Adamın acısına son ver."

Troy iç çekerek dosyayı kapattı. "Bowen, uyanık mısın? Bunu ikinci kez yapmayacağım."

Bowen orta parmağını kaldırdı.

"Harika. Bize katıldığınız için teşekkürler." Troy başıyla Connor'ı işaret etti. "Bu öğleden sonra Bay Bannon'ı getirdik ve ona bir teklifte bulunduk. Yeni atanan komiser de aynı teklifi size yapmam için bana izin verdi."

Bowen'ın gözlerinde şaşkınlık parladı. "Tüm bu şarkı ve dansın bir anlamı olsa iyi olur."

"En başından başlayayım," dedi Troy. "Sera, Hogan'ın ofisinde topladığı bilgiler sayesinde, kardeşinin ölümünden önce Hogan'dan para aldığını keşfetti. Amcası bunun farkındaydı ve örtbas etti. Hogan'ın bunu destekleyecek mali belgeleri vardı."

"Ne?" Bowen sanki yeniden canlanmış gibi sandalyesinde daha dik oturdu. Sera onun kafasında dönen çarkları izledi. "Bana Sera'nın kendini tehlikeye atacağını bildiğini mi söylüyorsun? Ne bulacağını umarak

ihtiyacı var mıydı?"

"Evet." Troy, Bowen'la aynı anda ayağa fırladı ve onu savuşturmak için bir elini kaldırdı. "*Bize* gerçek söylenmedi. Biz bunu öğrendiğimizde Newsom Sera'nın aldığı defteri çoktan yok etmişti. Neyse ki Sera, Hogan'ın dizüstü bilgisayarından bir sabit disk kurtarmış ve teslim etmek yerine kendine saklamıştı. Bu durum Newsom'ı tam bir itirafta bulunmaya zorladı ve bir saat önce görevinden alındı." Troy durakladı. "Dün gece Sera'ya zaten itiraf etmişti. Bu yüzden onunla gitmedi. Ne pahasına olursa olsun kendini korumaya istekli olduğu için de haklı olarak."

"I..." Bowen'ın çenesi sıkıştı. Yumrukları iki yanında titriyordu. Bu görünür öfke işaretleri olmasa bile, Sera kontrolünü kaybetmemenin ona ne kadar çaba gerektirdiğini anlayabiliyordu. "Onu bağladım ve senin için terk ettim. *Onun* için. Onu güvensiz bıraktığımı mı söylüyorsun?"

Troy çekingen davrandı. "Teknik olarak hiç tehlikede değildi. Onu Ruby ile bırakır bırakmaz beni aradılar ve her şeyi anlattılar. Hemen komiser yardımcısıyla temasa geçtim." Kendini tekrar sandalyesine bıraktı. "Bay Bannon'ı getirdik ve işbirliği yapmasını istedik. İyi ki de öyle yapmışız, yoksa sevkiyat tarihinin değiştirildiğini asla öğrenemeyecektik. Sera bize ilk olarak dokuz Mayıs demişti."

Bowen irkildi ve Sera göğsünde cevap niteliğinde bir sızı hissetti. Hâlâ ona tuzak kurduğunu düşünüyordu. Sera, Bowen'ın uzun süre böyle düşünmeyeceğini hatırlatarak kendini teselli etti.

"İşbirliği yapmakla neyi kastediyor?" Bowen, Connor'a donuk bir ifadeyle sordu.

"Bana buradan çıkmam için bir yol önerdiler ve ben de kabul ettim." Connor rahatsız görünüyordu, Sera onu vurulduğu gece dışında ilk kez kendinden emin bir halde görüyordu. "Kendimden başka bakmam gereken insanlar var ve işlerin gidişatına bakılırsa, bunu yapmak için çok uzun süre buralarda olamayacaktım."

"Çıkış yolu mu?" Bowen sordu.

Troy başını salladı. "İkna etmek biraz zaman aldı ama Sera ve ben komiser yardımcısını ikna etmeyi başardık." Dosyayı tekrar açtı. "Chicago'da bir bağlantım var. Eski teğmenim. Derek Tyler. Şu anda Chicago Polisi'nde yüzbaşı ve sizin ve Bay Bannon gibi adamlara ihtiyacı var. Onunla konuştum, geçmişiniz hakkında bilgi verdim ve tam da aradığı kişi olduğunuzu düşünüyor. Hiçbir konuda nadiren yanılır."

Bowen tek bir kaşını kaldırdı. "Bizi çalıntı mal taşımaktan, muhtemelen en az yirmi farklı yasayı çiğnemekten tutukladınız ve bize vekâlet mi veriyorsunuz? Neyi kaçırıyorum?"

"Hiçbir şey. Ama bu küçük özeti bu odanın dışında tekrarlamaktan kaçınırdım," dedi Troy sert bir şekilde. "İşte bu yüzden ikiniz bir paket anlaşmasıydınız. Sen tamamen kalpsin Bowen. Connor ise düşünen. Birlikte çalışabilirseniz, başarılı olursunuz."

Connor kolunu sandalyesinin arkasına attı. "Anladığım kadarıyla yeni bir ekip kuruyorlar. *Bize* ihtiyaçları var çünkü suçlular gibi düşünüyoruz." Yanağında bir kas zıpladı, belli ki kendisiyle ilgili bu tanımlamadan hoşlanmamıştı. "İlk başta anlaşma yok dedim. Ama bana geri çeviremeyeceğim bir teklif yaptılar. Sanırım artık bir Cubs taraftarıyım."

"Chicago," diye mırıldandı Bowen. "Diğer seçeneğim ne?" "Hapis cezası."

"Bastır Cubs."

Troy'un ağzının bir ucunda bir gülümseme belirdi. "O kadar minnettarmış gibi davranma. Yüzüm kızarabilir."

Bowen tekrar yerine oturdu, hapisten bedava çıkış kartını aldığı için olması gerekenden çok daha az memnun görünüyordu. "Sağ ol dostum," dedi sessizce. "Gerçi ikimiz de biliyoruz ki beni hapse attırsaydın Ruby kışına tekme basardı."

"Bu da bir rol oynadı. Her zaman vardır. Ama daha çok Sera'ydı. Şu andan itibaren,

üst düzey yetkililer bunu gizli tutmayı başardı. Newsom'ı sağlık sorunları nedeniyle istifa etmiş gibi gönderdiler. Ama o kıyameti kopardı, size bir şans vermezlerse departmandaki yolsuzluklar hakkında medyaya gitmekle tehdit etti. Bu incelemeyi göze alamazlar." Troy durakladı, onu dikkatle izliyordu. "O bambaşka biriydi."

Bowen uzun süre konuşmadı. Sera onun buna inanmak istediğini ama hâlâ hazır olmadığını görebiliyordu. İki adamın da bir yanıt beklediğini fark eder gibi olduğunda, Connor'a dalgın bir bakış fırlattı. "Peki hangimiz Batman olacak ve kim Robin'i oynamak zorunda kalacak?"

"Ben Batman'im," dedi

Connor. "Sen öyle san."

"Aslında," diye yavaşça başladı Troy. "Üçüncü bir kişiyle seyahat edeceksin. Tam olarak bir suçlu değil ama onların arasında yaşama deneyimi var. Sanırım ona Batgirl diyebilirsiniz."

Sera, Bowen'ın o kadar hareketsiz kalışını izledi ki nefes alıyor gibi bile görünmüyordu. Bu onun içeri girme işaretiydi ama yüz ifadesini değerlendiremiyordu ve bu onu geriyordu. Ya onu affedemezse? Ya onu Chicago'da istemiyorsa? Cesaretini toplamak için derin bir nefes alarak gözlem alanından çıktı ve odadaki üç adama katıldı. Bowen kapıdan girer girmez gözlerini ona dikti, her zamanki gibi yoğun ama okunamazdı.

Troy ve Connor aniden ayağa kalktı, ikisi de bu garip durumdan kaçmak için çok istekli görünüyordu. Dışarı çıkarken Connor onun omzuna rahatlatıcı bir el koydu. Bu Bowen'ın gerilmesine ve parmaklarının kalçalarına doğru kıvrılmasına neden oldu. Ona karşı hâlâ sahiplenici duygular beslediğini gösteren bu işaret, Bowen'ın güvenini çok ihtiyaç duyduğu bir şekilde artırdı.

Kapı Troy ve Connor'ın arkasından kapandığında oturmaya zahmet etmedi. Bu her şeyi açıklamak için bir fırsattı ve bir anını bile boşa harcamayacak, Connor'ın onu tekrar ayarlamasını göze alamayacaktı. "Amcamdan

seni güvende tutmak için. O gece Marco'nun yerinde, dokuzuncu günde her şeyin değişeceğine dair bir konuşmaya kulak misafiri oldum. Skordan sonra uzun süre buralarda olamayacağın konuşuluyordu." Dudaklarını ıslattı. "Bu yüzden dışarı çıktım... onu aramak için. Kimliğimi açığa çıkarmayacak başka bir yol bilmiyordum. Ve sadece amcamın güvenilmez biri olduğu ortaya çıktığı için üzgünüm. Bunu ben yaptığım için değil. Senin zarar görmemen için her şeyi yapardım."

Yüzü ifadesiz kaldı.

"Sana her şeyi anlatmalıydım. Kardeşimin ne yaptığını, amcamın bunu nasıl sakladığını. Ben gizli görevdeyken olan her şeyi. Anlatmadığım için üzgünüm. Bu ikimizi de tehlikeye attı ve kendimi asla affetmeyeceğim." Sertçe yutkundu. "Bir mazeretim yok, ama daha önce sırrımı açabileceğim kimse olmamıştı. Kendimi bir başarısızlık gibi hissettim ve bununla yüzleşmek istemedim. Başarısız olduğumu bilmeni istemedim."

"Hiçbir şey fark etmezdi."

Bowen'ın paslı sesi içini hoplattı. *Olmazdı*. Geçmiş zaman mı? "Bana bir keresinde, tanışmadan önce bana aşık olmaya başladığını söylemiştin. Sadece bir fotoğraftan." Sesi neredeyse fısıltıya dönüşmüştü. "Benim için de öyle oldu, bir bakıma. Adını öğrenmeden önce bile beni etkiliyordun. *Seni* gördüm. Kim olduğunu anladığımda benim için çok geçti."

Yine de hiçbir şey söylemedi, metal koltuğunda hareketsiz bir şekilde onu izliyordu.

"Ve sen adın değilsin. Sen daha fazlasısın. Çok daha fazlası. Benim için sen her şeysin." Derin bir nefes aldı. "Duvar ressamına, dövüşçüye, bir süre yolunu kaybetmiş olsa da önemli olduğu yerde iyi kalan adama ihtiyacım var. Bir an sevip bir an öfkelenen adamı istiyorum. Kilisede acı çeken ve bana yumurtalı sandviç yapan adamı. Bana mükemmel bir şekilde dokunan adamı." Adamın cevap vermemesi, kızın

ığlık atıp ağlıyor. "Chicago'ya geliyorum. Beni orada istemiyorsan, çok kötü. Her gün orada, senin yanında olacağım, çünkü baēka bir yerde durmak artık doğru gelmiyor. Seni seviyorum. Hayır, seni *sevdim*. Kabul et ya da etme demiyorum. *Kabul et* diyorum." Gzyaēları grēn bulanıklaētırdı. "Lütfen, kabul et?" diye titreyerek bitirdi.

Onun hareket etmediği ya da konuşmadığı her saniye, kalbinin, açıkta kalan teninin üzerinde gezinen kırık bir cam gibi hissediyordu. Onu istemiyordu. Tamam, tamam... Sadece daha çok alıēması gerekecekti. Chicago'da onun güvenini kazanacaktı ve eninde sonunda yola gelecekti. Sahip oldukları ēey bir gecede yok olmazdı. Geçti mi?

Elini nemli gözlerine götürdü ve kapıya yöneldi, etrafındaki her ēey ağır çekimde hareket ediyordu. Eli kapı tokmağına dokunur dokunmaz metal sandalyenin yere sürtünerek uçtuğunu ve karēı duvara çarptığını duydu. Bowen'ın vct ısısı aniden etrafını sararak boğazından bir hıçkırık kopmasına neden oldu. Kolları onu arkadan sarmıē, göğsüne bastırmıē, kulağına sıcak, hızlı nefesler flemiēti.

"Tanrım, Sera," diye homurdandı. "Az önce bana bu dünyada istediğim her ēeyi verdin. Bunun gerçek olduğuna inanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı." Sera'nın vcdündeki gerginlik bu sözlerle buharlaētı ama Bowen, Sera'nın yığılıp kalmaması için ona daha sıkı sarılmakla yetindi. "Seni seviyorum. O kadar çok ki, hepsine yerim olduğundan emin değilim."

Baēını adamın omzuna yasladı, inanılmaz rahatlama hareketlerini durgunlaētırdı. "Yer aın. Hiçbir yere gitmiyorum."

Titreyen parmağıyla kapı tokmağını iēaret etti. "Bu bana son kez gidiēini izlettiriēin. Bir daha asla. Seni *tutuyorum*, lanet olsun."

"Bir daha asla çekip gitmeyeceğim. Ben de seni tutuyorum."

"Bunun için Tanrı'ya ēkrlere olsun." Bowen onu kendi etrafında döndürdü. Onun güzel yüzüne baktı ve baēparmaęını sağ gözünün altındaki keēięin üzerinde gezdirdi. Hızlıca nefesini bırakarak temasa doğru eğildi ve kalbinin üzerine bir yumruk koydu.

"Sera, bunun bir gramı bile geçmeden toprağın altında ölmüş olacağım. Bunu hafifletmek için yapabileceğin hiçbir şey yok ve eğer yapabilseydin, sana izin vermezdim. Seni sevmekten ağırlaşmak istiyorum bebeğim. Bunu bir daha sorgulama, tamam mı?"

"Tamam." Başını şiddetle salladı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Tamam."

Dudaklarıyla onun gözyaşlarını sildi. "Chicago'da hemşire olarak çalışmak istemediğine emin misin? Daha güvenli bir yerde? Yalvaracak değilim."

"Ve tüm aksiyonu kaçırayım mı?"

Alçak bir hırıltıyla onu duvara yapıştırdı. "Evde yeterince aksiyon yaşayacaksın."

"Evim," diye tekrarlardı nefes nefese. "Bunu söylemen hoşuma gitti."

Dudakları uzun bir öpücük için buluştu. "Sen benim evimsin, Sera. Şimdiye kadar sahip olduğum tek ev. Ben de senin olmak istiyorum. İzin ver."

Sevgi göğsünde genişledi. "İhtiyacım olan tek yuva sensin Bowen."

SONSÖZ

Bowen mırıldandığı bir küfürle Sera'yı kaldırımdan sürükleyerek gölgeli bir kapı aralığına götürdü ve onu öptü. İlk başta onun bu spontane hareketine güldü ama Bowen'ın dili Sera'nın dilinin üzerinde gezinir gezinmez Bowen'ın aklıyla birlikte eğlencesi de yok oldu. Serin parmaklar saçlarına kaydı, hoşlandığı şekilde biraz çekiştirdi. Avuçlarını kapıya doğru bastırdı, ona dokunursa birbirlerinin işini bitirmek için bir yer bulmaları gerekeceğini biliyordu. Chicago Polisi ile yapacakları ilk toplantıya çoktan geç kalmış olmaları çok kötüydü. Hınzırca seksi kız arkadaşının dar bir etek giymeye karar verdiği toplantı, muhtemelen günde birkaç kez yeniden adlandırılması gerektiğinde ısrar ettiği yepyeni kral boy yatağa dönene kadar onu çıldırtmak içindi. Bir mobilya mağazasından birlikte aldıkları, el ele tutuşup bir çift gibi karar verdikleri yatak. Bowen *o* günün yaşadığı en güzel gün olduğuna karar vermişti. Ta ki Sera ile ertesi gün başlayana kadar. Ve bir sonraki. Artık onunla geçirdiği her yeni gün onun yeni favorisi olmuştu.

Sera parmaklarını adamın kemerine doladı ve vücudunu kendine doğru çekti. Kadının kıvrımları adamın sert vücuduyla birleşti, seksi iniltileri adamın beynini şehvetli bir sisle kapladı. Daha iyi bir yargıya karşı, bir eli kapıdan düştü ve kıcını düzeltti. Gitmek için giyinirlerken kırmızı tangasını çekiştirdiğini görmüştü ve şimdi tek düşünebildiği, kumaşın içinden amına masaj yapmaktı. Bu toplantı boyunca ve onu yalnız yakalayana kadar eve dönüş yolu boyunca bunu düşünecekti.

Geçen hafta Chicago'ya taşındıklarından beri bu tür şeyleri giderek daha sık yapıyordu. Sera'yla paylaştığı tek yatak odalı dairenin gerçek olduğunu her duvara onu resmederek kendine hatırlatıyordu. Bulduğu her fırsatta onun tatlı ağzını öperek gerçek olduğunu kendine hatırlatıyordu. Bu hatırlatmalar her zaman Sera'nın bacaklarının başına, boynuna ya da kalçalarına dolanarak merhamet çığlıkları atmasıyla son buluyordu. Bir yanı, hayallerinin gerçekleştiğini doğrulama ihtiyacının asla tamamen ortadan kalkmamasını umuyordu. Eğer öyle olursa, bir an için ne kadar şanslı bir piç olduğunu unutabilirdi. Bu onun işine gelmezdi. Kız arkadaşıyla geçirdiği tek bir saniyeyi bile hafife almak istemiyordu. Sera'sıyla.

Kalçaları hareket etmeye başladı, bu da ona sertleşen sikini tüm o sıcak sürtünmeye karşı itmekten başka seçenek bırakmadı. Bir iniltiyle öpüşmeyi kesti ve sonra rüyalarını yöneten kahverengi gözler onunkilere kilitlendi. Parlak, heyecanlı, şehvetli. Güven dolu. Kahretsin, ne başlatmıştı? Geri dönüşü olmayan noktayı fark eden Bowen, eteğinin altından bir el uzatıp onu rahatlatma dürtüsünü dizginlemek için kendini zorladı. Bunun yerine geri çekildi ve kendini ayarladı.

"Haksızlık," diye nefes aldı.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı. "Özür dilerim Uğur Böceği. Bir hatırlatıcıya ihtiyacım vardı ve kendimi kaptırdım."

Gözleri yumuşadı. "Hala onlara ihtiyacın var mı?"

Gerçekten hiçbir fikri yoktu. Onun düşüncelerine ne kadar sahip olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. İlk başta bunu bir lütuf olarak gördü. Ona olan saplantısının derinliğini bilseydi, biraz korkabilirdi. Yine de zaman geçtikçe, bilse bile irkilmeyeceğine dair umudunun yeşerdiğini hissetti. Belki o da ona biraz takıntılı olabilirdi. Tanrım, öyle olmasını umuyordu.

Parmaklarını birbirine doladı ve isteksizce onu kapı aralığından çekti. "Sorun ne? Hatırlatmalarımdan hoşlanmıyor musun?"

"Onları seviyorum." Onun yanına sokuldu. "Onları istediğın kadar sık alabilirsin. Bu köşeden şikayet yok."

"Bir canavar yarattım."

Şakacı bir şekilde hırladı ama adam hâlâ onun gözlerindeki ihtiyacı görebiliyordu. Bunu daha sonra telafi edecekti. Birkaç kez. Bunu düşünmek bile kanını kaynatıyordu.

"Connor bizimle orada mı buluşacak?"

"Evet." Köşede durdular ve trafiğın geçmesini beklediler. "Annesinin yerleşmesine yardım ediyor. Daha sonra karakola gideceğini söyledi."

Bowen New York'tan ayrıldıkları güne kadar NYPD'nin Connor'a kuzenini ihbar etmesi için ne teklif ettiğini öğrenmemiştir. Annesinin sağlık durumunun kötüye gitmesi kararının arkasındaki itici güç olmuştı. Aslında adamın *her kararının arkasındaki itici güç* oldu. Bowen artık arkadaşı olarak gördüğü bu adamın donanmadan nasıl atıldığını hâlâ bilmiyordu ama daha fazla bilgi için baskı yapmayacaktı. Yine de Connor söz konusu olduğunda içgüdülerinin doğru çıkmasından memnundu. Kendisi gibi Connor da kolay bir çıkış yolu olmayan kötü bir durumdaydı. Eğer Sera ve tamam, Troy olmasaydı, hâlâ suda yüzüyor olacak ve sonunda batacağı günü bekliyor olacaktı.

Artık değil. Başını çevirdiğinde Sera'nın ona gülümsediğini gördü. Rüzgâr omuzlarındaki saçları kaldırıp hâlâ şiş olan ağzının üzerinde gezdiriyordu. Yüz yaşına kadar yaşasa bile ona olan borcunu ödeyemezdi. Ona yaşamaya değer bir hayat vermiş, geçmişini gömmeye başlamasına yardım etmişti. New York'tan ayrılmadan önce onunla birlikte annesi Pamela'yı görmeye gitmişti. Lenny'den korktuğu için ayrıldığına dair açıklamasını dinlemişti. Her gün onu düşündüğünü iddia etmişti. Yakın gelecekte aile tatilleri ya da Şükran Günü yemekleri olmayacaktı ama o gece huzurlu hissettiğini inkâr edemezdi.

Newsom'un yolsuzluğuyla ilgili haberler sızmış ve NYPD

perde arkasında yaşananları itiraf etmekten başka çaresi kalmamıştı. Newsom komplo, fonların zimmete geçirilmesi ve rüşvet gibi çeşitli suçlamalarla itham edilmişti. Sanki her gün yeni bir itiraf, departman içinde işlediği yeni bir suç ortaya çıkıyor gibiydi. NYPD medyayı tamamen habersiz bırakmayı başaramamıştı ve Sera'nın akşam haberlerinde ailesinin adının çamura bulandığını görmekten hoşlanmadığından şüpheleniyordu. Kendisi de bundan hiç hoşlanmıyordu ama Sera'nın kimliği korunduğu sürece geceleri uyuyabilirdi.

Kardeşinin sahtekârlığını kabullenmekte zorlanmıştı ama sonunda grinin tonlarının her yerde var olduğunu anlamıştı, tıpkı onun için olduğu gibi. Colin'le ilgili mutlu anılarının yok olması gerekmiyordu. Kötü olanlarla birlikte kalabilirlerdi. Bowen onun iyileşmesine yardımcı olmak için Chicago'daki rehin dükkanlarını dolaşıp bir Nintendo konsolu arayarak üzerine düşeni yapmıştı. Bilemez miydiniz? Dükkân sahibi arka odadan eski bir Tetris kartuşu çıkarmıştı. Eğer Sera'nın hayatında olması şansının değiştiğini kanıtlamamış olsaydı, bu her şeyi bitirirdi. Turnuvaları aynı gece başlamıştı.

Karakola vardıklarında, Bowen kendilerine merakla bakan memurlardan bir tedirginlik hissetti; hatta bazıları ona açık bir düşmanlıkla bakıyordu. Akıllıca, hiçbiri Sera'ya dönmedi yoksa toplantıya çok daha geç kalacaklardı.

Bowen Sera için kapıyı açtı ve onu kalabalık ön ofise kadar takip etti. Telefonlar yüksek sesle çalıyor, lacivert üniformalı adamlar birbirlerine bağıyorlardı. Buna asla alışamayabilirdi, polislerle çalışmaya, her gün lanet olası bir *polis karakolunda* işe gitmeye. Özellikle de bu insanların kız arkadaşını tehlikeye atmayı planladıklarını bilerek. Kızının ne kadar yetenekli olduğunu bilmesine rağmen bu durum onu fena halde kızdırıyordu. Sera onun rahatsızlığını hissetmiş gibi elini sıktı. İhtiyacı olan tek hatırlatma buydu. Atlantik'in ortasında bir petrol platformunda çalışmak için

geceleeri onun yanında uyumak anlamına geliyordu.

Ve ne olursa olsun onu koruyacaktır.

Yorgun görünümlü bir resepsiyon görevlisi onlara ıslık çaldı. "Yüzbaşı Tyler ile toplantı için mi geldiniz?" Bowen bir kez başını salladı ve kadın kapalı bir kapıyı işaret etti. "İçeride. Geç kaldınız."

Sera'yla eğlenen bir bakış alışverişinde bulundu ve onu kapıya doğru götürdü. Kapıyı iterek açtığında ikisi de kısa düştü.

Dev bir konferans salonundaki masanın etrafında beş kişi oturmuş, hepsi de onlara bakıyordu. Yani neredeyse hepsi. Connor, üzerinde *Bitch Don't Kill My Vibe* yazan bir tişört giyen, sakız çiğneyen yarı sarışın, yarı pembe saçlı bir kıza ters ters bakmakla meşguldü. Connor'ın yanında, gazeteci şapkası takmış yaşlı bir adam kendinden son derece memnun görünüyordu. Kapıya en yakın yerde, siyah saçlı bir kız saçlarını gergin parmaklarıyla döndürüyordu, sırtı dimdikti, belli ki etrafındakilerden tedirgindi.

Kimdi bu uyumsuzlar?

Bowen'ın bunu düşünmek için fazla zamanı olmadı çünkü masadaki beşinci kişi ayağa kalktı ve görüş alanını kapattı. Takım elbiseli ve kravatlı, kemerine rozetini takmış olan bu adamda öyle bir komuta havası vardı ki, Bowen hemen onun alanına girerek, herhangi birinden emir almayacağını ona bildirdi. Adamın onaylar gibi başını sallaması onu şaşırtmıştı. Troy'un ona anlattığı hikâyelerden sonra, bunun Yüzbaşı Derek Tyler olması gerektiğini biliyordu.

"Gelmen ne güzel. Şimdi oturun. Yapacak işlerimiz var."

BİR ÖN BAKIŞ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN

DUMANIN İÇİNDE
CROSSING THE LINE SERİSİNİN İKİNCİ
KİTABI

OceanofPDF.com

DUMANLAR İÇİNDE

SEAL'lerden adamı çıkarabilirsin.

Connor Bannon boş konferans salonunda gözlerini saate dikmiş, saniye ibresinin öğleden sonra 3:00'ü geçmesini izliyordu. Geç kalmaktan nefret ederdi. *Başkalarının* geç kalmasından da nefret ederdi. Donanmanın ona öğrettiği bir şey varsa, o da vaktinde gelmekti. Şimdi bile, askeri kariyeri dikiz aynasında bile görünmüyorken ve sonuçları o kadar da ağır değilken, kışını kaldırıp gitmesi gerektiği zaman gidiyordu. İstese de geç kalamazdı.

Görünüşe göre aynı kaliteyi paylaşmayan gizli bir ekibin ortasına sürgün edilmişti.

Connor yumruğunu dizine vurdu ve saate tekrar bakma ihtiyacı duyarak nefes aldı. Boş beyaz tahta ve odadaki altı boş sandalye onunla alay ediyordu. Toplantılara körlemesine girmeyi sevmezdi. Hazırlıksız olmak doğasına aykırıydı ama ona başka seçenek bırakılmamıştı. Tek bildiği Bowen Driscoll ve Seraphina Newsom'ın da kendisi gibi iyilik karşılığında New York'tan Chicago'ya gönderilen ekipte olduğuydu. SEAL'larda geçirdiği kısa süreli görevden sonra ilk kez kanunun doğru tarafında yer alacaktı.

Ya da yanlış taraf, kimin sorduğuna bağlı olarak.

Mahkûmlarla, hapisshanedan uzak durmak isteyen suçlularla çalışacaktı. Bilgisinin başladığı ve bittiği yer burasıydı ve bu onu gerçekten kızdırıyordu. Onunla aynı seçeneklere sahip olsalardı, suçlulara yardım etmeye karar verirlerdi.

Chicago Polis Departmanı'nın kendileri gibi suçluları yakalaması kötünün iyisiydi.

SEAL'lardan öğrendiği bir başka değerli ders? Eğer bombaya benzemiyorsa, muhtemelen bombadır.

Konferans odasının kapısı uçarak açıldı ve karşı duvara çarptı. Connor'ın eli boş yere silahını aramak için sırtının alt kısmına doğru uçu - üniformalıların gelir gelmez elinden aldığı silahını, *lanet olsun*. Onun yerine ayağa fırladı, tehdide mi odaklandı?

"Sakin ol, Trigger. Giriş yapmayı severim."

Bir kız konferans salonuna girdi, savaş botları her adımda sanki zil takılmış gibi şingirdiyordu. Üzerinde *Bitch Don't Kill My Vibe* yazan bir tişört ve kışının hemen altında biten yırtık bir jean şort giymişti. Parlak pembe saçlarını fark etmeden önce bile fark ettiği bir kış. *Bu da kim lan?*

Yıpranmış kanvas çantasını masaya fırlattı ve şu anda boş olan koltuğun karşısındaki koltuğa yayıldı, başını hafifçe eğerek ona baktı. Eğlence, yüz hatlarını sadece güzelden ilginç ve güzele dönüştürdü. Dikkat dağıtıcıdan, ihtiyacı olmayan dikkat *dağıtıcıya*. Sanki fazladan bir itkiye ihtiyacı varmış gibi.

Ne zamandan beri kızlara yakışıklı oldukları için kızıyor?

Çok yavaşça ona baktı. Connor onun bakışlarının kasıklarına kaydığını hissetti ve otuz saniyedir yanında olan bir kızın şerefine yaydığı odunu gizlemek için kendini ayarlama dürtüsünü geri çekti. Bundan hoşlanmamıştı. Durumu kontrol edemediğini hissetmek hoşuna gitmiyordu. İnsanların sadece izin verdiği şeyleri görmesine izin verirdi, ama bir şekilde bu kız odaya girmiş, sekiz kelime söylemiş ve onu oyundan atmıştı.

"Pekala." Sandalyesine geri oturdu ve ona göz kırptı. "Sanırım Tetikçi lakabı birden fazla açıdan uygun."

Connor tekrar oturdu ve parmaklarını dizine geçirerek kendini zorladı.

hiçbir tepki göstermedi. Az önce kendisine taktığı lakaptan nefret ediyordu ama bunu ona söylemeden önce lanetlenmeliydi. "İsminiz lütfen."

Dudakları kıpırdadı. "Çok resmisin, değil mi bebeğim?" Gözlerinde bir hesaplama titreşimi belirdi ama kaybolmadan önce ona bir sonraki hamlesini beklemesini söyledi. Dolgun alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve iki ayağını masanın üzerine koyarak ona kalçalarının boğazındaki nefesi tıkayan görüntüsünü verdi. Ayaklarını bileklerinden çaprazladı, ama bu bacakların nereye gittiğini görmeden önce değildi. Kukusunu örten küçük kot parçası. "Bana ne istersen söyle. Sadece cevap vermemi bekleme."

Aman Tanrım. Eğer onu biraz daha zorlarsa, özür dilemek zorunda kalacaktı. "İyi bir nedenim olmasaydı adını söylemezdim."

Ayaklarını ileri geri salladı. "Bana en iyisini ver."

Koltuğunda kayma dürtüsü güçlüydü. "Zaten ona doğru baktın."

Ayakları hareketsiz kaldı. Şaşkınlık ve belirsizlik dolu bir parıltı yakaladı ve kafası karıştı. Sinyallerini yanlış mı okumuştı? Bir an ona meydan okurken, bir an sonra donakalmış gibi görünüyordu. Ya da belki de blöfünü görmüştü? İnsanları okuma yeteneği, iki yıl önce SEAL'lerden onursuzca terhis edildiğinden beri birden fazla kez onu kurtaran lütuf olmuştu. Kuzeninin yeraltı suç şebekesi için Brooklyn'de bir sokak infazcısı olarak çalışırken, Donanma'da geliştirdiği becerileri her gün kullanıyordu. Çoğu zaman hatırlamak istemediği ama yine de kendini zorladığı şekillerde. Ne hale düştüğünü hatırlamak için.

Ama bu kızı anlamak onun için bile zordu. Sanki bir tepki istermiş gibi kalçalarını ona göstermiş, ama tepki verdiğinde de susmuştu. Sebep ne olursa olsun, bir gram daha ilgi göstermeyi reddetti. İlgilenmiyordu. Bu kız daha yüksek sesle sorun diye bağırıamazdı. Bela ile işi bitmişti. Bitmişti.

"Yani." Sonunda eğlenmiş ifadesini toparladı. "Ne tür bir

"Ben içeri girdiğimde elindeki parçaya mı uzanıyordun?" Adam sadece gözlerini ona dikti.

"Hey, koroya vaaz veriyorsun. En sevdiğim Ruger'ımı aldılar." Suratını astı. "Yan tarafına Wite-Out ile baş harflerim yazılmıştı."

Oh, şimdi anladım. Kız deli. "Neden buradasın?"

Aniden sorduğu soru onu şaşırtmadı. "Saat üçte toplantı, aynı senin gibi. Bazı insanlar dakikliğe değer vermiyor."

Bunu söylerken sırtması, onun odaya girdiğinde aklından geçenleri okuduğunu düşünmesine neden oldu. Ama bu imkânsızdı. *Kimdi* bu kız? Aynı zamanda sezgileri kuvvetli olan baştan çıkarıcı bir silah meraklısı mı? Daha fazlasını öğrenmesi gerekiyordu. Sunduğu formülü çözmeye yetecek kadar, böylece merakını paketleyip saklayabilirdi. "Neden bu odada olduğunu sormuyordum. Seni bu ekibe getiren neydi?"

Tırnaklarını inceledi. "Ah. Eski *ne için varsın* muhabbeti. Oynamak istemiyorum." Botları aniden yere vurdu. "Şaka yapıyorum, ben varım. Ama önce sen gitmelisin."

"Hayır."

"Çıkmaz," diye fısıldadı parmaklarını masanın üzerinde gezdirirken.

"Neden burada olduğunu tahmin edebilirim ama bunu bana söylemekten daha çok sevmezsın."

Connor hiçbir şey söylemedi. Bundan hoşlanmazdı. Tahmin yürütmek onun için her zaman bir rahatsızlık kaynağı olmuştu. O sadece gerçeklerle ilgilenirdi. Yine de bu kızın çoğu insandan daha fazlasını gördüğünü hissetti. İkinci bir deri gibi giydiği kargaşa havası muhtemelen insanların onu hafife almasına neden oluyordu. O onlardan biri olmayacaktı.

"Askeri bir geçmişiniz var. Ama şimdi orada değilsin, değil mi?" Kadın masaya doğru eğildi ve adam bir duman kokusu aldı. Sigara dumanı değil. Bir kibrit çakımı ya da tütsünün kalıcı kokusu gibi. "Zor bir matematik değil, asker."

"Bana öyle deme."

"Trigger'ı sevmiyorsun, bebeğim, ya da askeri." Dili üst dudağında oyalandı. "Eğer lakaplarımdan birini sevmiyorsan, bana gerçek lakabını söyleyen iyi edersin."

Connor neredeyse gülüyordu. Neredeyse. Lakaplar, önce adını söylemesini sağlamanın dolambaçlı yoluydu. Neredeyse işin içine girecekti. Neden bu kadar önemsiz bir şey için savaşıyorlardı ki? Bu toplantı başladığında birbirlerinin isimlerini nasıl olsa öğreneceklerdi.

Bu kıza oyun oynamadığını göstermenin zamanı gelmişti. En azından tamamen giyinikken oynanan türden bir oyun değildi bu. Masaya doğru eğildiğinde kızın mavi gözlerinin açıldığını gördü ve pembe saçlarının altında bir sarışın olması gerektiğini anladı. Kirpikleri ve kaşları açık renkti, rengi de açıktı. *Siyah çarşafLARımın üzerinde mükemmel görünürdü... kollarını başının üzerine uzatmış, kendini kurtaramıyordu. Aslında hiç kurtulmak istemiyordu.*

"Bana bebeğim demenden hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

Lanet olsun. Bunu yüksek sesle mi söylemişti? Ona daha fazla ilgi göstermemeye karar vermişti. Bir kere karar verdi mi, ona sadık kalırdı. Her seferinde. Kararından sapmasına neden olduğu için ona içerlemişti. Eğer bu kadar yakınına eğilmeseydi, küçük göğüsleri gömleğinin ön kısmına baskı yapmasaydı, belki de kararlılığını koruyabilirdi. Küçük, kabarık göğüslü kadınlardan her zaman hoşlanmıştı ve kadının sütyen giymediğine bire on bahse girerdi. "Belki de sadece farklı koşullar altında bana böyle seslendiğini duymak istiyorum."

Kadının kendine güveni gözle görülür biçimde sarsıldığında Connor küfretmek istedi. Kadının bu çelişkili yönleri daha fazlasını öğrenme ihtiyacını artırıyordu ve Connor bu işe bulaşmak istemiyordu. Bunu göze alamazdı. Çenesi bir kademe yukarı kalktı ve belirsizliğin ortasındaki bu ateş gösterisi onu tahrik etti. "Bunlar hangi koşullar olabilir?"

Çok erken. Çok çılgınca. Bu kızla daha yeni tanışmıştı. Birlikte çalışacaklardı. Gün ışığında burada oturup onunla yapmak istediği pek çok aktiviteyi detaylandıramazdı. İstese bile, sadece onu görmek için

tepki. Onun da kendisini isteyip istemediğini görmek için. Ama isterse ne yapacaktı? Onu konferans salonundaki masaya mı sürükleyecek, tişörtünü boynuna kadar çekip göğüslerine mi bakacaktı? Bunu yaparsa onu dairesine geri götürmek zorunda kalacaktı, toplantının canı cehenneme.

Konuyu değiştir. "Neden duman gibi kokuyorsun?"

Kirpikleri gözlerini bir saniyeliğine korudu, sonra gözleri parladı ve çarpmanın şiddetiyle adamın göğsüne çarptı. "Bir şeyleri ateşe veriyorum."

Başka zaman olsa, ateşli, sakallı eski askerin yüzündeki ifade Erin O'Dea'nın kahkahalara boğulmasına neden olurdu. Deli kartını oynadığında erkeklerin ona verdiği olağan tepki bu değildi. Hem de hiç. Belki de bu yüzden gülmüyordu. Bu adam tipik değildi. Onun erkeklerin nasıl olması gerektiğine dair profiline uymuyordu. Eğlenceli küçük açıklamasını yapana kadar hepsi onun içine girmek istiyordu. *Sürpriz, tatlım. Ben hüküm giymiş bir kundakçıyım. Sıradaki sen olabilirsin.*

Perili ev kıkırdaması.

Bunu neden yaptığını hiç sormadılar ya da koşulları sorgulamadılar, sadece bir duman bulutu içinde kayboldular. Tam da planlandığı gibi. Ancak bu adam ortadan kaybolmuyordu. Bir kez bile irkilmedi ve göğsündeki rahatlama damlası onu kızdırdı. "Dikkatli ilerle" kelimeleri bilincinde parladı, kıvılcımlandı ve kenarları alevlendi. Bu adam nedenini soracak ve koşulları sorgulayacaktı. Onunla sadece birkaç dakika önce tanıştığı için bundan o kadar emin olmamalıydı ama onu kolayca korkan diğer erkeklerle aynı kategoriye koymak pervasızlık olurdu. Sabit yeşil gözleri ona o kadar odaklanmıştı ki, maskesinin bu gözlerin ağırlığı altında kayabileceğinden endişeleniyordu. Nedenini soracak ilk kişinin o olmasını istemiyordu. *Kimsenin* ona nedenini sormasını istemiyordu. Sahip olduğu tek şey sırlarıydı. Parmaklıklar ardında, mahremiyetiniz elinizden alınmış yüzlerce kadın arasında yaşadıktan sonra, elinizden geleni yaptınız. Sen

bir çift kaslı pazı için gitmesine izin vermedi.

Bunun sadece birkaç dürtmeye daha ihtiyacı vardı ve ilgisini kaybedecekti. Zaten kaybetmiş olması ve duygularını herkesten daha iyi saklayabilmesi mümkündü. Bu konuda her şeyi biliyordu. Her ne kadar bazı insanlar, özellikle de üvey babası, onun kesin olarak deli olduğunu düşünse de, bu muhtemelen yarı yarıya doğrudu. Evet, biraz tuhaftı. İyi bir nedeni vardı. Karşısında oturan adam bunu çok geçmeden fark edecek ve onu ısıra ısıra yemek istermiş gibi bakmayı bırakacaktı.

Bakışları dayanılmaz bir hal alınca Erin pencereye odaklandı. Kendisiyle dışarısı arasında sadece bir cam bölmesi vardı. Durum böyle olduğu sürece her şeyden sağ çıkabilir, her şeyle yüzleşebilirdi. Bu yüzden buradaydı. Biri sizi sırtınızdan vurmadan önce ancak bu kadar çok kurşundan kaçabilirdiniz. Burası, bu iş, onun kürek kemikleri arasındaki kurşunuydu. *Kadın vuruldu.*

Polisler için çalışıyorum. Cehennemde lanet bir kar fırtınası olmalı. Yolda kaldırıma sebepsiz yere tükürmemiştii. Polisler düşmandı. Özgürlüğünü elinden alan adamlar ve kadınlar. Saygınlığını elinden alırken gülüyorlardı. Kelepçe ve silahın onları zeki yaptığını sanıyorlardı ama bu onları sadece kayıtsızlaştırıyordu. Yirmi beş yaşında bunu çoktan kanıtlamıştı. Hem de iki kez.

Eski askerin kalkık kaşları ona gülümsediğini söylüyordu. Az önce ona söylediklerinden sonra, muhtemelen bu gülümsemenin onun bir deli olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü. Görev tamamlanmıştı. Erkeklerden uzaklaşmaya yemin ettiğinden beri ilk kez birini kaçmaya gönderdiğine pişman olmuştu. Ama bu tamamen gerekliydi. Bu adam

-Bu iri yarı, kaba saba *adam* bir infazcıydı. Dahası, tüm o soğukkanlılığın ardında çalışan bir beyni vardı. Bazı *durumlarda* ona bebek demeye meyilli olsa bile, bu felaket olurdu. Yatakta baskın olacağını anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu. Yumruklarını kontrol için savaşıyormuşçasına sıkması, hatta kızın bir metre

bunu ona söylemişti. Şehvetini bastırırken bir kadını zapt edecek bir tipti.

Bu görüntü bir zamanlar onu tahrik etmiş olabilirdi. Şimdi ise onu dehşete düşürüyordu.

Hâlâ. Bakışlarının adamın dudaklarına düşmesine izin verdi. Bir sakalı bu kadar çekici bulabileceğini kim bilebilirdi? Sert değildi ama sık kesilmişti. Bakımlıydı. İp ve rüzgârlık dışında hiçbir şeyi olmadan vahşi doğada tek başına hayatta kalabilecek bir adama benziyordu. Yetenekli. Çelikten yapılmıştı. Bu sakal onun yanaklarında, çenesinde nasıl bir his uyandırırды? Masaya biraz daha yaklaşırsa, bunu öğrenmesine izin verebilirdi. Eğer onun bir deli gömleğine ait olduğuna karar vermemişse. *Bir numara al, dostum.*

"Bu toplantının senin için önemli olup olmadığına şimdi karar versen iyi olur," diye hırladı. "Çünkü bana öpmek istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, ikimiz de bunun için burada olmayacağız."

Hooo oğlum. Uzun zamandır yok olduğunu düşündüğü bir şey karnını titretti. "Bu oldukça emin."

"Gerçekçi."

Erin bir elini uzatıp sakalını çekiştirmeye niyetlenmeden önce parmaklarını masaya vurdu. "Sadece bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Yer yer."

Temas etmeden önce bileğini havada yakaladı. "Bana dokunursan, öğrenirsin."

Derisinin altında buz oluştu, o kadar dondurucu bir soğuktu ki mavi ateş gibi yakıyordu. Kasları acı verecek kadar gerildi. Nefes alış verişine odaklandı. *Aldı ve verdi. Aldı ve verdi.* Sadece küçük bir çekiş ve eli serbest kalacaktı. Hiçbir şey onu tutamazdı. Bundan emin olmuştu. Kaslı gövdesinde çok fazla güç barındırıyor olabilirdi ama bunu onun üzerinde kullanacağını hissetmemişti. Tabii o istemediği sürece. Ki bunu *yapmayacağından* emindi.

Beyni ona adamın pençesinden kurtulmasını emretti ama bedeni buna itaat etmedi. Tekrar pencereye odaklandı, gri gökyüzü parçasına odaklandı

camdan görülebiliyordu. "Lütfen bırak," diye fısıldadı, sesi titrediğinde öfkeleni.

Elini sanki yanıyormuş gibi bıraktı. Adamın ona bakma şekliinden hoşlanmamıştı. Gözleri çok fazla şey görüyordu. Teorileri bir kenara atıyor, yenilerini düşünüyordu. Sanki onun sorununun ne olduğu hakkında bir şey biliyormuş gibi. Çoğu zaman bilmiyordu.

"Benim adım Connor."

Erin hareketsiz kaldı. İçeride ve dışarıda. Birden kendini sıcak hissetti, sanki biri omuzlarına polar bir battaniye örtmüştü. Onu kısmen de olsa tanıdığını düşündüyse yanılmıştı. Aptalca isim savaşlarına boyun eğmek zorunda değildi. Bunu yapmıştı çünkü kız zırhında bir çatlak olduğunu göstermişti ve o da ona bir zafer kazandırmak istiyordu.

Connor.

"Küçük bir öpücüğe ne dersin?" *Kahretsin.* Bu da nereden çıktı şimdi?
"Dil yok."

"Burası yaz kampı değil." O eller sıkıldı. Açıldı. "Eğer beni öpmek istiyorsan, her şeyi alacaksın. Kendimi tutmayacağım."

Sert sesi onu ürpertti. Bu ses, yorumlamaya başlayamayacağı vaatler içeriyordu. Bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeyeli çok uzun zaman olmuştu ama Connor'ın yepyeni bir deneyim olacağını içgüdüsel olarak biliyordu. Kesinlikle hazır olmadığı ve asla olamayacağı bir deneyim. Yine de. Sanki yerçekimi onu ona doğru çekiyormuş gibi hissediyordu. Aslında onu sinirlendirmek için bu konferans masasına doğru eğilmişti. Çoğu insanda işe yarıyordu. Temelli geri çekilene kadar kişisel alanlarını işgal etmek. Ama şimdi ona bu kadar yakın olduğu için, kendini orada kalmak isterken buldu. Adamın elini tereddüt etmeden bırakması da canını yakmamıştı. Belki erken davranmış ya da kötü bir karar vermişti ama adamın bu hareketi kendini güvende hissetmesini sağlamıştı. Kendini pek sık güvende hissetmezdi, hiç hissetmediyse bile.

Onu nadiren hayal kırıklığına uğratan içgüdülerine güvenmeye karar vererek

masaya uzandı ve kalan mesafeyi elleri ve dizleri üzerinde sürünerek kat etti. Connor'ın yüz ifadesi biraz kaymış, dudakları çakıllı bir nefesle ayrılmış, geniş göğsü onu izlerken titremişti. "Bu bir meydan okuma değildi," diye homurdandı.

"Şu ana kadar söylediğimiz her şey bir meydan okumaydı." Erin, adamın bakışları sırtında gezinip kalçasına takıldığında gördüklerinden hoşlandığını anladı. Hızlıca salladı. Adam boğazından kısık bir sesle inledi ve Erin bu sesin kendisini heyecanlandırıldığını görünce şok oldu. "Öp beni. Sadece... bana dokunma, tamam mı?"

"*Tanrım.*" İki elini de yüzüne götürdü. "Bunun için yanlış adamı seçtin, tatlım."

Tabii ki bu öpücüğü daha da çok istemesine neden oldu. Ateşe çekilmişti. Connor'ın içinde büyük bir şehri yakmaya yetecek kadar ateş vardı. Connor'ın ateşi bu kadar sıkı tutuyor olması, kızın ateşin çatırdayarak yanışını izlemek istemesine neden oluyordu. "Dokunamayacağımı söylemedim." Gömleğinin yakasını kavradı ve onu öne doğru sürükleyerek ağızlarını bir santim ayırdı. "Sadece sen."

Çenesinde bir kas kasıldı. "Seni lanet olası ellerim için yalvartacağım."

Ah, Connor. Neyle karşı karşıya olduğun hakkında hiçbir fikrin yok.

"Denemekte serbestsiniz."

DUMANIN İÇİNDE

CROSSING THE LINE SERİSİNİN İKİNCİ

KİTABI

tarafından Tessa Bailey

23 Haziran 2015'te geliyor

Şimdi ön sipariş verilebilir

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜR

Risking It All'un kitap raflarında yerini almasına vesile olan ve bu süreçte bana ilham veren ya da yardımcı olan aşağıdaki kişilere yürekten teşekkür ederim.

Kocam Patrick ve kızım Mackenzie. Tam zamanlı yazmaya başladığımdan beri, son iki yılda tam bir ekip olduk. Siz ikiniz hayatımda olduğunuz için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Bana inandığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Heather Howland, Bowen havuç çubuğunu yüzümün önünde sallandığı için. Muhtemelen bu kadar çok kitabı bu kadar hızlı yazmamın nedeni de buydu; *ona*, kafamın içinde yaşayan bu adama ulaşmak istiyordum. Sıkı çalışmanız ve öngörünüz olmasaydı asla bu kadar ileri gidemezdim. Teşekkür ederim.

Yayıncım Entangled Publishing ve Liz Pelletier kitaplarıma inandıkları için.

Asistan editörüm Kari Olson, attığı tweetlerle/doğrudan mesajlarla her günü aydınlatabilir.

Entangled Publishing'deki reklamcım Katie Klapsadl, kitaplarımın tanıtımı için yaptığı tüm çalışmalar için.

Bu kitabı henüz ilk taslak halindeyken beta-okuması yapan/zevkle okuyan arkadaşlarım/yazar dostlarım: Cari Quinn, Edie Harris, Jillian Stein ve Donna Soluri. Teşekkür ederim. Görüşleriniz çok değerliydi.

Ailem benimle gurur duydukları ve hedeflerime ulaşmam için beni cesaretlendirdikleri için. İkinizi de çok seviyorum.

Mahallem Bay Ridge, Brooklyn. Bu filmdeki karakterleri tanıyorum.

kitap var çünkü her gün kaldırımda yanlarından geçiyorum. Bu ilçe sürekli bir ilham ve kızgınlık kaynağı. Ama onu seviyorum ve umarım onu bir dekor olarak kullanmaktan asla vazgeçmem.

Facebook grubum, Bailey'nin Kızları, o kadar harikasınız ki dayanamıyorum. Bazı sabahlar, yazmamı sağlayan tek şey siz oluyorsunuz.

İşlerinizin arasında boğulmanıza rağmen beni tweet'ler ve Facebook paylaşımlarıyla özverili bir şekilde desteklemeye devam eden yazar arkadaşlarım. Okurlarımın çoğu kitaplarımla *sizin sayenizde tanıştı* ve bu sevgi beni sürekli olarak şaşırtıyor. Özel teşekkürler: Cora Carmack, Laura Kaye, Sophie Jordan, Sarah MacLean, Megan Erickson, Edie Harris, Bree Bridges, Robin Covington, Cari Quinn, Shayla Black, Monica Murphy, Jennifer L. Armentrout, Katee Robert, Samantha Beck, Phoebe Chase, Nicolette Day, Jennifer Blackwood, Christina Lee ve Jennifer McLaughlin. Çok daha fazlası.

Başından beri kitaplarımı destekleyen blog yazarları/eleştirmenler. Sizler kışınızı yırtarak çalışmasaydınız ve yazarları çoğu zaman ücretsiz olarak tanıtmısaydınız bir kariyerim olur muydu emin değilim. Özel teşekkürler: *Scandalous Book Club, Smexy Books, The Literary Gossip, Book Whores Obsession, Dirty Girl Romance, Read-Love-Blog, S&M's Book Obsessions, Dear Author, The SubClub Book Club, Scandalicious Book Reviews, The Book Cellar, Totally Booked Blog, The Bookcrastinators, Fiction Vixen, Ana's Attic, Maryse's Book Blog, Scorching Book Reviews, Joyfully Reviewed, Fresh Fiction, Talking Books Blog, Rock Stars of Romance, Night Owl Reviews, Books Over Boys, The Book Lovers, Sizzling Pages, Confessions of a Vi3tbabe, Aestas Book Blog, Book Sniffers Anonymous, Sinfully Sexy Books, A Bookish Escape, Straight Shootin' Book Reviews, The Book Bellas, Reading Between the Wines, Lovin' Los Libros, Kimberlyfae Reads, Read Your Writes, Cocktails and Books, Romance*

Novel News, She Hearts Books, Gravetells, ThreeChicks, FicTalk, Under the Covers, Ramblings from this Chick ve çok daha fazlası. Hepinize çok teşekkür ediyorum.

OceanofPDF.com

Her şeyin nerede başladığını Tessa Bailey'nin çok satan Görev Çizgisi ile öğrenin

serisi.

KENDINE AIT OLANI KORUMAK

Şımarık barmen Ginger Peet mükemmel bir suç işledi. Gerçek boyutlu Dolly Parton heykeli yedeğinde, Ginger ve kız kardeşi Nashville'den kaçır. Ama yeni komşuları, Chicago'lu cinayet masası polisi Derek Tyler, bir şeyler döndüğünün farkındadır -büyük bir şeyler- ve Ginger güvende olana kadar rahat etmeyecektir... ve sonsuza dek onun yatağında.

SINIR DIŞI EDİLEN

MEMUR HAK

İDDIASINDA

BULUNARAK SORUN

ÇIKARMAK İSTİYOR

KENDİLERİNE AIT OLANI KORUMAK

DÜZELTİLEMEZ

*Hikaye, heyecan verici yeni Crossing
the Line serisinde devam ediyor...*

DAHA RİSKLİ İŞLER

YAPMA RİSKİ

Çok Yakında

DUMANLAR İÇİNDE

OceanofPDF.com

Daha fazla Seksi, gerilim dolu okuma için, göz atın...

[HONOR RECLAIMED](#) yazan Tonya Burrows

Kaçak bir Afgan çocuk gelinle yaptığı röportaj, foto muhabiri Phoebe Leighton'ı bir silah anlaşmasının ortasına düşürür. Paralı askerlerden oluşan ayak takımı bir ekiple beklenmedik bir ittifak kuran Leighton, TSSB hastası eski bir deniz piyadesi keskin nişancı olan Seth Harlan ile tanışır. Harlan, Seth'in içinde çoktan öldüğünü sandığı tutkuları ateşler ama Seth onu yok edebilecek bir sır saklamaktadır. Zamana karşı yarışan Seth, Phoebe ve HORNET'in geri kalanı güce, intikama ve ölüme susamış acımasız bir savaş lordunu durdurmak için mücadele eder.

[KORUMA KURALLARI](#) yazan Alison Bliss

Kural tanımaz Emily Foster'ın tek istediği doğum gününde biraz aksiyon yaşamaktı. Bunun yerine bir mafya cinayetine tanık olur ve tanık koruma programına alınır, Özel Ajan Jake Ward da ona eşlik eder. Sonunda kendilerini Teksas'ın taşrasında bulurlar. Şehirli kız mafyadan kurtulmuş olabilir ama şimdi psikopat bir horoz, narkoleptik bir köpek, çılgın kovboy ve kalbini sahip olamayacağı tek adama kaptırma tehlikesiyle mücadele etmek zorundadır. Ancak Jake onu yanlış ellerden uzak tutmaya kararlıyken, o da doğru ellere geçmeye karardır. Onun.

Dee Tenorio tarafından [mahkum edildi](#)

Emekli denizci ve yeni şerif yardımcısı Cade Evigan, küçük bir dağ kasabasından şiddet yanlısı bir motosiklet çetesini ayıklama görevindedir. Gizli DEA Ajanı Katrina Killian, aşık olması gereken son kişidir; özellikle de Evigan'ın yakalamak istediği suçlulardan biri gibi görüldüğünde. Gerçeği söyleyerek ikisinin de hayatını riske atamayan Katrina, Cade'i güvende tutmak için iki uca da oynamak zorundadır. Ama yalanlar sadece bir yere kadar dayanabilir ve onun da zamanı dolmuştur...

Tawna Fenske'den [KİRALIK FIANCÉE](#)

Eski deniz piyadesi MacArthur Patton, çok gizli hükümet sözleşmeleri ve gizli görevlerle uğraşmaya alışkındır ama yeni görevi daha *tehlikeli bir* şey içermektedir: Evlilik. Küçük kız kardeşinin en iyi arkadaşı Kelli Landers devreye girer. Bay Uzun Boylu Karanlık ve Ayırık'ı dize getirmek için sabırsızlanıyor ve uzun zamandır bağlanma korkusu olan bu adama aşık olması, onu baştan çıkarma planını daha da tatlı kılıyor. Aşk planının bir parçası değildi, ama çok geçmeden Mac ve Kelli bir silah anlaşmasından daha fazlasının söz konusu olduğunu fark ederler...

[ALIVE AT FIVE](#) yazan Linda Bond

Samantha'nın akıl hocası paraşütle atlarken ölünce, onun öldürüldüğünden şüphelenir. Araştırmacı içgüdüleri onu karşı konulmaz güzellikteki Zack Hunter'a götürür. Gizli bir polis memuru olan Zack, aynı macera tatil şirketinde amcasının dalış sırasında ölümünü araştırmaktadır. Samantha'nın yardımını istemez çünkü tekrar bir ortağın sorumluluğunu almaktan korkmaktadır. Yine de Samantha'nın ısrarı onu oldukça tahrik eder ve ondan uzak durmakta gittikçe zorlanır. Ancak katil dikkatini Zack'e çevirdiğinde, Samantha onu kurtarabilecek tek kişi olabilir.

Avery Flynn'den [YÜKSEK TEKERLEKLİ HARİKA](#)

Sylvie Bissette, her yerdeki moda tutkunları için mutlaka okunması gereken bir blog olan *Yüksek Topuklu Mucize'nin* arkasındaki kadındır. Tony Falcon yavru bir topukla tekir bir kediye ayırt edemez ama bir cinayet soruşturması onu Sylvie'ye götürdüğünde, alıngan modacının en iyi arkadaşını öldüren suçluları yakalamak için en iyi şansı olabileceğini fark eder. Ancak bu davayı çözmek Sylvie'nin değer verdiği insanların peşine düşmek anlamına gelir ve çok geçmeden ona duyduğu çekim ve içinde bulunduğu tehlike, davayı çözenin hayalini kurmaktan vazgeçemediği kadını incitmeye değip değmeyeceğini düşünmesine neden olur...

OceanofPDF.com